

NOTA EDITURII

Roald Dahl s-a nascut în 1916 în Țara Galilor, Marea Britanie, parintii sai fiind de origine norvegiana. A fost educat în Anglia, dupa care a lucrat pentru compania petroliera Shell în Africa. A început sa scrie dupa "o monumentala lovitura în cap", primita în timpul celui de-al doilea razboi mondial, când a luptat ca pilot în aviatia britanica. Roald Dahl este unul dintre cei mai de succes scriitori pentru copii, cunoscut în toata lumea. Dintre cartile lui amintim: James si piersica uriasa, Charlie si fabrica de ciocolata, Liftul de sticla, Despre vrajitoare (careia i s-a acordat în anul 1983 prestigiosul premiu Whitbread pentru literature) si Uriasul cel bun si prietenos, care este deja cunoscuta copiilor români.

Matilda, o carte deosebit de educativa (mai ales pentru parinti!), este prima lucrare premiata a acestui talentat autor.

ROALD.DAHL

M A TILDA

Traducere din limba engleza de Leontina RĂDOI

Ilustratii de Quentin Blake

Bucuresti . 1993

© Editura PATRICIA S.R.L., Bucuresti, 1993

© Felicity/ Dahl and the other Executors of the Estate of Roald Dahl, 1988.

Illustrations copyright © 1988 by Quentin Blake

Translation copyright © 1993 by Editura PATRICIA, Bucuresti

Editor Mircea ȘTEFĂNESCU

Textul a fost tradus dupa Roald Dahl, MATILDA,

Puffin Books, Londra 1988. Drepturile de difuzare pentru România apartin în exclusivitate Editurii PATRICIA S.R.L.

ISBN 973-96071-1-x

Tehnoredactor: MIHAI CAE

Tiparit la S.C. UNIVERSUL S.A. sub comanda nr. 64

Cuprins

Cititorul de carti.....	7
Dl Woimuood, marele vânzator de masini.....	20
Palatia si lipiciul.....	26
Fantoma.....	33
Aritmetica.....	42
Barbatul platinat.....	48
Domnisoara Honey.....	56
Trunehbull.....	68
Parintii.....	75
Aruncarea cu ciocanulj.....	83
Bruee Bogtrotter si Prajitura.....	96
Laventier.....	110
Testul saptamânal.....	116
Primul miracol.....	130
Al doilea miracol.....	138
Cabana domnisoarei Honey.....	144
Povestea domnisoarei Honey.....	157
Numele.....	167
Exercitiul.....	170
Al treilea miracol.....	174
Casa cea noua.....	182

Cititorul de carti

Un lucru este caraghios în legatura cu mamele si tații. Chiar daca propriul lor copil este cea mai enervanta zgaiba pe care ti-o poti închipui, ei totusi cred ca el sau ea este minunat(a). Unii parinti merg si mai departe. Devin atât de orbiti de adoratie, încât ajung sa se convinga ca copilul lor are calitati de geniu. Ei bine, aici nu este nimic anormal. Asa este pe lumea asta. Numai ca, atunci când parintii încep sa ne povesteasca despre inteligenta stralucitoare a revoltatoarei lor odrasle, ne vine sa strigam "Aduceti un lighean ca ne vine sa vomam!".

Profesorii de scoala au mult de suferit de pe urma acestor povesti cu coada din partea parintilor prea mândri de odraslele lor, dar de obicei le întorc spatele când e vorba sa scrie rapoartele de sfârșit de trimestru. Daca eu as fi profesor, as pregati niste gogosi adevarate pentru copiii acestor parinti natafleti. "Fiul Dvs. Maxitmlian, as scrie, este o apa de ploaie. Sper ca aveti o afacere a familiei în care-l puteti împinge când termina scoala, pentru ca sunt sigur cum sunt sigur ca astazi e vineri, ca n-o sa-si gaseasca de lucru nicaieri în alta parte". Sau daca as avea o dispozitie mai poetica în ziua aceea poate ca as scrie: "Este o curiozitate faptul ca greierii au organele auditive în interiorul abdomenului, dar fiica dvs., Vanessa, judecând dupa ce a învățat trimestrul acesta, nu are organe auditive deloc". Sau poate as intra mai adânc în istoria naturala si as scrie: "Cicada periodica petrece sase ani târându-se sub pamânt si numai sase zile ca o fiinta libera în aer si soare. Fiul dvs., Wilfred, a petrecut sase ani târându-se în aceasta scoala si înca mai asteptam sa iasa din starea de larva". O fetita deosebit de înțepata m-ar putea împinge sa scriu: "Fiona are acelasi fel de frumuseti cu un iceberg, dar, spre deosebire de acesta, nu are nimic dincolo de suprafata".

Cred ca mi-ar place sa scriu rapoartele de sfârșit de trimestru pentru clientii din clasa mea. Dar gata cu asta. Trebuie sa mergem mai departe.

Cu totul accidental întâlnești parinti care sunt exact opusul celor descrisi mai sus si nu manifesta niciun interes fata de copiii lor si bineînțeles acestia sunt cu mult mai rai decât cei care-si strica copiii. Domnul si doamna Worwood erau doi astfel de parinti. Aveau un baiat pe care-l chema Michael si o fetita pe care o chema Matilda. Acesti parinti se uitau la Matilda mai ales ca la un gunoi. Gunoiul este ceva ce trebuie sa tolerezi pâna vine vremea sa-l arunci afara. Domnul si doamna Wormvood asteptau cu multa nerabdare sa vina vremea sa o arunce afara pe fiica lor, de preferat în tara vecina sau mai departe decât atât.

Este suficient de rau ca parintii sa trateze copiii obisnuiti ca pe niste gunoaie, dar devine înca mult mai rau când copilul cu pricina este neobisnuit si prin asta trebuie sa se înțeleaga sensibil si stralucitor la minte. Matilda avea amândoua aceste calitati, dar, mai mult ca orice, era de o inteligenta neobisnuita. Mintea ei era atât de flexibila si învăța atât de repede, încât calitatea aceasta ar fi trebuit sa fie evidenta pentru cei mai greoi la minte dintre parinti. Dar domnul si doamna Worwood erau amândoi atât de tâmpi si asa de tare înfasurati în meschina lor viata, încât nu observau nimic neobisnuit la fiica lor. Ca sa spunem adevarul, ma îndoiesc ca ar fi observat daca s-ar fi târât prin casa cu un picior rupt. Fratele Matildei, Michael, era un baiat absolut normal, dar fetita, asa cum spuneam, îti sarea de la început în ochi. Pe când avea un an si jumătate, vorbirea ei era perfecta si stia la fel de multe cuvinte ca cei mai multi dintre adulti. Parintii ei, în loc s-o aplaude, o numeau clănțănitoare zgomotoasa si-i spuneau rasti ca fetitele mici trebuie vazute si nu auzite.

Când avea trei ani, învățase sa citeasca, studiind singura ziarele si revistele pe care le gasea prin casa. Pe la patru ani, putea sa citeasca repede si bine si începuse sa caute carti. Singura carte din casa acestei luminate familii era una care se chema Retete simple, care apartinea mamei ei si, dupa ce o citise din scoarta în scoarta si învățase toate retetele pe de rost, realiza ca vroia ceva mai interesant.

- Taticule, zise ea, crezi ca ai putea sa-mi cumperi o carte?
- O carte? - zise el. Ce vrei sa faci cu zapacita carte?
- Sa citesc, taticule.

- Da' televizorul ce-are, pentru numele lui Dumnezeu! Ai un televizor frumos, cu ecran de 30 cm si acum vrei si carte!

Aproape în fiecare dupa-amiaza, Matilda era lasata singura acasa. Fratele ei (cu patru ani mai mare) mergea la joaca. Tatal mergea la lucru, iar mama ei se ducea sa joace bingo într-un oras la 12 km departare. Doamna Worinwood era pasionata sa joace bingo si juca cinci dupa-amieze pe saptamâna.

În dupa-amiaza zilei când tatal ei refuzase sa-i cumpere o carte, Matilda pleca singura la biblioteca publica a statului. Când ajunse, se prezenta singura bibliotecarei, doamna Phelps, si întreba daca se putea aseza acolo sa citeasca. Doamna Phelps fusese putin mirata de venirea unei fetite atât de mici neînsoțite de unul din parinti, dar cu toate acestea îi spusese ca era binevenita.

- Unde sunt, va rog, cartile pentru copii? întreba Matilda.

- Sunt acolo, pe rafturile de jos, îi raspunse doamna Phelps. Vrei sa te ajut sa gasesti una frumoasa cu multe poze?

- Nu, multumesc, zise Matilda. Sunt sigura ca ma descurc.

Și, de atunci înainte, în fiecare dupa-amiaza când mama ei pleca la bingo, Matilda alerga la biblioteca. Drumul pâna acolo îi lua numai zece minute si astfel îi ramâneau doua ore întregi sa stea singura într-un colt confortabil si sa devoreze o carte dupa alta. Dupa ce citise toate cartile pentru copii din biblioteca, începu sa se uite în jur în cautare de altceva.

Doamna Phelps, care o urmarise fascinata în ultimele doua saptamâni, se scula de la birou si se îndrepta spre ea :

- Pot sa te ajut cu ceva, Matilda? întreba ea.

- Ma întrebam ce sa mai citesc, zise Matilda. Am terminat toate cartile pentru copii.

- Vrei sa spui ca te-ai uitat la poze ?

- Da, dar am citit si cartile.

Doamna Phelps se uita în jos la Matilda si Matilda îi întoarse privirea.

- Câteva mi s-au parut plictisitoare, zise Matilda, dar altele mi s-au parut minunate. Cel mai mult mi-a placut "Gradina Secreta". E plina de mister. Misterul camerei în spatele usii închise si misterul gradinii de dincolo de zidul înalt.

Doamna Phelps ramase împietrita.

- Câți ani ai tu, Matilda ? întreba ea.

- Patru ani si trei luni, raspunse Matilda.

Doamna Phelps fu si mai mirata de data asta, dar avea destula înțelepciune sa nu arate.

- Ce fel de carte ti-ar plăcea sa citești acum? întreba ea.

- As vrea o carte foarte buna, zise Matilda, una dintre cele pe care le citesc oamenii mari. Una renumita. Nu stiu niciun nume.

Doamna Phelps se uita fara graba de-a lungul rafturilor. Nu prea stia ce sa aleaga. Cum putea cineva, gândi ea, sa aleaga o carte renumita pentru adulti, pentru o fetita de patru ani? Primul ei gând fu sa aleaga o carte romanțată de genul celor scrise pentru adolescente de cincisprezece ani, dar dintr-un instinct al ei se pomeni trecând peste raftul cu astfel de carti.

- Încearca asta, zise ea în cele din urma. Este renumita si frumoasa. Daca este prea lunga, spune-mi ca sa caut una mai scurta si mai usoara.

- "Marile Sperante", citi Matilda, de Charles Dickens. As vrea sa încerc s-o citesc.

"E o nebunie", gândi doamna Phelps, dar catre Matilda zise:

- Sigur ca poti s-o încerci.

În dupa-amiezile care urma, doamna Phelps cu greu își putu dezlipi privirea de la fetita care statea ore în sir cuibarita în fotoliul cel mare, la capatul opus al camerei, cu cartea pe genunchi. Trebuia s-o tina pe genunchi, pentru ca era prea grea s-o tina în mâna si asta o facea sa stea aplecata în fata ca sa poata citi. Era o aratare ciudata aceasta mica creatura cu parul închis la culoare, cu

picioarele atârinate mult deasupra podelei, absorbita total de minunatele aventuri ale lui Pip și ale batrânei domnișoare Havisham cu casa ei împaienjenită și de vraja cu care acest mare povestitor împletise cuvintele. Singurele miscări ale micutei cititoare erau ridicațiile de brat din când în când ca să întoarcă pagina și doamna Phelps se simtea puțin tristă ori de câte ori traversa camera spre ea să-i spună:

- Este cinci fără zece, Matilda.

Într-una din după-amiezile primei săptămâni petrecute la bibliotecă, doamna Phelps o întrebase :

- Te aduce mama până aici și pe urmă vine să te ia acasă?
- Mama se duce la Aylesbury în fiecare după-amiază să joace bingo. Nu știe că sunt aici.
- Dar asta nu e bine, zise doamna Phelps. Mai bine ți-ai cere voie.
- Prefer să nu-ți cer voie, zise Matilda. Nu mă încurajează să citesc, nici ea, nici tata.
- Dar ce se aștepta ei ca tu să faci într-o casă pustie, singură, toată după-amiază?
- Să-mi fac de lucru și să mă uit la televizor.
- Aha.
- Mamei nu-ți prea pasă ce faci, adaugă Matilda cu tristete.

Doamna Phelps era îngrijorată de drumul care trebuia să-l facă, traversând strada principală a satului cu trafic destul de intens, dar hotărî să nu intervină.

Într-o săptămână, Matilda termină "Marile Speranțe" care în acea ediție conținea patru sute unsprezece pagini.

- Grozav mi-a plăcut, zise ea doamnei Phelps. Domnul Dickens a mai scris și altele?
- Multe altele, răspunsese uluită doamna Phelps. Să-ți aleg alta?

În următoarele șase luni, sub îndrumarea grijulie a doamnei Phelps, Matilda citise următoarele cărți :

Nickolas Nickleby de Charles Dickens

Oliver Twist de Charles Dickens

Jane Eyre de Charlotte Brontë

Mândrie și Prejudecată de Jane Austen

Tess D'Urbervilles de Thomas Hardy

Kim de Rudyard Kipling

Omul invizibil de H. G. Wells

Batrânul și Marea de Ernest Hemingway

Strugurii mâniei de John Steinbeck

Era o listă formidabilă și doamna Phelps devenise tot mai plină de uimire și de fericirea acestei realizări, dar era probabil un lucru bun faptul că nu se lăsa cu totul transportată de toate acestea. Aproape oricine altcineva, martor al acestor realizări ale unui copil atât de mic, ar fi fost tentat să facă vâlva mare și să împrăstie vestea în tot satul și mai departe. Dar nu doamna Phelps. Era o persoană care-și vedea de treburile ei și care descoperise de multă vreme că rareori merita să te amesteci în treburile altora.

- Domnul Hemingway spune multe lucruri pe care nu le înțeleg, îi spusese Matilda. Mai ales despre bărbați și femei. Dar îmi place foarte mult chiar și așa. Din felul cum povestește am sentimentul că mă aflu și eu acolo și că urmaresc întâmplările, la fel ca personajele din carte.

- Un scriitor bun reușește întotdeauna asta, zise doamna Phelps. N-are nimic dacă sunt părți pe care nu le înțelegi. Stai de o parte și lasă cuvintele să te înconjoare, ca o muzică.

- Da, da.
- Știi că bibliotecile publice ca asta îți dau posibilitatea să împrumuti cărți și să le iei acasă!
- N-am știut, zise Matilda. As putea și eu să împrumut?

- Bineînțeles, zise doamna Plielps. După ce alegi o carte, vino cu ea la mine să faci o fișă și o poți lua acasă pentru două săptămâni. Poți să iei mai multe odată dacă vrei.

De atunci înainte, Matilda vizita biblioteca o dată pe săptămână să ia cărți noi și să le înapoieze pe cele vechi. Micul ei dormitor devenise acum biblioteca și acolo își petrecea cele mai multe după-amieze, deseori cu o cană de cacao lângă ea. Nu era suficient de înaltă ca să ajungă la cele necesare în bucătărie, dar pastrase în curte o cutie pe care acum o adusesese înăuntru, pe care se urca ca să ajungă la cele ce-i trebuiau. De cele mai multe ori, își făcea cacao cu lapte, încălzind laptele pe cuptor înainte de a-l amesteca cu celelalte ingrediente. Alteori, pregătea o supă sau altă bautură caldă. Era plăcut să aibă o bautură caldă în camera ei, când stătea singură și citea într-o casă pustie. Cartile o transportau într-o altă lume, printre oameni extraordinari, care trăiau vieți palpitante. Calătorise astfel cu corabii din vremuri îndepărtate cu Joseph Conrad, în Africa, cu Ernest Hemingway, și în India cu Kipling. Calătorise în toată lumea stând de fapt în camaruta ei, într-un sat englezesc.

DI Worwood, marele vânzător de mașini

Parinții Matildei aveau o casă destul de frumoasă, cu trei dormitoare la etaj, și sufrageria, camera de zi și bucătăria la parter. Tatăl ei era vânzător de mașini de mână a doua și se descurca bine cu asta.

- Rumegus, zicea el cu mândrie. Este unul din secretele succesului meu. Și nu mă costă nimic. Îi dau gratis de la fabrică.

- Și la ce-l folosești? întrebă Matilda.
- Ha! Te interesează pe tine? răspunse el.
- Eu nu văd cum rumegusul te poate ajuta să vinzi mașini de mână a doua, taticule.
- Asta pentru că ai o minte de găscă, zise el. Nu vorbea foarte frumos, dar Matilda era obișnuită cu asta. La fel știa că tatălui ei îi placea să se laude și-l provoca fără jenă.
- Trebuie să fii foarte deștept ca să folosești ceva care nu costă nimic, zise ea. Aș vrea să pot și eu să fac așa ceva.

- N-ai să poți, răspunse el. Ești prea prostovana pentru asta. Dar am să-ți spun fratelui tău Mike despre ce este vorba, pentru că el o să-ți fie partener de afaceri într-o zi. Ignorând-o pe Matilda, se întorsese spre băiat și zise :

- Sunt gata întotdeauna să cumpăr o mașină după ce un dobitoc i-a stricat vitezele în așa hal, ca nu se mai poate face nimic cu ele și cârâie ca dracul. O dau foarte ieftin. Pe urmă, tot ce am de făcut este să amestec niste rumegus cu uleiul din cutia de viteze și merge ca unsă!

- Și cât timp o să tina până începe să cârâie din nou? întrebă Michael.
- Suficient de mult ca să ajungă cu ea la o distanță mare, îi răspunse rânjind. Vreo 150 km.
- Dar asta este necinstit, taticule, zise Matilda. Este înșelătorie.
- Nimeni n-a ajuns vreodată bogat fiind cinstit, zise el. Clienții există ca să fie pacaliți.

Domnul Worwood era un bărbat scund cu o figură ca de sobolan, dinții din fața iesându-i de după mustata soricească. Îi placea să poarte jachete în carouri mari în culori vii și cravate, de obicei galbene sau verzi.

- Sau kilometrajul, de exemplu, continua el. Orice om care cumpără o mașină de mână a doua vrea să știe primul lucru câți kilometri au fost făcuți cu ea, nu ?

- Da, răspunse băiatul.

- Asadar cumpăr o rabla care are 300 de mii de km pe indicator. O dau ieftin, pentru că nimeni nu cumpără o mașină atât de uzată, nu? Dar la mașinile din ziua de azi nu mai poți să scoti viteza afara și să aranjezi cifrele, cum se făcea acum zece ani. Sunt fixate în așa fel, încât e imposibil să-ți bagi nasul, decât doar dacă ești cine știe ce smecher de ceasornicar. Așa că... îmi folosesc creierul, baiete, asta fac!

- Cum? întreba Michael fascinat. Parea ca mostenise de la tatal sau placerea de a fi necinstit.

- Stau si ma gândesc cum as putea sa fac indicatorul sa arate zece mii de km în loc de 300 de mii de km, fara sa desfac vitezometrul în bucati. Ei bine, daca as merge înapoi cu masina suficient de mult, atunci as obtine asta, fiindca numerele se schimba înapoi, nu-i asa? Dar cine poate sa mearga înapoi mii si mii de kilometri? Nu se poate!

- Bineînteles ca nu, zisese Michael.

- Asa ca ma scarpin în cap, zise tatal. Îmi folosesc creierul Când ai norocul sa ai un creier ca al meu, trebuie sa îl folosesti Și dintr-o data îmi veni raspunsul. Va spun, m-am simtit cum trebuie sa se fi simtit tipul aia care a descoperit penicilina. Evricaam strigat. Asta este!

- Și ce-ai facut, tata? întrebases baiatul.

- Vitezometrul, zisese domnul Wormwood, este legat de un cablu care este cuplat cu un altul la roțile din fata. În primul rând, am deconectat cablul acolo unde se unea cu roțile din fata. Pe urma, am luat un burghiu electric din alea de mare viteza si l-am cuplat la capatul cablului în asa fel încât atunci când se învârteste se transmite prin cablu invers. Ati înteles pâna acum Ma urmariti?

- Da, taticule, raspunse tânarul Michael.

- Burghiile astea se învîrt cu o viteza teribila, zisese tatal, asa ca atunci când pornesc burghiul, numerele de pe kilometraj se schimba mergînd înapoi cu o viteza fantastica. Pot sa iau 70 km de pe kilometraj cu burghiul meu de mare viteza în câteva minute. Și când am terminat treaba, masina a parcurs numai zece mii de kilometri si e gata de vîndut. "E aproape noua" îi spun clientului. "De abia are zece mii. A apartinut unei batrîne care o folosea numai de doua ori pe saptamîna pentru cumparaturi."

- Chiar poti sa întorci kilometrajul înapoi cu un burghiu electric? întrebases tânarul Michael.

- Va spun secrete de comert, zisese tatal. Asa ca nu vorbiti cu nimeni altcineva despre asta. Nu vreti sa ma vedeti la pârnaie, nu-i așa?

- Nu spun la nimeni, zisese baiatul. Faci asta la multe masini?

- Fiecare masina care îmi ajunge în mîna primeste acest tratament. Toate au kilometrajul sub zece mii de kilometri înainte de a fi oferite la vînzare. Și când te gîndesti ca asta este inventia mea, zise tatal cu mândrie. Și mi-a adus ceva banisori!

Matilda care ascultase toata povestea cu mare atentie zise:

- Dar, tata, asta este mai necinstit decît chiar povestea cu rumegusul Este dezgustator Înseli încrederea oamenilor!

- Daca nu-ti place, atunci n-ai decît sa nu manânci mâncare din casa asta, zise tatal. E cumparata din profituri.

- Sunt bani murdari, zise Matilda. Urasc asta Doua pete rosii aparura pe obrazii tatalui.

- Cine dracu' crezi tu ca esti? Arhiepiscopul de Canterbury, sa-mi vorbești mie de cînst? Esti o gâsca proasta care n-are nici cea mai mica idee despre ce vorbești!

- Ai dreptate, Harry, zise mama, si apoi spre Matilda: Ai obrazul gros, sa vorbești asa tatalui tau Acum tine-ti gura aia rea închisa, sa putem urmări programul de la televizor în liniste.

Se aflau în camera de zi, mîncându-si cina pe genunchi în fata televizorului. Cina era de obicei în fața televizorului în casonete de staniol cu compartimente separate pentru mâncare cu carne, cartofi fierti si mazare, asa cum erau cumparate de la magazin. Doamna Wormwood mesteca mîncarea cu ochii lipiti de ecranul televizorului, uitându-se la un serial comic american. Era o femeie grasuna cu parul vopsit platinat, la radacina caruia se vedea o parte crescuta de culoarea blănii de soarece. Se farda abundant si avea una din acele constitutii nefericite, în care carnea e parca legata cu sfoara, sa nu cada de pe corp.

- Mamico, zise Matilda, pot mîncă în sufragerie ca sa pot citi la masa în timp ce manânc?

- Nu poti, o repezi tatal aruncându-i o privire. Cina este o reuniune de familie si nimeni nu se ridica de la masa pâna nu se termina.

- Dar noi nu suntem la masa, zise Matilda. Nu stam niciodata la masa. Întotdeauna mâncam pe genunchi în fata televizorului.

- Și ce este rau la uitatul la televizor, pot sa te întreb? zise tatal. Vocea îi devenise dintr-o data moale si amenintatoare, periculoasa.

Matilda nu avu curajul sa-i raspunda, asa ca tacu. Simtea furia clocotind înăuntrul ei. Știa ca era rau sa-si urasca parintii asa, dar îi venea greu sa-i priveasca altfel.

Toate lecturile pe care le avusese pâna atunci îi dadusera o viziune asupra vietii pe care ei n-o avusesera niciodata. Numai putin daca ar fi citit din Dickens sau Kipling si si-ar fi dat seama ca puteai sa iei si altceva de la viata în afara de a însela oamenii si de a te uita la televizor.

Mai era si altceva. Nu-i placea sa i se spuna întruna ca era proasta si nestiutoare când ea stia bine ca nu era asa. Supararea ei clocoti din ce în ce mai tare, pâna când, stînd în pat în seara aceea lua o hotarâre. Hotarâse ca, ori de câte ori mama sau tatal ei erau nedrepti cu ea, sa le întoarca spatele într-un fel sau altul. O mica victorie sau doua ar ajuta-o sa-i tolereze si s-o protejeze de atîtia nervi. Trebuie sa va amintesc ca ea nu avea înca cinci ani si nu este usor pentru cineva atît de mic sa obtina victorii în fata unor oameni mari si puternici. Dar chiar si asa, era hotarâta sa încerce. Tatal ei, dupa tot ce se întîmplase în seara aceea, era primul pe lista.

Palaria si lipiciul

În dimineata urmatoare, cu putin înainte ca tatal ei sa plece la nefericitul lui garaj, Matilda se strecura în hol si-i lua palaria pe care o purta în fiecare zi sa mearga la lucru. Se ridicase pe vîrfuri cât de mult putu si cu un baston de-abia, de-abia reusise s-o ia de pe cuier. Palaria era una din acelea turtite, din piele de porc, cu o pana de rață într-o parte. Tatal ei era foarte mîndru de ea, fiindca avea impresia ca-i dadea o alura de om îndraznet si fara griji, mai ales când o purta pe-o parte, cu jacheta în carouri si cravata verde.

Matilda, tinînd palaria într-o mîna si un tub de clei din acela care lipeste orice în cealalta mîna, începu sa stoarca tubul si aseza o liniuta foarte fina de lipici de jur-împrejurul marginii, înăuntrul palariei. Pe urma, puse cu grija palaria înapoi în cuier cu ajutorul bastonului. Planuise din timp operatiunea cu atentie, astfel încât palaria fu înapoi în cuier când tatal ei se ridica de la masa dupa micul dejun.

Domnul Worwood nu observase nimic când își pusese palaria, dar când ajunsese la garaj n-o mai putu da jos. Cu cleiul acela nu era de glumit, îti lua pielea de pe cap daca trageai mai tare. Și cum domnul Worwood nu voia sa-si faca asa ceva cu mîna lui, nu putu decît sa stea cu palaria pe cap toata ziua, chiar când punea rumegus în ulei sau când aranja kilometrajul cu burghiul electric. Într-un efort de a salva aparentele, luase o atitudine degajata, sperînd ca lucratorii sa creada ca asa avusese el chef sa-si tina palaria pe cap toata ziua doar ca sa se distreze, ca gangsterii din filme.

Când ajunsese seara acasa, tot nu-si putuse lua palaria din cap.

- Termina cu prostiile, îi spuse sotia sa. Vino-ncoace ca ti-o scot eu !

Trase scurt, dar cu putere, de palarie si domnul Wormwood dadu drumul la un tipat de rasunara geamurile.

- Auustriga el. Nu trage asaDa-i drumulO sa-mi iei pielea de pe jumatate de frunte!

Matilda, cuibarita în fotoliu ca de obicei, se uita de dupa marginea cartii cu oarecare interes.

- Ce s-a întîmplat, taticule? zise ea. Ți s-a umflat capul sau ce?

Tatal se uita la ea cu o mare suspiciune, dar nu zise nimic. Doamna Worwood zise:

- Trebuie sa fie clei. N-are ce sa fie altceva. Sa-ti fie învatatura de minte sa nu mai umbli cu lucruri periuloase ca asta. Presupun c-ai vrut sa-ti lipesti înca o pană la palarie.

- Nici n-am atins porcaria de cleistriga domnul Worwood. Se întoarce si se uita fix la Matilda, care-i întoarce privirea cu ochii ei mari caprui si nevinovati.

- Trebuie sa citesti eticheta de sub tub înainte sa te apuci de ceva. Întotdeauna trebuie sa urmezi instructiunile de pe eticheta, continua ea.

- Ce dracu' tot spui acolo, scorpie tâmpă? striga domnul Worwood, tinându-se bine de palarie ca sa nu cumva sa-i mai vina ideea sa traga de ea. Crezi ca sunt atât de idiot sa-mi lipesc singur palaria de cap?

Un baietel care sta mai jos pe strada, zise Matilda, si-a pus niste clei dintr-asta pe deget fara sa stie ce este si pe urma si-a bagat degetul în nas Domnul Worwood sari în sus:

- Și ce s-a întâmplat cu el? se precipita el.

- A rămas cu degetul lipit în nas, zise Matilda, toată saptamâna. Toata lumea îi spune.....

- Asa-i trebuie, zise doamna Worwood. Nu trebuia sa își bage degetul în nas. E un obicei urât. Daca toti copiii ar avea clei pe deget nu si-ar mai baga niciunul degetul în nas.

- Și oamenii mari mai fac asta, mamico, zise Matilda. Te-am vazut pe tine ieri în bucatarie.

- Te rog sa termini, zise doamna Worwood făcându-se rosie la fata.

Domnul Worwood trebui sa-si tina palaria pe cap tot timpul cât mâncara cina în fata televizorului. Arata caraghios si ramase tot timpul tacut. Când se pregati de culcare, încerca din nou sa-si scoata palaria. Îl ajuta si doamna Worwood, dar nu era posibil.

- Acum cum o sa-mi fac dusul? întreba el.

- Trebuie sa renunti, ca n-ai încotro, îi spuse sotia.

Mai târziu, când se uita la sotul ei scund si slab în pijamaua cu dungi violete si cu palaria de porc pe cap umblând încoace si-ncolo prin dormitor, se gândi ca arata într-un hal fara de hal si ca nu era genul de barbat la care sa viseze sotia lui.

Domnul Worwood descoperise ca cel mai rau lucru în legatura cu a avea o palarie lipita de cap era sa fii fortat sa dormi cu ea. Nu era niciun chip sa-si aseze capul, confortabil, pe perna.

- Nu te mai agita atâta, îi spuse sotia dupa ce se învârtise în pat vreo ora. Cred ca pâna mâine dimineata se mai desprinde si o s-o putem scoate usor.

Dar nu se desprinse si nici n-o putura scoate usor, asa ca doamna Wormwood lua o foarfeca si taie palaria pe lângă cap, bucatica cu bucatica, întâi partea de sus si apoi marginea. Unde partea dinauntru a palariei se lipise de par, pe lateral si la spate, trebui sa taie si parul pâna la piele, asa încât, când termina, domnul Wormwood avea un cerc alb în jurul capului, ca un fel de calugar. Iar în fata, unde palaria fusese lipita direct de piele, ramasesera mici bucatele maronii de piele de porc pe care nu se stie câte spalaturi le-ar fi înlaturat.

La micul dejun, Matilda îi spuse:

- Trebuie sa încerci sa-ti scoti bucatelele alea de pe frunte, taticule. Arata ca si cum ai avea o sumedenie de insecte maronii umblând pe tine. O sa zica lumea ca ai paduchi.

- Taci din gurase înfurie tatal. Ține-ti afurisita aia de gura închisa

Una peste alta, Matilda era multumita. Dar stia ca asa îi daduse tatalui ei o lectie pentru totdeauna.

Fantoma

Dupa episodul cu cleiul, în familia Worwood se asternuse o atmosfera de calm relativ. Era clar ca experienta îl scuturase nitel pe domnul Worwood care, pentru o scurta perioada, paru sa-si piarda cheful de a se mai lauda sau de a mai face pe stapânul.

Dar nu tinu mult si începu din nou. Probabil ca avusese o zi mai proasta la garaj si nu vânduse destule masini de mâna a doua aranjate cum stia el. Sunt multe lucruri care-l pot face pe un barbat iritabil acasa, dupa o zi proasta la serviciu si, în mod normal, o sotie sensibila sesizeaza semnalele de furtuna si-l lasa în pace pâna se linisteste.

Când în acea seara, domnul Worwood ajunsese acasa venind de la garaj, avea fata întunecata ca un nor de furtuna si cineva avea sa fie calul de bataie în curând. Sotia recunoscuse semnalele imediat si disparu. Domnul Worwood intra în camera de zi unde Matilda statea ghemuita în fotoliu, complet absorbita de cartea pe care o citea. Domnul Worwood dadu drumul la televizor. Ecranul se lumina si aparut imaginea. Domnul Worwood se uita la Matilda. Fetita nu se miscase. Se obisnuise sa se poata concentra, în ciuda zgomotului care venea de la televizor. Continua sa citeasca si, dintr-un anume motiv, asta îl înfurie pe tatal ei. Probabil ca furia îi crescuse, fiindca o vazuse ca-i facea placere un lucru dincolo de puterea lui de înțelegere.

- ~Nu te opresti niciodata din cititul alase rasti el.
- A, buna, taticulezise Matilda. Ai avut o zi buna azi?
- Ce-i porcaria asta? zise, smulgându-i cartea din mâna.
- Nu e porcarie, e foarte frumoasa. Se cheama Poneiul Roscat. E scrisa de John Steinbeck, un scriitor american. De ce nu încerci s-o citesti? O sa-ti placa.
- Gunoi, zise domnul Worwood. Daca e scrisa de un american, sigur e gunoi. Toti scriu la fel.
- Nu, taticule, e minunata, pe cuvânt Este despre...
- Nu vreau sa stiu despre ce este, latra el. M-am saturat de cititul asta al tauDu-te si fa ceva cu folos!

Dintr-o data, începu sa rupa foile din carte si sa le mototoleasca în ghemotoace pe care le zvârlea în cosul de gunoi. Matilda îngheta de oroare. Tatal continua cu furie si, de data asta, nu mai era niciun dubiu ca era cuprins de un fel de invidie. Cum îndrazneste, parea sa spuna el cu fiecare pagina rupta, cum îndrazneste sa-i placa sa citeasca când eu nu pot? Cum îndrazneste?

- Asta e o carte de la bibliotecaplângea Matilda. Nu este a meaTrebuie s-o duc înapoi doamnei Phelps!

- Atunci o sa trebuiasca sa cumperi alta, nu-i asa? zise tatal, smulgând mai departe paginile. O sa trebuiasca sa-ti economisesti banii de buzunar pâna este suficient în pusculita ca sa cumperi una noua pentru draga ta doamna Phelps!

Cu asta arunca coperta ramasa goala în cos si iese din camera lasând televizorul aprins.

Cei mai multi copii în situatia Matildei ar fi hohotit de plâns. Dar ea nu facu asta. Ramase nemiscata, alba la fata si plina de gânduri. Parca ar fi înțeles ca plânsul si nervii nu ajuta la nimic. Asa cum spusese cândva Napoleon, singurul lucru inteligent pe care poti sa-l faci când esti atacat este sa contraataci. Mintea minunata si subtila a Matildei era deja la lucru sa gaseasca o alta pedeapsa potrivita pentru un tata asa de veninos. Planul care începuse acum sa se formeze în mintea ei depindea de cât de adevarat era ca papagalul lui Fred vorbea foarte bine, asa cum se laudase el.

Fred era un prieten al Matildei. Era un baietel de sase ani care statea dupa colt si care de multa vreme se tot lauda cu un papagal extraordinar pe care i-l daduse tatal lui. În dupa-amiaza urmatoare, imediat ce doamna Worwood plecase cu masina pentru o noua partida de bingo, Matilda porni spre casa lui Fred sa investigheze. Batu la usa si, când acesta îi deschise, îl întreba daca vroia sa-i arate si ei extraordinarul papagal. Fred fu încântat si o conduse în camera lui, unde - într-adevar - se afla un papagal minunat, albastru cu galben.

- Îl vezi ? zise Fred. Îl cheama Chooper.
- Fa-l sa vorbeasca, zise Matilda.
- Nu poti sa-l faci sa vorbeasca, raspunse Fred. Trebuie sa ai rabdare. Vorbeste când are el chef.

Își facura de lucru asteptând. Dintr-o data, papagalul zise:

- Salutare, salutare, salutare!

Suna exact ca o voce omeneasca.

- Extraordinarzise Matilda. Ce altceva poate sa mai spuna?

- Zornaie-mi oasele zise papagalul facând o imitatie a unei voci cavernoase. Zornaie-mi oasele!

- Mereu spune asta, îi spuse Fred.
- Ce mai poate sa spuna? întreba Matilda.
- Asta este tot ce stie, zise Fred. Dar este extraordinar, nu-i asa? zise Fred.
- E fabulos, zise Matilda. Mi-l împrumuti si mie pentru o noapte?
- Nu, zise Fred. Nici nu te gândi!
- Îți dau toti banii mei de buzunar pe saptamâna viitoare, zise Matilda.

Asta era altceva. Fred se gândi pentru câteva secunde.

- Bine, zise el. Daca-mi promiti ca mi-l aduci înapoi mâine dimineata.

Matilda se întoarse acasa ducând colivia cu amândoua mâinile. Era un camin în sufragerie si Matilda se chinui sa potriveasca colivia în hornul caminului, ferita la vedere. Nu fu prea simplu, dar reusi în cele din urma.

- Salutare, salutare, salutare zise papagalul din ascunzatoare. Salutare, salutare!
- Taci din gura, nebunule zise Matilda si pleca să se spele pe mâini de funingine.

În seara aceea, pe când mama, tatal, fratele si Matilda mâncau cina ca de obicei în camera de zi, în fata televizorului, o voce clara se auzi din hol venind din sufragerie:

- Salutare, salutare, salutare!
- Harry, striga mama facându-se alba la fata. E în casa Am auzit o voce!
- Și eu, zise fratele Matildei. Matilda sari si închise televizorul.
- Sss zise ea. Ascultati!

Nimeni nu mai mânca si asculta cu atentie.

- Salutare, salutare, salutare se auzi iar.
- Ati auzit? sopti fratele Matildei.
- Sunt hoti, sopti mama. Simt în sufragerie!
- Asa cred, zise tatal stând mai deoparte încordat.
- Du-te si prinde-i, Harry si era mama. Du-te si prinde-i asupra faptului!

Domnul Worwood nu se misca. Nu parea ca se grabeste sa-i prinda si sa devina erou. Se facuse gri la fata.

- Haide si era mama. Probabil ca vor argintaria.

Tatal își sterse gura cu servetelul într-un gest de nervozitate.

- Hai sa mergem cu totii sa vedem zise el.
- Hai atunci, zise fratele Matildei. Haide, mama Mama lua un fier lung de lângă camin. Tatal apuca o crosa de golf dintr-un colt. Fratele apuca o veioza si o scoase din priza. Matilda lua cutitul cu care mânca si toti patru se strecurara prin usa sufrageriei, tatal - ultimul dintre ei.

- Salutare, salutare, salutare zise vocea din nou.

- Haideti striga Matilda si dadu buzna înăuntru cu cutitul ridicat. Mâinile sus V-am prins striga ea.

Ceilalti o urma, fluturându-si armele. Apoi se oprira. Se uitara de jur împrejur si nu era nimeni.

- Nu e nimeni aici, zise tatal usurat.
- L-am auzit, Harry, zise mama înca tremurând. I-am auzit clar vocea si ai auzit-o si tu!
- Sunt sigura ca l-am auzit striga Matilda. E aici undeva!

Începu sa caute dupa canapea, dupa perdele. Atunci vocea se auzi din nou, moale, înfricosatoare:

- Zornaie-mi oasele se auzi. Zornaie-mi oasele!

Toti sarira in sus, inclusiv Matilda, care era o buna actrita. Se uitara de jur împrejur, dar din nou nu era nimeni.

- E o fantomazise Matilda.
 - Doamne ajuta-nestriga mama, prinzându-si gâtul de dupa gât.
 - E precis o fantoma, zise Matilda. Am mai auzit-o pe aici. Camera asta e bântuita de fantome. Eu credeam ca voi stiti!
 - Salveaza-nestriga doamna Worwood aproape sugrumându-si sotul.
 - Sa plecăm de aici, zise tatal, mai gri ca niciodata.
- Toti iesira tragând usa dupa ei.
- În dupa-amiaza zilei urmatoare, Matilda reusi sa scoata papagalul nevatamat. dar plin de funingine din horn si iesi din casa, fara sa fie vazuta. Îl scoase prin usa din spate si fugi cu el la casa lui Fred.
- S-a comportat cum trebuie? întreba Fred.
 - Ne-am distrat grozav cu el, zise Matilda. Parintilor mei le-a placut la nebunie.

Aritmetica

Matilda si-ar fi dorit ca parintii ei sa fie buni si iubitori, înțelegatori, onorabili si inteligenti. Faptul ca nu erau nimic din toate astea, era ceva ce Matilda trebuia sa tolereze. Dar nu era usor. Noul joc de a-i pedepsi, pe unul dintre ei sau pe amândoi, ori de câte ori o raneau sufleteste, îi facea viata mai mult sau mai putin suportabila.

Fiind foarte mica si neajutorata, singura putere pe care o avea asupra lor era puterea mintii ei. Cu inteligenta ei ascutita putea sa-i învânteasca pe amândoi. Dar adevarul este ca în orice familie o fetita de cinci ani trebuie sa faca ceea ce i se spune, oricât de absurde ar fi ordinele primite. Asa ca trebuia sa manânce cina de pe tava în fata plictisitoarei cutii a televizorului. Trebuia sa stea singura acasa în fiecare dupa-amiaza a saptamânii si, oricând i se spunea sa taca din gura, trebuia sa taca din gura.

Supapa ei de siguranta care o ajuta sa nu-si ia câmpii era placerea de a inventa si de a coace acele splendide pedepse, dar cel mai placut lucru era ca ele își faceau efectul pentru o perioada scurta de timp. Tatal ei, în special, devenea mai putin cocos si mai suportabil pentru câteva zile, dupa ce primea doza din medicamentul magic al Matildei.

Povestea cu papagalul în horn, în mod clar îi linistise pe amândoi considerabil, pentru o perioada mai lunga de o saptamana, făcându-i sa se comporte civilizati fata de Matilda în comparatie cu modul lor obisnuit. Dar, din pacate, asta nu tinu mult. Urmatoarea scânteie aparut într-o seara, în camera de zi. Domnul Worwood de-abia se întorsese de la lucru. Matilda si fratele ei asteptau linistiti pe canapea ca mama sa le aduca obisnuitele tavi cu cina. Televizorul nu era aprins. Domnul Worwood își facu aparitia într-un tipator costum în carouri si cu o cravata galbena. Carourile mari, portocalii cu verde ale jachetei si pantalonilor, suparau la vedere. Arata ca seful celui mai sarac birou de pariuri, îmbracat pentru nunta fiica-sii si era încântat de el însusi în seara aceea. Se aseza în fotoliu si frecându-si mâinile se adresa fiului sau:

- Mai baiete, zise el, tatal tau a avut astazi o zi cât se poate de buna. Sunt mult mai bogat acum decât eram azi-dimineața. Am vândut nu mai puțin de cinci masini astazi, fiecare cu un profit frumuse. Rumegus în cutia de viteza, burghiu electric la vitezometru, o aruncatura de vopsea ici, una colo si alte câteva trucuri din astea si nățăfleții se bateau sa le cumpere.

Scoase o bucata de hârtie din buzunar si începu s-o studieze.

- Ascuta, baiete, zise el, adresându-se fiului sau si ignorând-o pe Matilda. Având în vedere ca o sa intri în afaceri într-o zi, trebuie sa stii sa socotesti profiturile pe care le faci la sfârșitul fiecărei zile. Ia o foaie de hârtie si un creion si hai sa vedem cât esti de destept.

Baiatul iesi ascultator din camera si se întoarse cu materialele cerute.

- Scrie asa, zise el, citind din bucata lui de hârtie. Masina nr.1 a fost cumparata de mine cu 278 de lire si vânduta cu 425 de lire. Ai scris?

Baiatul de zece ani scrisese cele doua valori încet, cu grija.

- Masina nr.2, continua el, m-a costat 180 de lire si am vândut-o cu 760. Ai scris?

- Da, tata, zise baiatul.

- Masina nr.3 m-a costat 100 lire si am vândut-o cu 999 lire si 50 de pence.

- Mai spune-mi o data, zise baiatul. Cu cât ai vândut-o?

- 999 lire si 50 de pence, zise tatal. Și asta, apropo, este un truc inteligent de dus de nas cumparatorul. Niciodata sa nu ceri suma rotunda. Întotdeauna spui ceva mai puțin. Nu spui 1000 de lire. Spui 999 de lire si 50 de pence. Suna mult mai puțin, dar în realitate nu este. Inteligent, nu?

- Foarte, zise baiatul. Este sclipitor, tata!

- Masina nr.4 a costat 86 de lire, era o rabla, si am vândut-o cu 699 lire si 50 pence.

- Spui prea repede, zise baiatul scriind numerele. Asa. Am scris.

- Masina nr.5 a costat 637 de lire si am vândut-o cu 1649,50. Ai scris, baiete?

- Da, tata, zise baiatul curbat deasupra hârtiei si scriind.

- Foarte bine, zise tatal, Acum calculeaza profitul pe fiecare masina si fa totalul. Pe urma o sa poti sa spui cât a câstigat sclipitorul tau tata în total astazi.

- E mult de socotit, zise baiatul.

- Bineînțeles ca e mult, zise tatal. Dar când esti în afaceri importante ca asta, trebuie sa fii as în aritmetica. Eu am un computer în cap. Mi-a luat mai puțin de zece minute sa rezolv asta.

- Vrei sa spui ca ai socotit în cap, tata? întreba baiatul minunându-se.

- Nu, nu chiar asa, zise tatal. Nimeni nu poate sa faca asta. Dar nu mi-a luat mult. Când termini, spune-mi cât crezi tu ca am facut profit în total astazi. Am totalul final scris aici si am sa-ti spun daca ai facut bine.

- Tata, ai facut exact 4303 si 50 de pence în total, zise Matilda.

- Nu te amesteca, zise tatal. Fratele tau si cu mine discutam finante.

- Dar, tata...

- Taca-ti gurazise tatal. Ghicesti si faci pe desteapta!

- Uita-te la raspuns, tata, zise Matilda cu blândete. Daca ai calculat corect trebuie sa ai 4303 si 50 de pence. Atât ai pe hârtie?

Domnul Wormowood se uita la foaia de hârtie si întepeni. Tacu. Dupa un timp spuse:

- Mai spune o data.

- 4303 si 50, zise Matilda.

Din nou se facu liniste. Apoi fata tatalui se facu rosie stacojie.

- Sunt sigura ca atâta e, zise Matilda.

- Tu. Parșivenie micăstriga dintr-o data tatal, îndreptând înspre ea amenintator degetul aratator. Te-ai uitat pe foaieAi citit din ce-aveam eu aici!

- Taticule, sunt în cealalta parte a camerei, cum as fi putut sa vad?

- Nu ma prosti pe minestriga el. Sigur ca ai vazutTrebuie sa fi vazutNimeni n-ar fi putut sa dea un raspuns asa, mai ales o fataEsti o excroaca mica, domnisoara, asta estiO excroaca si o mincinoasa!

În acel moment, mama intra ducând o tava mare cu patru portii de mâncare pentru cina. De data asta, era pește cu cartofi prajiti, pe care le cumparase de la magazinul din colt, gata prajite, în drum spre casa, de la bingo. Se pare ca jocurile de bingo o epuizau în asa masura pe doamna Wormwood, atât fizic, cât si emotional, încât nu-i mai ramânea suficienta energie sa gateasca singura cina. Astfel încât, daca nu era mâncare cumparata, congelata si încălzita, atunci sigur era pește cu cartofi prajiti.

- De ce esti asa de rosu la fata, Harry? zise ea, punând tava domnului Wormwood pe masuta din fata canapelei.

- Fii-ta este o excroaca si o mincinoasa, zise tatal, luând tava si punând-o pe genunchi. Da drumul la televizor si sa terminam cu discutia.

Barbatul platinat

Pentru Matilda, nu era niciun dubiu ca ultima iesire a tatalui ei merita o pedeapsa severa si, stând si mâncându-si cina aceea oribila si ignorând programul de la televizor, mintea îi mergea la toate variantele posibile. Când se facuse vremea de culcare, Matilda era decisa.

În dimineata urmatoare, se scula devreme, se duse la baie si încuie usa. Asa cum stiti, doamna Worwood își vopsea parul într-un blond platinat si stralucitor, aceeasi culoare scânteietoare pe care o au actritele care merg pe sârma la circ. Treaba asta o facea la coafor de doua ori pe an, dar, o data pe luna sau cam asa ceva, obisnuia sa-si împrospateze culoarea limpezindu-si parul într-un lighean cu ceva care se chema BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ. Asta îi servea si ca sa-si vopseasca oribilele radacini maron-cenusii.

Sticla cu BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ era pastrata în dulapiorul de la baie si pe ea mai era o eticheta mica pe care scria "Atentie, contine peroxid. Nu lasati sticla la îndemâna copiilor". Matilda citise asta de multe ori fascinata.

Tatal Matildei avea o recolta buna de par negru pe care-l purta cu o carare la mijloc si de care era grozav de mândru. "Par sanatos, îi placea lui sa zica, asta înseamna ca dedesubtul lui este un creier sanatos !"

- Ca Shakespeare, îi spusese odata Matilda.
- Cine?
- Ca Shakespeare, taticule.
- Era destept?
- Foarte destept, taticule.
- Avea tone de par, nu-i asa?
- Era chel, taticule.
- Daca nu esti în stare sa vorbesti logic, taci din gurase rastise el.

Domnul Worwood își facea parul sa arate sanatos si lucios sau asa-si închipuia, masându-si capul în fiecare dimineata cu abundente cantitati dintr-o lotiune care se numea ULEI DE VIOLETE TONIC PENTRU PĂR. O sticla cu aceasta solutie violeta si puternic mirositoare se afla în permanenta pe etajera de deasupra chiuvetei lângă periuta de dinti, si, în fiecare dimineata, dupa ras, avea loc un viguros masaj al capului cu acest ulei de violete. Acest masaj era întotdeauna acompaniat de puternice zgomote barbatesti, respiratie suieratoare si oftaturi, cam asa:

- Ahhh, asta este Asta este ce-mi trebuie!

Trebuie frecat la radacina, ceea ce putea fi auzit clar de la Matilda din dormitor, la celalalt capat al coridorului.

Acum, dimineata devreme, singura, in baie, Matilda goli trei sferturi din continutul sticlei cu ulei de violete în chiuveta. Pe urma, umplu la loc sticla cu BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ. Lasase grijulie ceva din tonicul de par în sticla. Astfel încât, dupa ce agita bine sticla, continutul sa capete culoarea violet. Apoi puse din nou sticla pe etajera de deasupra chiuvetei, avînd grija sa puna cealalta sticla la loc în dulapior. Pâna acum, toate bune.

La micul dejun, Matilda statea linistita la locul ei la masa, mâncându-si în tacere cornflakes-ul. Fratele ei statea la celalalt capat cu spatele la usa, devorând una dupa alta feliile de pâine unse cu unt de arahide si gem de capsuni. Mama era undeva în bucatarie preparând micul dejun

pentru domnul Worwood care întotdeauna consta din doua oua prajite, trei cârnati prajiti, trei felii de sunca prajite, câteva rosii de asemenea prajite si pâine.

În acest moment, domnul Worwood intra zgomotos în camera. Nu era capabil sa intre altfel, mai ales la micul dejun. Trebuia sa-si faca întotdeauna simtita prezenta zgomotos, trănucând si vorbind tare, de parca ar fi spus: "Sunt eu! Uite-ma ca vin! Stapânul casei, capul de familie, cel care face ca voi ceilalti sa traiti atât de bine! Observati-ma si aratati-mi respect."

În dimineata asta, pasi înaintu cu pasi mari, își batu fiul pe spate si striga:

- Baiete, tatal tau simte ca astazi o sa fie iar o zi buna de facut bani la garaj! Am câteva frumusele cu care sa-i duc de nas pe nățăfleți în dimineata asta. Unde este mâncarea mea?

- Acum, comoara mea, striga doamna Worwood din bucatarie.

Matilda se uita în farfurie. Nu îndrăzne sa-si ridice privirea. În primul rând nu era sigura de ce avea sa vada. În al doilea rând, daca n-ar fi vazut ceea ce astepta sa vada, n-avea încredere ca putea sa-si pastreze figura, ca si când nimic nu s-ar fi întâmplat. Fratele ei se uita direct la fereastra din fata, umplându-si gânditor gura cu pâine cu unt de arahide si gem de capsuni. Tatal se deplasa de-a lungul camerei ca sa-si ocupe locul din capul mesei, când mama aparui în usa bucatariei cu o farfurie enorma, plina cu oua, cârnati, sunca și rosii. Ridicând privirea, prinse imaginea sotului si se opri împietrita. Dadu drumul unui tipat care parca o ridicase deasupra în aer si scapa farfuria care se sparse de podea, continutul sarind în toate partile. Toata lumea tresari, inclusiv domnul Worwood.

- Ce dracu' se-nțămpla cu tine, femeie? striga el. Uite ce-ai facut pe covor!

- Parulzise strângându-se în sine si îndreptând un deget tremurat spre sotul ei. Uita-te la parul tau! Ce ti-ai facut la par?

- Ce are parul meu, pentru numele lui Dumnezeu?

- O, Doamne! Tata, ce ti-ai facut la par? striga baiatul.

O scena minunata începea sa se contureze în sufragerie. Matilda tacea si admira efectul muncii si mintii ei. Mădăretea de claie de par a domnului Worwood era acum de un argintiu murdar. De data asta, culoarea era a unui actor de circ care merge pe sârma si care nu s-a spalat pe cap întreaga stagiune.

- Ți-ai... ti-ai... ti-ai vopsit parul, se auzi subtile vocea mamei. Ce ti-a venit, netotule? Arati absolut înfricosator! Arata groaznic. Arati ca un monstru!

- Ce tot spui acolo? striga el punându-si amândoua mâinile în cap. Cum sa mi-l vopsesc? Ce vrei sa spui cu asta? Ce are! Ori vreti sa-mi jucati o farsa tămpita!

Fata i se schimbase la culoare, devenind verde deschis, culoarea merelor necoapte.

- Ți l-ai vopsit, tata, zise baiatul. Are culoarea parului mamei, numai ca arata mai murdar.

- Bineînțeles ca si l-a vopsit zise mama. Nu-si putea schimba culoarea de la sine! Ce-oi fi vrut sa faci? Sa te faci mai frumos! Arati ca o baba dementa!

- Adu-mi o oglinda, tipa tatal.

Poseta mamei statea atârnată de un scaun. Doamna Worwood o deschise si scoase din ea o cutie de pudra compacta, care avea o oglinda mica, rotunda, în interior. O deschise si o înmâna sotului. Acesta i-o smulse din mâna și bucatele de pudra se împrăștiara pe jacheta în carouri.

- Fii atent! Tipa ea. Uite ce-ai facut! Este pudra cea cea mai buna!

- Vai de mine! Tipa domnul Worwood uitându-se în oglinda. Ce s-a întâmplat cu parul meu? Arat grozitor! Arat ca tine, dementa! Nu pot sa ma duc garaj sa vând masini, arătând în halul asta! Cum s-a putut întâmpla asa ceva? Se uita de jur împrejur, întâi la mama, apoi la baiat, apoi la Matilda.

- Cum s-a putut întâmpla asa ceva? Iar el.

- Cred ca nu te-ai uitat bine, taticule, zise Matilda, si ai luat sticla mamei în loc de a ta.

- Bineînțeles ca asta s-a întâmplat! striga mama. Harry, multa minte-ti mai trebuie! De ce n-ai citit eticheta înainte sa-ti torni chestia aia în cap? Vopseaua mea e foarte puternica. Pui o lingura la

un lighean cu apa si tu ti-ai pus-o direct pe păr
Probabil ca o sa-ti cada tot parul pâna la urma
Te ustura capul?

- Vrei sa spui ca o sa-mi cada tot parul? urla el.
- Cred ca da. Peroxidul este o substanta foarte puternica. Se pune în chiuvete si în WC-uri ca sa se dezinfecteze, numai ca-i dau un alt nume.
- Ce spui acolo? urla el. Eu nu sunt vas de WC
Nu vreau sa ma dezinfectez!
- Chiar diluata cum o folosesc eu, zise doamna Wornrwood, face sa-mi cada parul, asa ca Dumnezeu stie ce-o sa-ti faca tie
Ma mir ca nu ti-a ars toata pielea capului pâna acum!
- Ce sa fac? întreba el disperat. Spune repede ce sa fac, pâna nu-mi cade tot parul!
- În locul tau m-as spala repede cu apa si sapun, dar repede!
- O sa-mi revina la culoare? întreba el îngrozit.
- Bineînteles ca nu, zăpăcilăzise mama.
- Atunci ce sa fac? Nu pot sa ies asa din casa!
- O sa trebuiasca sa ti-l vopsesti negru, zise mama. Dar spala-te mai întâi sau n-o sa mai rămână ce sa vopsesti!
- Da, zise domnul Worwood sarind la treaba. Fa-mi o programare la coaforul tau în dimineata asta pentru un vopsit
Spune-i ca e o urgenta, sa-mi faca loc
Ma duc sa ma spal acum!
- Cu asta, domnul Wornrwood iese din camera si doamna Worwood, cu un oftat, lua telefonul sa sune la coafor.
- Face câteodata niste lucruri absolut prostesti, nu-i asa, mamico? zise Matilda.
- Formând numarul, mama raspunde:
- Barbatii nu sunt întotdeauna asa destepti cum cred ei. O sa înțelegi asta când o sa fii mare, fetito.

Domnisoara Honey

Matilda începu scoala mai târziu decât alti copii. Cei mai multi copii încep scoala la cinci ani sau puțin înainte, dar parintii Matildei, care nu erau preocupati de educatia fiicei lor, uitasera s-o înscrie. Asa ca Matilda avea cinci ani si jumătate când începu scoala.

Scoala satului pentru copii mici era o cladire stearsa de caramida, care se numea "Crunchem Hall". Avea doua sute cincizeci de elevi între cinci si doisprezece ani. Directorul scolii, marele sef si comandantul suprem al acestei asezari, era o femeie cu totul neobisnuita, între doua vârste, care se chema domnisoara Trunchbull.

Natural, Matilda fusese înscrisa în clasa începatoare, unde erau alti optsprezece copii, baietei si fetite de vârsta ei. Profesoara lor era domnisoara Honey, care n-avea mai mult de douazeci si trei, douazeci si patru de ani. Avea o fata ovala si palida ca o madona, cu ochii de un albastru deschis si parul saten deschis, aproape blond. Corpul ei era atât de fragil, încât aveai impresia ca daca ar cadea s-ar sparge în mii de bucatele ca o figurina de portelan. Domnisoara Jennifer Honey avea un caracter blând si linistit, nu ridica niciodata vocea, zâmbea rar, dar poseda acel har rar întâlnit, de a fi iubita de toti copiii din grija ei. Parea sa înțeleaga perfect revolta si teama care-i cuprindea deseori pe copiii mici, pentru prima data în viata lor grupati într-o clasa si pusi sa se supuna unor ordine. Fata ei emana o caldura ciudata care parca era simtita ori de câte ori se adresa unui nou venit, ratacit si confuz.

Domnisoara Trunchbull era cu totul altfel. Era ca o teroare sinistra, ca un monstru tiranic si înspăimântator, care speria elevii si profesorii deopotriva. Era un fel de aura amenintatoare în jurul ei pe care o simteai chiar de la distanta, iar când se apropia puteai sa simti pericolul pe care-l iradia, ca un fier încing. Când marsaluia, domnisoara Trunchbull nu mergea niciodata normal: marsaluia ca o trupa de militari balansându-si bratele soldateste. Când marsaluia pe coridor, îi puteai auzi respiratia zgomotoasa si, daca un grup de copii se întâmpla sa fie în calea ei, își facea drum printre ei ca un tanc,

iar copiii îi sareau din fata, în stânga și-n dreapta. Slava Domnului ca nu exista multi oameni pe lume ca ea, desi exista totusi, si este foarte posibil ca fiecare dintre noi sa întâlneasca cel puțin unul în cursul vietii. Atunci când ti se întâmpla sa-l întâlnești trebuie sa te porti ca si când un rinocer fioros ti-ar fi aparut în fata dintr-un tufis: sari în primul copac si stai acolo pâna dispare. Pe aceasta femeie, cu toate excentricitatile ei, îmi este aproape imposibil s-o descriu, dar am sa fac o încercare mai târziu în cursul povestirii. S-o lasam acum si sa ne întoarcem la Matilda si la prima ei zi de scoala.

Dupa obisnuita treaba cu strigatul catalogului, domnisoara Honey dadu fiecarui elev câte un caiet nou-nout.

- V-ati adus fiecare câte un creion, sper, zise ea.

- Da, domnisoara Honey, cântara copiii.

- Bine. Astazi este prima zi de scoala pentru fiecare dintre voi. Este începutul a cel puțin unsprezece ani de scoala, prin care fiecare dintre voi trebuie sa treaca. Șase dintre ei îi petreceti aici la Crunchem Hall, unde, dupa cum stiti, directoare este domnisoara Trunchbull. Acum, spre binele vostru, am sa va spun ceva despre domnisoara Trunchbull. Dumneaei insista pe disciplina stricta în scoala si, daca vreti sa m-ascultati, sfatul meu este sa va purtati cât puteti de bine în prezenta ei. N-o contraziceti, nu-i raspundeti obraznic. Faceti întotdeauna ce va spune ca, daca ajungeti pe mâna ei, va desfiinteaza. Ca morcovul pe razoare. Nu e nimic de râs, Lavender. Ia-ti zâmbetul de pe figura. Ar fi înțelept din partea voastra sa tineti minte ca domnisoara Trunchbull este foarte, foarte severa cu toti cei care depasesc masura. Ati înțeles?

- Da, domnisoara Honey, ciripira optsprezece voci grabite.

- Eu însami, continua ea, vreau sa va ajut sa învățati cât mai multe lucruri cât sunțeti în aceasta clasa, pentru ca asta o sa va ajute sa va descurcati mai usor în viitor. De exemplu, as dori ca la sfârșitul acestei saptamâni toata lumea sa stie tabla înmultirii cu doi pe dinafara. Și la sfârșitul anului toata lumea sa stie tabla înmultirii pâna la doisprezece. O sa va ajute enorm daca reusiti. Acum, este cineva care stie deja tabla înmultirii cu doi?

Matilda ridica mâna. Era singura. Domnisoara Honey se uita atent la fetita maruntica, cu parul negru, din rândul al doilea.

- Minunat, zise ea. Te rog ridica-te în picioare si spune-o pâna unde stii.

Matilda se ridica si începu. Când ajunse la $2 \times 12 = 24$, nu se opri. Continua cu $2 \times 13 = 26$, $2 \times 14 = 28$, $2 \times 15 = 30$, $2 \times 16 = \dots$

- Ajungezise domnisoara Honey. Ascultase mirata tot recitalul Matildei si acum întreba:

- Pâna unde poti sa ajungi?

- Pâna unde? Nu stiu exact, domnisoara Honey. Destul de departe, cred.

Domnisoara Honey lasa sa treaca câteva momente dupa aceasta curioasa marturisire.

- Vrei sa spui, întreba ea, ca poti sa spui cât fac 2×281 ?

- Da, domnisoara Honey.

- Cât?

- 56, domnisoara Honey.

- Dar daca te întreb ceva mult mai greu, ca 2×487 ? Poti sa-mi raspunzi?

- Cred ca da, zise Matilda.

- Esti sigura?

- Da, domnisoara Honey. Cât se poate de sigura.

- Cât fac atunci 2×487 ?

- 974, zise Matilda imediat. Vorbise încet si politicos fara niciun semn de laudă sau seninătate.

Domnisoara Honey se uita la Matilda absolut stupefiata, dar, când începu sa vorbeasca, pastra aceeași voce.

- Dar înmultirea cu doi este foarte usoara în comparatie cu înmultirea cu alte numere. Știi vreoa alta?

- Cred ca da, domnisoara Honey. Cred ca stiu.
- Care, Matilda? Cât de departe ai ajuns?
- Nu prea stiu, zise Matilda. Nu stiu ce vreti sa spuneti.
- Vreau sa spun daca stii de exemplu tabla înmultirii cu trei.
- Da, domnisoara Honey.
- Și cu patru?
- Da, domnisoara Honey.
- Câte stii în total? Le stii pe toate pâna la înmultirea cu 12?
- Da, domnisoara Honey.
- Cât fac 12×7 ?
- 84, zise Matilda.

Domnisoara Honey facu o pauza si se rezema de spatarul scaunului din fata mesei goale, aflata la mijlocul podelei partii din fata clasei. Era tulburata de ultimul schimb de cuvinte, dar se feri sa arate. Nu întâlnise pâna acum un copil de cinci ani, nici de zece, care sa înmulteasca cu atât de usurinta.

- Sper ca restul clasei ascultati cu atentie, zise ea. Matilda este o fetita foarte norocoasa. Are niste parinti minunati care au învățat-o deja sa înmulteasca. Te-a învățat mama, Matilda?

- Nu, domnisoara Honey. Nu mama.
- Atunci înseamna ca ai un tata extraordinar. Trebuie sa fie un profesor foarte talentat.
- Nu, domnisoara Honey, zise Matilda. Nu m-a învățat tata.
- Vrei sa spui ca ai învățat singura?
- Nu stiu exact, zise Matilda cu sinceritate. Adevarul este ca nu mi se pare greu sa înmultesc un numar cu alt numar.

Domnisoara Honey inspira adânc si expira încet. Se uita din nou la fetita cu ochi stralucitori care statea în picioare în fata catedrei, atât de inteligenta si atât de serioasa.

- Spui sa nu ti se pare greu sa înmultesti un numar cu altul, zise domnisoara Honey. Încearca sa-mi explici putin asta.

- Ah, zise Matilda, dar nu prea stiu cum sa explic.

Domnisoara Honey astepta. Clasa era linistita. Toti asteptau.

- De exemplu, zise domnisoara Honey, daca-ti cer sa înmultesti 14 cu 19... nu, asta e prea greu...

- Fac 266, zise Matilda încet.
- Domnisoara Honey se uita la ea fix. Apoi lua un creion si facu calculul pe hârtie.
- Cât ziceai ca fac?
- 266, zise Matilda.

Domnisoara Honey puse creionul jos, își scoase ochelarii si începu sa lustruiasca lentilele cu o bucata de material. Clasa ramase în liniste, așteptând urmarea. Matilda statea încă în picioare lângă catedra.

- Spune-mi, Matilda, zise domnisoara Honey lustruind mai departe lentilele, încearca sa-mi spui ce e în mintea, ta când faci înmultirea. Calculezi într-un fel, asta este sigur, dar se pare ca obtii rezultatul instantaneu. De exemplu, s-o luam chiar pe cea care ai rezolvat-o acum, 14×19 .

- Iau... iau... îl iau pe 14 si-l înmultesc cu 19. Mi-e teama ca nu pot sa explic altfel. Întotdeauna mi-am spus ca, daca un calculator de buzunar poate sa faca, de ce n-as putea si eu?

- De ce nu, sigur ca da. Posibilitatile creierului uman sunt încă necunoscute.

- Eu cred ca creierul este mult mai bun decât o bucată de metal, zise Matilda, pentru ca asta este un calculator.

- Câtă dreptate ai, zise domnisoara Honey. Calculatoarele de buzunar nu sunt admise în aceasta scoala, oricum...

Domnisoara Honey se simtea tulburata. Nu era nicio îndoiala în mintea ei ca întâlnise un creier extraordinar de dotat pentru matematica și-i treceau prin cap cuvinte ca fenomen, copil-geniu sau miracol. Stia ca astfel de minuni apareau pe lume din când în când, dar numai unul la o sută sau două sute de ani. Doar Mozart avea cinci ani când a început să compună și uite până unde a mers.

- Nu este drept, zise Lavender. De ce ea să poată și noi nu!

- Nu-ți face probleme, Lavender, cu totii o să știi în curând, zise domnisoara Honey mintind printre dinți.

În acest moment, domnisoara Honey simți că nu putea rezista tentației de a explora mai departe mintea acestui copil extraordinar. Își dădea seama că trebuie să se ocupe și de restul clasei, dar era prea curioasă ca să lase treaba din mână.

- Acum, zise ea, ca și cum s-ar fi adresat întregii clase, să lasăm pentru un moment aritmetica și să vedem dacă unul dintre voi știe să scrie cuvântul "pisica".

Trei mâini fură ridicate. Erau Lavender, un baietel pe care-l chema Nigel și Matilda.

- Cum scrii "pisica", Nigel?

Nigel spuse cuvântul pe litere. Domnisoara Honey se hotărî să pună o întrebare pe care nu-și închipuisese vreodată că o poate pune în prima zi de școală, în clasa întâi.

-- Ma întreb, zise ea, dacă vreunul din cei trei puteți citi un grup întreg de cuvinte care împreună formează o propoziție.

- Eu pot, zise Nigel.

- Și eu, zise Lavender.

Domnisoara Honey se duse la tablă și scrisă cu creta albă următoarea propoziție: "Eu am început deja să învăț să citesc propoziții lungi!". O făcuse înadins mai dificilă, pentru că știa că erau copii inteligenți în clasa care puteau citi.

- Poti să citești, Nigel? întrebă ea.

- E prea greu, zise Nigel.

- Lavender?

- Primul cuvânt este "eu", zise Lavender.

- Poate cineva să citească toată propoziția? întrebă domnisoara Honey așteptând un "da" care era sigură că o să vină de la Matilda.

- Da, zise Matilda.

- Citește, zise domnisoara Honey. Matilda citi propoziția fără să ezite.

- Asta este într-adevăr foarte bine, zise domnisoara Honey, făcând aprecierea cea mai generoasă pe care o făcuse vreodată. Cât poți să citești, Matilda?

- Cred că pot să citesc aproape orice, domnisoara Honey, zise Matilda, deși nu înțeleg întotdeauna sensul cuvintelor.

Domnisoara Honey se ridica în picioare și ieși vioi din clasă, întorcându-se treizeci de secunde mai târziu cu o carte groasă. O deschise la un semn și o așeză pe banca Matildei.

- Este o carte de poezie umoristică, zise ea. Vezi dacă poți să-o citești pe asta cu voce tare.

Linistită, fără pauze și cu o viteză potrivită genului, Matilda începu să citească:

" Un gurmând mâncând la Pana

Gasi un soarece-n tocana.

Un chelner zise: "Nu striga,

Și nu-l agita așa,

Ca toată lumea o să vrea

Unul, de toana!"

Câtiva copii văzura latura comică a poeziei și începura să râdă.

- Știi ce înseamnă "gurmând", Matilda? întrebă domnisoara Honey.

- Este cineva caruia îi place să mănânce, zise Matilda.

- Corect, zise domnisoara Honey. Și stii cum se cheama genul acesta de poezie?
- Se numeste limerick (*poezie simpla, din cinci versuri) , zise Matilda. Acesta este unul dragut. Foarte comic!

- Este unul renumit, zise domnisoara Honey ridicând cartea si întorcându-se la catedra în fata clasei. Un limerick inteligent este foarte greu de scris, adauga ea. Pare simplu, dar în realitate nu este!

- Știu, zise Matilda. Am încercat de mai multe ori, dar nu mi-a reusit niciunul.

- Ai încercat, nu-i asa? zise domnisoara Honey socata ca pâna acum. Matilda, mi-ar plăcea sa aud din limerick-urile pe care spui ca le-ai scris. Poti sa-ti amintesti unul si sa mi-l spui?

- Aaa..., zise Matilda. De fapt, am încercat sa fac unul despre dumneavoastra, domnisoara Honey, când stateati lânga mine.

- Despre mine zise domnisoara Honey. Ei bine, trebuie neaparat sa-l auzim pe acesta, nu?

- Nu cred ca vreau sa-l spun, domnisoara Honey.

- Te rog, spune-l, zise domnisoara Honey. Îti promit ca n-o sa ma supar.

- Ba eu cred c-o sa va suparati, domnisoara Honey, pentru ca trebuie sa folosesc numele dumneavoastra mic ca sa rimeze. De asta nu vreau sa-l spun.

- Cum de-mi stii numele mic? întreba domnisoara Honey.

- Am auzit un alt profesor strigându-va chiar înainte sa intram în clasa, zise Matilda. V-a spus "Jenny".

- Insist sa aud acest limerick, zise domnisoara Honey zâmbind larg cum numai rareori zâmbea. Ridica-te în picioare si recita-l!

Fara placer, Matilda se ridica în picioare si emotionata, recita limerick-ul:

"Se întreaba toata lumea:

Ca Jenny mai e vreuna,

Cu o fata asa frumoasa

Și la fel de aratoasa?"

Și raspunsul e:

"Niciuna!"

Fata palida si placuta a domnisoarei Honey se îmbujora cu un rosu trandafiriu. Apoi zâmbi din nou. Zâmbetul fu si mai larg de data asta, un zâmbet de pura placere.

- Multumesc, Matilda, zise ea înca zâmbind. Chiar daca nu este adevarat, limerick-ul tau este foarte bun. Măi, măi, trebuie sa nu-l uit pe acesta.

Din rândul al treilea de banci, Lavender zise:

- E bun, îmi place.

- Și e si adevarat, zise un baietel pe nume Rupert.

- Bineînteles ca este si adevarat, zise si Nigel.

Și toata clasa începu s-o laude pe domnisoara Honey, desi ea nu observase înca bine pe altcineva în afara de Matilda.

- Cine te-a învătat sa citesti, Matilda? întreba dra Honey.

- Am învătat singura, zise Matilda.

- Și ai citi vreo carte tu singura? O carte pentru copii, vreau sa spun.

- Le-am citit pe toate de la biblioteca de pe strada principala, domnisoara Honey.

- Și ti-au placut?

- Câteva mi-au placut foarte mult, zise Matilda, dar altele mi s-au parut plictisitoare.

- Spune-mi una care ti-a placut.

- Mi-a placut "Leul, Vrajitoarea si Dulapul", zise Matilda. Eu cred ca domnul C.S. Lewis este un scriitor foarte bun. Dar are totusi un defect. Nu are parti comice în cartile lui.

- Ai dreptate, zise domnisoara Honey.

- Nu sunt parti comice nici în cartile domnului Tolkien, zise Matilda.

- Crezi ca toate cartile pentru copii ar trebui sa aiba parti comice?
 - Da, zise Matilda. Copiii nu sunt asa de seriosi ca adultii. Le place sa râda.
- Domnisoara Honey ramase înmarmurita de înțelepciunea fetitei.
- Și ce-ai sa faci acum daca ai citit toate cartile pentru copii? întreba ea în continuare.
 - Citesc alte carti. Împrumut de la biblioteca. Doamna Phelps este foarte buna cu mine. Ma ajuta sa le aleg.

Domnisoara Honey se aplecase mult în fata peste catedra si se uita minunându-se la Matilda. Uitase cu desavârsire de restul clasei.

- Ce alte carti? murmura ea.
- Îmi place foarte mult Charles Dickens, zise Matilda. Ma face sa râd. Mai ales domnul Pickwick.

În acel moment, clopotelul anunta sfârșitul orei.

Trunchbulf

În pauza, domnisoara Honey parasi clasa si se îndrepta direct spre biroul directoarei. Era foarte tulburata, întâlnise o fetita care avea sau, asa i se parea ei, calitati extraordinare de inteligenta. Nu avusese încă timp sa-si dea seama cât de inteligenta era fetita, dar realizase ca trebuia sa faca ceva cât de repede putea. Era ridicol sa tii o fetita ca asta în clasa întâi. În mod normal, domnisoara Honey era îngrozita de directoare si se ferea de ea, dar de data asta se simtea în stare sa dea ochii cu oricine. Batu la usa temutului birou.

- Intrabubui vocea grava si intimidanta a domnisoarei Trunchbull.

Domnisoara Honey intra.

În general, directorii sunt alesi, pentru ca posedă un numar de calitati deosebite: înțeleg copiii si au permanent în minte interesele lor, simpatizeaza cu ei, sunt drepti si sunt profund interesati în educatia lor. Domnisoara Trunchbull nu posedă nici una din aceste calitati si cum de capatase aceasta slujba era un mister. Dincolo de orice era o femeie neobisnuita. Fusesse cândva atleta si, chiar si acum, muschii îi erau clar evidentiati. Se puteau vedea pe gâtul ca de bivol, pe umerii mari, pe bratele groase, pe încheieturile pline de tendoane, pe picioarele puternice. Uitându-te la ea, aveai impresia ca era o persoana care putea sa îndoaie bare de metal si sa rupa carti de telefon dintr-o data. Fața, din pacate, nu avea nicio trasatura frumoasa și nu inspira nici cea mai mica impresie de bucurie niciodata. Avea o barbie încăpățânată, o gura cu o expresie de cruzime si niste ochi mici si aroganti. Cât despre hainele pe care le purta... erau, sa spunem doar atât, ciudate. Purta întotdeauna o bluza larga, maro din bumbac, peste care punea în jurul taliei o curea lata de piele. Cureaua se închidea în fata cu o catarama mare argintie. Coapsele masive care ieseau de sub bluza erau înghesuite strâns într-o pereche de pantaloni de culoare verde ca sticla si dintr-un material tesut grosolan. Acesti pantaloni îi ajungeau puțin mai jos de genunchi si mai jos de ei purta niste ciorapi verzi cu marginea de sus întoarsa, care lasau sa se vada perfect muschii gambelor, în picioare avea niste pantofi solizi cu tocul jos, maro la culoare si cu o limba de piele. Pe scurt, arata mai degraba ca un hăitaș excentric si însetat de sânge al câinilor la o vânatoare decât ca o directoare a unei scoli de copii.

Când domnisoara Honey intra în cancelarie, domnisoara Trunchbull statea în picioare lângă biroul ei cu o imagine de nerabdare pe fata.

-Da, domnisoara Honey, zise ea. Ce doresti? Arati grabita si ravasita în dimineata asta. Ce se întâmpla cu dumneata? Te-au suparat cumva nemernicii aia mici?

- Nu, domnisoara directoare, nimic de genul asta.
- Atunci ce este? Da-i drumul. Sunt o persoana ocupata.

În timp ce vorbea, se întinse spre o cana cu apa care se afla tot timpul pe biroul ei si își turna în pahar.

- Este o fetita la mine în clasa, pe nume Matilda Worwood... începu domnisoara Honey.

- Asta este fetita celui care tine garajul în sat, lătra domnisoara Trunchbull. Ea vorbea astfel: ori latra, ori striga. Este un om exceptional, continua ea. Am fost la el chiar ieri. Mi-a vândut o masina. Aproape noua. Avea doar zece mii de kilometri la bord. Fostul proprietar este o batrâna care o folosea cel mult o data pe an. Un chilipir extraordinar. Da, mi-a placut de domnul Worwood. Un adevarat pilon în societatea noastra. Mi-a spus ca fiica-sa e o neispravita. Mi-a spus sa stau cu ochii pe ea. Zicea ca, daca se întâmpla ceva rau în scoala, în mod sigur ea e de vina. N-am cunoscut-o pe zgâtia asta, dar o sa afle tot ce ti-am spus, acum când o s-o vad. Taica-su spune ca e o piata rea.

- O, nu, domnisoara Trunchbull, asta nu poate fi adevarat, se revolta domnisoara Honey.

- Ba da, domnisoara Honey, e al naibii de adevarat De fapt, acum ca ma gândesc, sunt sigura ca ea a fost cea care a pus pocnitoarea mirositoare sub biroul meu azi-dimineata, de puțea toata camera ca un canal. Sigur ca ea a fost O sa plateasca pentru asta. Cum arata? E un vierme nenorocit, sunt sigura Am descoperit, domnisoara Honey, în lunga mea cariera de profesor, ca o fată rea este mult mai periculoasa decât un baiat rau. Problema este ca o fată rea e mult mai greu de prins. Sa prinzi o fată rea e ca si cum ai încerca sa prinzi o musca verde. Plesnesti palma peste ea si nenorocita nu-i acolo Scârboase creaturi sunt fetele Bine ca n-am fost niciodata asa ceva!

- Dar si dumneavoastra trebuie sa fi fost cândva fetita, domnisoara Trunchbull Nu se poate altfel.

- Nu pentru multa vreme, latra Trunchbull cu un rânjjet. Am devenit femeie foarte repede.

"Este complet zbanghie, își spuse domnisoara Honey. Este la fel de sanatoasa Ia minte ca un câine turbat." Domnisoara statea în picioare în fata directoarei, asteptând finalul. De data asta, n-avea de gând sa se dea batuta.

- Trebuie sa va spun, domnisoara directoare, ca faceti o mare greseala, crezând ca Matilda v-a pus pocnitoarea mirositoare sub birou.

- Eu nu gresesc niciodata, domnisoara Honey!

- Dar, domnisoara directoare, fetita de-abia a venit la scoala pentru prima data, în dimineata asta, si a intrat direct în clasa!

- Nu te contrazice cu mine, pentru numele lui Dumnezeu, femeie Bruta asta de Matilda sau cum o cheama mi-a pus înputita asta de pocnitoare sub birou Nu e nicio îndoiala Îti multumesc ca mi-ai sugerat.

- Dar eu nu v-am sugerat nimic!

- Bineînțeles ca mi-ai sugerat Dar acum ce doresti, domnisoara Honey ? De ce ma tii din treaba?

- Am venit sa va vorbesc despre Matilda, domnisoara directoare. Am niste lucruri extraordinare sa va spun despre acest copil. Pot, va rog, sa va povestesc ce s-a întâmplat în clasa chiar acum?

- Presupun ca ti-a pus foc sub fusta si ti-a scorjot chilotii, cloncani domnisoara Trunchbull.

- Nu, nu striga domnisoara Honey. Matilda este un geniu.

La auzul acestui cuvânt, domnisoara Trunchbull se facu rosie la fata si corpul păru sa i se umfle ca acela al unei broaste.

- Un geniustriga ea. Ce prostie mai e si asta, domnisoara? Cred ca nu esti sanatoasa la minte Tatal ei mi-a spus cu gura lui ca este o huliganca!

- Tatal ei greseste, domnisoara directoare.

- Nu fi toanta, domnisoara Honey Dumneata ai cunoscut-o acum o jumatate de ora si tatal ei o cunoaste de o viata!

Dar domnisoara Honey era hotarâta sa spuna tot ce avea de spus pâna la capat si începu sa descrie câteva din raspunsurile de necrezut pe care Matilda le daduse la aritmetica.

- Și...? A învățat câteva din tabla înmulțirii pe dinafară, da? Iată domnișoara Trunchbull. Dragă mea, asta n-o face geniu! Asta o face papagal!

- Dar, domnișoara directoare, știe să citească.

- Și eu la fel, o repezi ea.

- După părerea mea, zise domnișoara Honey, trebuie luată din clasa mea și trecută la un nivel mai înalt, cu copiii de unsprezece ani.

- Așa forai domnișoara Trunchbull. Vrei să scapi de ea, nu-i așa? Nu poți să-o stăpânești și vrei acum să-o arunci biete domnișoare Himsoll în clasa mare, unde va face un taraboi și mai și!

- Nu, nu, plânse domnișoara Honey. Nu este deloc acesta motivul!

- Ba daștriga domnișoara Trunchbull. Văd perfect prin urzeala dumitale, domnișoară! Și răspunsul este NU! Matilda va rămâne unde este și este răspunderea dumitale să se comporte cum trebuie!

- Domnișoara directoare, vă rog...

- Nu vreau să mai aud nimicștriga domnișoara Trunchbull. Și, în orice caz, am o regulă în școala asta, ca toți copiii să rămână în grupele de vârstă, indiferent de ce le poate capul! Doamne ferește! Doar n-o să am o pușlama de cinci ani la un loc cu băieții și fetele mari. Cine-a mai pomenit așa ceva?

Domnișoara Honey rămase neputincioasă în fața acestui urias cu gâtul roșu. Erau și alte lucruri pe care voia să le mai fi spus, dar știa acum că n-ar fi ajutat la nimic. Spuse încet:

- Foarte bine. Cum doriți, domnișoara directoare.

- Cum doresc eu fără discuție una domnișoara. Și nu uita, domnișoara, că avem de-a face cu o viperă care a pus o pocnitoare mirositoare sub noul meu birou.

- Nu a făcut așa ceva, domnișoara directoare!

- Bineînțeles că a făcut-o bubui ea. Și-ți mai spun ceva. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fi fost legal să folosesc biciul și cureaua ca-n vremurile bune! I-as fi înrosit eu fundul Matildei, să nu mai poată să stea pe scaun o lună!

Domnișoara Honey se întoarse și ieși din birou deprimată, dar nu înfrântă. "O să fac ceva pentru copilul asta, îmi spuse. Nu știu încă ce, dar o să gasesc o cale să-o ajut, până la urmă".

Parintii

Când domnișoara Honey ieși din biroul directoarei, cei mai mulți copii erau afara în curte. Primul lucru fu să întâlnească câțiva profesori de la clasele mai mari și să împrumute câteva cărți: de algebra, geometrie, franceză, literatura engleză ș.a. Apoi o căută pe Matilda și o chemă în clasă.

- N-are rost, îi spuse ea, să stai în clasă să-ți pierzi vremea în timp ce-î învăț pe ceilalți tabla înmulțirii și cum se scrie "mama", "tata", "fata". Așa că am să-ți dau câte una din aceste cărți de studiat și la sfârșitul orei să vii la mine cu întrebări și am să te ajut. Cum ți se pare?

- Mulțumesc, domnișoara Honey. Mi se pare foarte bine.

- Sunt sigură că te vom muta într-o clasă mult mai mare, mai târziu, dar pentru moment domnișoara directoare este de părere să rămâi unde ești.

- Foarte bine, domnișoara Honey, zise Matilda. Vă mulțumesc că mi-ați adus cărțile.

"Ce copil binecrescut, gândi domnișoara Honey. Nu-mi pasa ce-au spus părinții despre ea; pare foarte liniștită și dragută. Și nu e deloc cu nasul pe sus din pricina inteligenței. De fapt, nu pare să-și dea seama de asta."

Când copiii se întoarseră din curte, Matilda se așeza la locul ei și începu să studieze cartea de geometrie. Domnișoara Honey o observa tot timpul și-și dădu seama că, în curând, Matilda devenise cu totul absorbită de ceea ce citea. Nu ridicase privirea din carte nici măcar o dată. Între timp, domnișoara Honey luase altă hotărâre: se decise să meargă ea înșasi să vorbească cu părinții Matildei

cât de curând cu putinta. Nu putea sa creada ca parintii erau cu totul nestiutori, referitor la talentele fetitei. Orice s-ar zice, domnul Worwood era un vânzator de masini de succes în meseria lui si asta presupunea ca era un om inteligent si el. Și, oricum, parintii nu subestimau calitatile copiilor lor niciodata. De cele mai multe ori, era invers. Câteodata, era imposibil sa faci o mama sau un tata prea mândru sa înțeleaga ca odrasla lor este un cap patrat.

Domnisoara Honey era încrezatoare ca n-o sa fie nicio dificultate în a-i convinge ca Matilda era un copil cu totul neobisnuit. Problema era sa-i opreasca sa nu-si piarda capul. În acest moment, sperantele domnisoarei Honey începeau sa se desfasoare. Începuse sa-si puna întrebări daca va putea sau nu obtine permisiunea lor sa-i dea chiar ea lectii particulare Matildei dupa scoala. Perspectiva de a preda unui copil atât de inteligent ca Matilda îi stimula enorm instinctul ei profesional de învatatoare. Dintr-o data, decise ca va merge la familia Worwood chiar în seara aceea. Se va duce târziu, între noua si zece, când era sigura ca Matilda era în pat.

Și asta si facu. Având adresa din dosarul scolii, domnisoara Honey pleca imediat dupa ora noua, pe jos, de acasa, spre casa familiei Worwood. Gasi casa pe o strada draguta, unde fiecare casa era separata de casa vecina printr-o mica gradina. Era o casa moderna, din caramida, care n-avea cum sa fi fost ieftina si care-si avea înscris numele pe o placuta la poarta: "Coltul intim".

"Moșul tâmpit ar fi fost mai nimerit", gândi domnisoara Honey, careia îi placea foarte mult sa se joace cu cuvintele. Înainta pe alee, suna la usa si, asteptând, auzi zgomotul televizorului. Usa fu deschisa de un barbat cu o figura de sobolan si cu mustata subtire ca de soarece, care purta o haina de sport cu dungi portocalii si rosii.

- Da? zise el, uitându-se la domnisoara Honey. Daca vinzi tichete de tombola, nu ma intereseaza!

- Nu vând tichete de tombola, zise domnisoara Honey. Și va rog, iertati-ma ca va deranjez Sunt învatatoarea Matildei de la scoala, si este foarte important sa stau de vorba cu dumneavoastra si cu sotia dumneavoastra.

- A si facut o trazaie, nu-i asa? zise domnul Worwood, blocând usa. De acum este responsabilitatea dumneavoastra. Dumneavoastra trebuie sa va descurcati cu ea.

- Nu a facut niciun fel de trazaie, zise domnisoara Honey. Am venit cu vesti bune despre ea. Chiar extraordinare, domnule Worwood. Credeti ca as putea sta pentru câteva minute sa va vorbesc despre Matilda?

- Tocmai urmaream una din emisiunile noastre la televizor. Ora nu este potrivita. Veniti altcandva.

Domnisoara Honey începu sa-si piarda rabdarea.

- Domnule Worwood, zise ea, daca dvs. credeti ca o zapacita de emisiune la televizor este mai importanta decât viitorul fiicei dumneavoastra, atunci n-ar trebui sa fiti parinte Mai bine, ati opri nenorocitul de televizor si m-ati asculta!

Asta îl zgâltâi pe domnul Worwood. Nu era obisnuit sa i se vorbeasca în felul acesta. Se uita cu atentie la femeia palida si fragila care statea, asteptând afara în usa.

- Foarte bine atunciraspunse el repezit. Intrati si dati-i drumul!

Domnisoara Honey pasi înauntru.

- Doamna Worwood n-o sa fie încântata, zise el si o conduse în camera de zi, unde o femeie mare cu parul platinat se uita avid la ecranul televizorului.

- Cine este? întreba ea fara sa-si ridice privirea.

- O profesoara de la scoala, raspunse domnul Worwood. Zice ca vrea sa stea de vorba cu noi despre Matilda.

Traversa camera spre televizor, opri sunetul, dar lasa imaginea pe ecran.

- Nu, Harry, tipa ea. Willard tocmai îi cere mâna Angeliei.

- Poti sa te uiti cât vorbim, zise domnul Worwood. Dânsa este profesoara Matildei. Zice ca are niste vesti sa ne dea.

- Ma numesc Jennifer Honey, zise ea. Încântata de cunostinta, doamna Worwood.

Doamna Worwood se uita la ea si zise:

- Care e problema?

Nimeni n-o invitasese sa ia loc, dar domnisoara Honey lua totusi un scaun si se aseza.

- Astazi a fost prima zi de scoala a fiicei dumneavoastra.

- Știm asta, o repezi doamna Worwood, suparata ca nu putea sa urmareasca emisiunea.

Numai pentru asta v-ati deranjat pâna aici?

Domnisoara Honey își înfipse privirea în ochii gri si umezi ai celeilalte femei si lasa sa se astearna linistea pâna când deveni inconfortabila pentru doamna Worwood.

- Vreti sa va explic de ce am venit? zise ea.

- Dati-i drumul zise doamna Worwood.

- Sunt sigura ca stiti ca nu se asteapta de la copiii de clasa întâi sa stie sa citeasca, sa scrie sau sa socoteasca la început când vin la scoala. Copiii de cinci ani nu pot face asa ceva. Dar Matilda poate sa faca toate astea. Daca ar fi sa cred ce spune...

- Eu n-as face asta, zise doamna Worwood, a carei voce era înca iritata, fiindca nu putea auzi sunetul de la televizor.

- Deci a mintit când a spus ca nu a învățat-o nimeni sa înmulteasca sau sa citeasca? Ati învățat-o vreunul din dumneavoastra toate astea?

- S-o învățam ce? zise domnul Worwood.

- Sa citeasca, zise domnisoara Honey. Poate ati învățat-o. Poate a mintit când a spus ca nu. Poate aveti casa plina de carti. Eu n-am de sa stiu. Poate ca va place amândurora sa cititi.

- Sigur ca noi citim, zise domnul Worwood. Nu fiti caraghioasa Eu citesc revista "Autocar" si "Motor" saptamânal din coperta în coperta.

- Copilul a citit deja un numar impresionant de carti, zise domnisoara Honey. Am vrut sa vad daca provine dintr-o familie care apreciaza literatura de buna calitate.

- Eu nu sunt de acord cu cititul de carti, zise domnul Worwood. Nu poti sa câștigi o pâine stând în fund si citind povesti. Noi nu tinem carti în casa.

- Înțeleg, zise domnisoara Honey. Am venit sa va spun, de fapt, ca Matilda are o inteligenta sclipitoare. Dar cred ca stiti asta.

- Sigur ca stim ca poate sa citeasca, zise doamna Wormwood. Îsi pierde toata ziua în camera ei îngropata într-o tâmpenie de carte.

- Dar nu va intriga ca o fetita de cinci ani citește romane serioase de scriitori ca Charles Dickens si Hemingway? Nu va face sa sariti în sus de bucurie?

- Nu în mod deosebit, zise doamna Worwood. Nu-mi plac fetele cu ciorapi albastri. O fata trebuie sa stie sa se faca cât mai atractiva ca sa-si gaseasca un sot bun mai târziu. Cum arati este mult mai important decât ce-ai citit, domnisoara Honkey.

- Ma numesc Honey, zise domnisoara Honey.

- Uita-te la mine, zise doamna Wormwood. Și uita-te pe urma la dumneata. Eu am ales sa arat bine, dumneata ai ales cartile.

Domnisoara Honey privi la femeia searbada si grasuna, cu fata neteda si acoperita de sudoare, din fata ei.

- Ce-ati spus? întreba ea.

- Am spus ca eu am ales sa arat bine si dumneata ai ales cartile. Și cine-a ajuns mai bine? Eu, bineînțeles Stau într-o casa frumoasa, cu un om de afaceri de succes, în timp ce dumneata ai o viata de sclava, învățându-i pe copiii neispraviti alfabetul.

- Chiar asa, bombonico, zise domnul Worwood, si-i arunca sotiei o privire atât de lunga si dragastoasa, care pâna si pe o pisica ar fi facut-o sa vomite.

Domnisoara Honey înțelese ca, daca vroia ca discuți acu acesti doi oameni sa aiba vreun rezultat, trebuia sa nu-si piarda cumpatul.

- Înca nu v-am spus totul, zise ea. Matilda, atât cât pot eu sa-mi dau seama, la vârsta ei atât de frageda, este de asemenea un fel de geniu matematic. Poate face socoteli complicate în minte cu viteza fulgerului.

- Și ce mare scofală e asta când poti sa-ti cumperi un calculator? zise domnul Worwood.

- O fata nu-si gaseste un barbat, fiindca este desteapta, zise doamna Worwood. Uita-te la steaua asta de cinema, de exemplu, adauga ea, arătând ecranul fara sunet al televizorului, unde o femeie pieptoasa era sarutata de un actor solid, în lumina lunii. Doar nu crezi ca l-a adus aici spunându-i tabla înmulțirii ? Nici pomeneala! Și acum are s-o ia de nevasta; sa vezi daca nu. Și-or sa traiasca într-o casa boiereasca cu valet si cameriste.

Domnisoarei Honey cu greu îi venea sa creada ceea ce auzea. Auzise ca astfel de parinti existau o gramada si ca plozii lor ajungeau delincventi si netrebnici, dar era un soc sa-i cunoasca în carne si oase.

- Problema cu Matilda este, zise ea, încercând din nou, ca este cu mult înaintea celorlalti copii si s-ar putea sa fie cazul sa ne gândim la un fel de educatie particulara suplimentara. Eu cred cu toata seriozitatea ca Matilda poate fi adusa la standarde universitare în doi-trei ani, cu un plan de educatie bine gândit.

- Universitate? Striga domnul Worwood sarind de pe scaun. Cine vrea sa mearga la universitate pentru numele lui Dumnezeu ? Tot ce se învata acolo sunt numai obiceiuri proaste!

- Asta nu este adevarat, zise domnisoara Honey. Daca dumneata ai avea un atac de cord în momentul acesta, eu ar trebui sa chem un doctor, iar acel doctor este absolvent de facultate. Nu-i disprețuiri pe cei învățati, domnule Worwood. Dar îmi dau seama acum ca n-o sa fiti niciodata de acord cu mine. Iertati-ma ca am dat buzna peste dumneavoastra.

Domnisoara Honey se ridica de pe scaun si iese din camera. Domnul Wormwood o conduce pâna la usa de la intrare.

- Ati facut bine ca ati venit, domnisoara Hwaks sau Harris...

- Nici una, nici alta, zise domnisoara Honey, dar n-are importanta!

Și pleca.

Aruncarea cu ciocanul

Cel mai dragut lucru în legatura cu Matilda era ca, daca o întâlneai din întâmplare fara s-o fi cunoscut dinainte si vorbeai cu ea, te-ai fi gândit la ea ca la un copil obisnuit de cinci ani. Nu afisa aproape niciun fel de inteligenta sclipitoare si nu era deloc încrezuta. "Este o fetita tare linistita si cuminte", ti-ai fi spus în sine ta. Și numai daca, cine stie cum, ai fi început o discutie despre literatura sau matematica ai fi realizat potentialul mintii ei.

Asa ca era simplu pentru Matilda sa-si faca prieteni. Toti copiii din clasa o placeau. Știau cu totii ca era "desteapta", fiindca auziseră raspunsurile date domnisoarei Honey în urma cu o zi la scoala. Și mai stiau ca era lasata sa stea cu o carte pe banca fara sa trebuiasca sa fie atenta la explicatii. Dar erau prea transportati de propriile lor griji si sperante ca sa se mai gândeasca la ce faceau altii si de ce.

Printre noii prieteni ai Matildei era o fetita pe care o chema Lavender. Chiar din prima zi începuseră sa se plimbe împreună eu timpul pauzei de dimineata si de prânz. Lavender era o fetita

neobisnuit de mica pentru vârsta ei, slabuta, cu ochii caprui si cu parul negru, taiat cu un breton pe frunte. Matilda o placea pentru ca era curajoasa si-i placeau aventurile, iar ea o placea pe Matilda exact din aceleasi motive.

Înainte ca prima zi de scoala sa se termine, începura să ajunga la urechile copiilor povesti de groaza despre directoare, domnisoara Trunchbull. În a treia zi de scoala, Matilda si Lavender, stând într-un colt al curtii în pauza de dimineata, fura contactate de o fetita de 10 ani în haine zdrentuite si cu nasul înfundat, pe care o chema Hortensia.

- Mucoase noizise Hortensia, uitându-se la ele de la înaltimea ei. Mânca dintr-o punga mare cu cartofi prajiti, scotând din ea cu pumnul. Bine ati venit la scoala de corectieadauga ea scuipând, în timp ce vorbea, bucatele din gura, ca niste fulgi de zapada.

Cele mici, confruntate cu acest urias, ramasera în liniste cu atentia încordata.

- Ati cunoscut-o pe Trunchbull pâna acum? întreba Hortensia.

- Am vazut-o la rugaciune, dar n-am cunoscut-o, zise Lavender.

- Va asteapta o surpriza, zise Hortensia. Îi uraste pe cei mici, asa ca o dezgusta toti copiii din clasele mici. Se uita la ei ca la niste larve care n-au iesit încă din ou.

Un alt pumn fu din nou îndesat în gura si, din nou, firmiturile tâsnira afara ca fulgii de zapada când începu sa vorbeasca.

- Daca treceti de primul an aici, s-ar putea sa rezistati pâna la sfârșit. Dar multi nu rezista. Sunt carati pe targi afara, zbierând. Am vazut multi dintr-astia.

Hortensia se opri sa vada efectul spuselor ei asupra celor doua găgâlici. Nu cine stie ce. Pareau destul de relaxate. Asa ca se hotărî sa le "onoreze" cu mai multe informatii.

- Cred ca ati auzit ca Trunchbull are un dulap care sa încuie, caruia i se spune "Dulapul de șoc".

Matilda si Lavender scuturara din cap si continuara sa se uite în sus la urias. Fiind foarte mici, pareau sa n-aiba încredere în nicio creatura mai mare ca ele, mai ales în fetele mari.

- "Dulapul de șoc" este un dulap înalt si foarte subtire. Baza are numai 30 de centimetri patrati, asa ca nu poti sa stai jos sau sa te tolanesti în el. Trebuie sa stai în picioare. Trei din pereti sunt din ciment cu cioburi de sticla prinse în el, care ies în afara, asa ca nu poti sa te rezemi de ei. Trebuie sa fii atent tot timpul când esti încuiat acolo. E îngrozitor!

- Dar nu poti sa te rezemi de usa? întreba Matilda.

- Nu fi tolomacăzise Hortensia. Usa are mii de cuie batute în ea din afara, probabil chiar de Trunchbull.

- Tu ai fost vreodata închisa acolo? întreba Lavender.

- În primul trimestru de scoala, am fost acolo de sase ori, zise Hortensia. De doua ori - toata ziua si în alte rânduri - câte doua ore de fiecare data. Dar si doua ore e destul de rau. E întuneric bezna si trebuie sa stai drept, nemiscat; daca te misti cât de putin te zgârie fie cioburile din pereti, fie cuiele din usa.

- De ce ai fost pusa acolo? întreba Matilda. Ce-ai facut?

- Prima data, am turnat o jumatate de borcan de miere pe scaunul pe care Trunchbull trebuia sa se aseze la rugaciune. A fost extraordinarCând s-a asezat pe scaun, s-a auzit un zgomot ca de chelfăială, ca atunci când un hipopotam își cufunda piciorul în mărul din lunca râului Limpopo. Dar voi sunteti prea mici si prea proaste ca sa fii citit cartea "Chiar asa cum a fost" de Graham Green.

- Ba eu am citit-o, zise Matilda.

- Esti o mincinoasa, zise Hortensia amical. Nu stii sa citesti încă. Dar n-are importanta. Când directorea s-a asezat pe miere, zgomotul a fost minunat. Pe urma, când a sarit în picioare, scaunul se lipise de fundul pantalonilor alora caraghiosi pe care-i poarta mereu si a ramas lipit câteva momente, până s-a desprins. Pe urma, si-a plesnit mâinile pe turul pantalonilor si amândoua mâinile s-au mântit de miere. S-o fi auzit cum urla!

- Dar cum a aflat ca tu ai facut asta? întreba Lavender.
- M-a pârât un papă-lapte, Ollie Bogwistle, zise Hortensia. Dar l-am facut si eu sa-si scuipe dintii din fata.

- Și Trunchbull te-a închis în "Dulapul de șoc" toata ziua? întreba Matilda cu respiratia întretaiata.

- Toata ziua, zise Hortensia. Eram complet dilie când am iesit de-acolo. Ma balanganeam ca o apucata.

- Ce altceva ai mai facut ca sa ajungi în "Dulapul de șoc"? întreba Lavender.

- Aa, nu-mi mai aduc aminte de toate, zise Hortensia.

Vorbea cu aerul unui soldat brav, care s-a luptat în asa de multe razboaie, încât curajul era un lucru obisnuit.

- A fost mai demult, adauga ea, aruncând o noua încărcatura de cartofi în gura. Ah, stai ca-mi aduc aminte de unaS-a întâmplat asa: Am ales o ora când stiam ca Trunchbull preda la a IV-a si-am ridicat mâna ca vreau sa ma duc la buda. Am iesit, m-am dus în camera la Trunchbull si am cautat în viteza prin sertare pâna am gasit unde-si tinea chilotii de sport.

- Zi mai departe, zise Matilda vrajita. Ce-ai facut mai departe?

- Cerusem prin posta mai-nainte niste praf de scarpinat, zise Hortensia. Costa 50 de pence pachetul si se numeste "Jupuitor de piele". Pe eticheta scrie ca se face din dintii serpilor veninosi si este garantat sa-ti umfle basici în piele de marimea unei nuci. Și am pus praf din asta în fiecare pereche de chiloti din sertar si i-am împaturit pe urma la loc cu grija.

Hortensia se oprise sa-si îndese din nou un pumn de cartofi prajiti în gura.

- Și-a mers? întreba Lavender.

- Câteva zile mai târziu, zise Hortensia, în timpul rugaciunii, Trunchbull începu sa se scarpine ca o apucata pe dedesubt. "Aha, mi-am zis, începe!" Se schimbase deja pentru ora de sport. A fost nemaipomenit sa stau sa ma uit, stiind ca numai eu din toata clasa stiam ce se petrecea la ea în chiloti. Și ma simteam si în siguranta. Știam ca n-are cum sa ma prinda. Pe urma, a început sa se scarpine din ce în ce mai tare. Probabil credea ea-si facusera cuib niste viespi acolo. Și pe urma, chiar în mijlocul rugaciunilor, a sarit în sus de pe scaun, s-a apucat cu mâinile de fund si a iesit.

Amândoua, si Matilda, si Lavender, erau prinse parca într-o vraja. Întelesesera în momentul asta ca se aflau în fata unui maestru. O persoana care adusese arta farselor necurate la cel mai înalt nivel al perfecțiunii; mai mult decât atât, cineva care-si punea chiar si viata în risc ca sa-si urmeze vocatia. Se uitau minunându-se la aceasta zeita si, dintr-o data, acea fornăială pe care o facea când își tragea nasul nu mai era un lucru neplăcut, ci mai degraba un semnal de curaj.

- Dar de data asta cum te-a prins? întreba tinându-si respiratia.

- Nu m-a prins, zise Hortensia, dar tot am stat o zi în "Dulapul de șoc".

- De ce? întrebara amândoua într-un glas.

- Trunchbull are obiceiul foarte tâmpit sa ghiceasca. Când nu stie care e vinovatul, încearca sa ghiceasca. Și ce e mai rau este ca, de cele mai multe ori, nimereste. Eu eram primul suspect, din cauza chestiei cu miera; desi stiam ca n-are nicio dovada, tot ce-am încercat sa spun n-a tinut. Strigam la ea: "Cum as fi putut sa fac asa ceva, domnisoara Trunchbull? Eu nici nu stiam ca va tineti chilotii de sport la scoalaHabar n-am ce-i ala «praf de scarpinat». N-am auzit în viata mea de asa ceva!". Dar mintitul nu m-a ajutat la nimic, cu toata arta pe care am pus-o în asta. Trunchbull m-a luat de ureche, m-a dus în "Dulapul de șoc" si m-a încuiat acolo. Asta a fost a doua oara când am stat acolo o zi întreaga. A fost ca o tortura. Eram toata taiata si întepata când am iesit de-acolo.

- Este ca un razboi, zise Matilda, îngrijorata peste masura.

- Sa fii sigura ca este un razboi, zise Hortensia. Și accidente sunt teribile. Noi suntem în cruciada. Suntem o armata fercheșă, dar care lupta practic fara arme. Trunchbull - Printul

Întunericului, Șarpele Veninos, Balaurul Înfricosător - are toate armele la comanda ei. E o viață foarte grea. Trebuie să ne sustinem unii pe alții.

- Te poți baza pe noi, zise Lavender, ridicându-se pe vârfuri până la maxima ei înălțime de un metru și doisprezece centimetri, să arate cât mai mare posibil.

- Nu, nu pot, zise Hortensia. Sunteți niște răme, dar nu se știe. S-ar putea să fiți folosite într-o zi într-o acțiune, sub acoperire.

- Mai spune-ne ceva despre ea, zise Matilda, te rog.

- N-o să ne sperii, zise Lavender. Suntem noi mici, dar suntem tari!

- Așa, uitați atunci, zise Hortensia. Chiar ieri, Trunchbull l-a prins pe un baiat, Julius Rottwinkle, mâncând bomboane în ora de caligrafie și, pur și simplu, l-a saltat de o mână și l-a zburat pe fereastra clasei. Clasa noastră este la etajul cel mai de sus și l-am văzut pe Julius Rottwinkle zburând deasupra grădinii și aterizând cu o bufnitură pe straturile de salată. Pe urmă, Trunchbull s-a întors spre noi și a zis: „De-acum încolo pe care-l vad mâncând în clasă, îl zbor pe geam!”.

- Și Julius Rottwinkle și-a rupt oasele? întreba Lavender.

- Numai câteva, zise Hortensia. Nu uitați că Trunchbull a participat la Olimpiada la aruncarea cu ciocanul și este foarte mândra de bratul ei drept.

- Ce-i aia "aruncarea cu ciocanul"? întreba Lavender.

- Ciocanul, zise Hortensia, este de fapt o minge mare, roșiatică, de o anumită dimensiune și greutate, legată cu un cablu, și aruncătorul o învârtă în jurul capului din ce în ce mai repede și pe urmă îi dă drumul. Trebuie să fie foarte puternic. Trunchbull ar arunca orice în jurul ei, numai să se mentină, mai ales copii.

- Doamne fereste zise Lavender.

- Odată chiar am auzit-o spunând, continua Hortensia, că un baiat mare are aceeași greutate cu un ciocan olimpic și este foarte potrivit să-l folosești ca să-ți pastrezi exercitiul.

În acel moment, se petrecu ceva foarte ciudat. Curtea școlii care, până atunci, vuia de chiuiturile și strigătele copiilor care se jucau, dintr-o dată devenise liniștită și gravă.

- Pazeasopti Hortensia.

Matilda și Lavender se uitau în jurul lor și văzură silueta uriasă a domnișoarei Trunchbull înaintând prin mulțimea de baieti și fete, cu pași lungi și amenințatori. Copiii se trageau înapoi din drumul ei în grabă și ea înainta de-a lungul asfaltului, ca Moise prin Marea Moartă când s-au despicat apele să-i facă drum. Era o apariție în cămașa ei maro, încinsă cu curea de piele și cu pantalonii verzi. Sub genunchi, mușchii îi ieșeau prin ciorapi.

- Amanta Trippstriga ea. Tu, Amanda Tripp, vino-ncoace!

- Țmeti-va palariilesopti Hortensia.

- Ce face? sopti Lavender.

- Proasta asta de Amanda, zise Hortensia, și-a lăsat și mai mult parul să crească în vacanța și maică-să i l-a împletit în cozi. Ce tâmpenie!

- De ce tâmpenie? întreba Matilda.

- Dacă e ceva ce Trunchbull nu poate să sufere, apoi astea sunt cozile, zise Hortensia.

Matilda și Lavender văzură pantalonii uriași înaintând spre o fată de vreo zece ani, care purta o pereche de codite blonde atârându-i pe umeri. Fiecare codită avea câte o fundă albastră la capăt și arăta foarte dragut. Fata cu codite stătea nemiscată uitându-se la uriasul care înainta și expresia de pe fața ei era cea a unei persoane prinsă pe o suprafață îngustă cu un taur înfuriat în față și care se pregătește să o atace. Fata era pironită locului, socată de teroare, cu ochii bulbucăți, tremurând din tot corpul și crezând cu toată convingerea că ziua Judecatii de Apoi venise pentru ea.

Domnișoara Trunchbull își ajunsese acum victima și se opri privind-o de la înălțime.

- Să termini cu cozile astea murdare până mâine dimineață când vii la școală, lătră ea. Taie-le și da-le la gunoi, ai înțeles?

Amanda, paralizata de frica, reusi sa bâlbâie:

- M-ma-mamei îi plac. Ea mi le împletește în fiecare dimineata.
- Maica-ta e o găscă! tuna Trunchbull. Îndrepta un deget ca un salam spre capul ei si

continua:

- Arati ca un sobolan cu coada iesindu-i din cap!
- M-mama zice ca arat f-foarte bine, zise Amanda tremurând ca piftia.
- Nu ma intereseaza nici cât negru sub unghie ce zice maica-ta, striga Trunchbull si, acestea fiind zise, apuca coditele Amandei în pumnul mâinii drepte, o ridica de la pamânt si începu s-o învârtă cu viteza deasupra capului, în timp ce Amanda urla ca din gura de sarpe. Trunchbull urla si ea:

- Îți dau eu tie codite, sobolane!

- Ca la Olimpiada, murmura Hortensia. Își ia viteza acum, exact cum facea cu ciocanul. Pariez ca-i dă drumul! Trunchbull se lasa pe spate, contragreutatea fetitei pivotând expert pe vârful picioarelor si rotind-o împrejurul ei. Amanda era acum într-o viteza atât de mare, ca nu se se mai distingea conturul si, dintr-o data, cu un gutait, Trunchbull dadu drumul coditelor si Amanda zbura ca o racheta, peste gardul de sârma al curții scoli, sus spre cer.

- Buna aruncare, domnule, zise cineva de dincolo de gard si Matilda care era hipnotizata de tot ce se-ntâmplase, o vazu pe Amanda Tripp urmând curba gratioasa a unei parabole deasupra câmpului de peste gard. Ateriza pe iarba, sari ca o minge înca de doua-trei ori, si, în cele din urma, se opri.

Dupa aceea, surprinzator, se ridica în picioare. Arata putin ametita, dar cine altul n-ar fi fost, si, dupa un minut, o lua la goana spre curtea scoli. Trunchbull statea înca în acelasi loc, frecându-si mâinile:

- Nu-i rau, zise ea, având in vedere ca n-am un antrenament constant. Nu-i rau deloc! si se îndeparta.

- E nebuna, zise Hortensia.

- Dar parintii nu se plâng? întreba Matilda.

- Ai tai s-ar plânga? întreba Hortensia. Eu stiu ca ai mei nu s-ar plânga. Îi sperie pe parinti la fel ca pe copii. Tuturor le e o frica de moarte de ea. Ne mai vedem noi pe-aici.

Și cu asta se îndeparta mergând agale.

Bruce Bogtrotter si Prajitura

- Ce nu pot eu sa înțeleg, zise Lavender Matildei, este cum poate sa-i mearga cu toate astea? Sunt sigura ca elevii se duc acasa si spun parintilor. Sunt sigura ca tatal meu ar face un taraboii grozav, daca i-as spune ca directoarea m-a luat de par si m-a aruncat peste gard.

- Ba n-ar face, zise Matilda, si o sa-ti spun de ce. Pur si simplu n-o sa te creada!

- Ba sigur ca m-ar crede.

- Ba nu, zise Matilda, si motivul este evident. Povestea ta ar suna atât de ridicol, încât nu i-ar veni sa creada. Și asta este secretul lui Trunchbull.

- Care este? întreba Lavender.

- Niciodata sa nu faci ceva cu jumatate de masura, daca vrei sa-ti mearga. Întrece orice limita, mergi cu murdaria pâna la capat. Fii sigur ca tot ceea ce faci este atât de nebunesc, încât este de necrezut. Niciun parinte n-o sa creada povestea asta cu coada nici într-o mie de ani! Ai mei sigur n-ar crede. Ar zice ca sunt o mincinoasa.

- În cazul asta, zise Lavender, mama Amandei n-o sa-i taie coditele.

- Nu, n-o sa i le taie, zise Matilda. Amanda o sa si le taie singura! Ai sa vezi daca nu!
- Chiar crezi ca e nebuna? întreba Lavender.
- Cine?
- Trunchbull.

- Nu, nu cred ca e nebuna, zise Matilda, dar e foarte periculoasa. Sa fii în scoala asta e ca si cum ai fi într-o cusca cu o cobra. Trebuie sa fii foarte iute de picior. Și avura un alt exemplu de cât de periculoasa putea sa fie directoarea, chiar a doua zi. În timpul mesei de prânz se anuntase ca toti copiii trebuiau sa se duca în sala de adunari imediat dupa masa si sa se aseze în liniste.

Când toti cei 250 de copii se aflau asezati în sala de adunari, Trunchbull marsalui pe platforma. Nici unul din ceilalti profesori nu venisera cu ea. Avea o cravaşa de calarie într-una din mâini si statea în picioare în mijlocul platformei în brăcinarii ei verzi, cu picioarele departate si cravaşa în mâna, uitându-se la marea de capete cu fetele întoarse spre ea.

- Ce are de gând sa faca? sopti Lavender.
- Nu stiu, sopti Matilda.

Toata scoala astepta ceea ce avea sa se întâmple.

- Bruce Bogtrotter, latra la un moment dat Trunchbull. Unde este Bruce Bogtrotter?

O mâna se ridica din mijlocul copiilor care stateau jos.

- Vino-ncoace, striga Trunchbull, si fii curajos!

Un baiat de unsprezece ani care arata mare si rotund se ridica în picioare si înainta iute cu pasi marunti si leganati. Urca pe platforma.

- Stai aici! comanda Trunchbull, aratând cu degetul locul.

Baiatul se aseza lângă ea. Se vedea ca-i era frica. Știa foarte bine ca nu-l adusese acolo ca sa-i dea un premiu. O privea pe directoare cu o îngrijorare crescândă si începuse sa se îndeparteze încet-încet de ea cu alunecari de picioare, ca un sobolan care vrea sa se îndeparteze pe neobservate de un terier care-l fixeaza din celalalt colt al camerei. Fata lui grasuna si moale devenise gri de groaza a ceea ce astepta sa se întâmple. Ciorapii îi cazusera pe glezne.

- Aceasta gălușcă, bubui directoarea, îndreptând cravaşa spre el ca o sabie, acest punct negru, acest coș infectat, acest furuncul contagios pe care-l vedeti, nu este nimic altceva decât un netrebnic raufăcător, un animal tolerat printre noi, un mafiot.

- Cine, eu? zise Bruce Bogtrotter aratând sincer nedumerit.
- Un hoț, tipa Tranchbull. Un necinstit! Un pirat! Un bandit! Un agitator!
- Chiar asa? zise baiatul. Vreau sa spun... Lasati-o balta, doamna directoare!
- Negi, mucos mizerabil? Sustii ca esti nevinovat?
- Nu stiu despre ce vorbiti, zise baiatul, mai nedumerit ca pâna atunci.

- O sa-ti spun eu despre ce vorbesc, buba dulce, striga Trunchbull. Ieri dimineata, în timpul pauzei, te-ai strecurat ca un sarte în bucatarie si-ai furat o bucata din prajitura mea personala de pe tava mea de ceai. Tava fusese abia pregatita pentru mine de bucatar! Era gustarea mea de dimineata! Cât despre prajitura, era din stocul meu personal! Nu era pentru voi! Sa nu-ti treaca nicio clipa prin minte ca eu mănânc din mizeriile alea pe care vi le da voua! Prajitura era facuta din unt adevarat si frisca proaspata! Și el, banditul si hoțul asta, spargatorul asta, vagabondul care sta în fata voastra, cu ciorapii cazuti pe glezne, mi-a furat-o si a mâncat-o!

- Nu e adevarat, exclama baiatul schimbându-si culoarea la față din gri în alb.

- Nu ma minti pe mine, Bogtrotter! latra Trunchbull. Te-a vazut bucatareasa! Mai mult, te-a vazut cum o mâncai!

Trunchbull se opri o clipa sa stearga o picatuia de spuma de saliva de pe buze. Când vorbi din nou, vocea îi suna dintr-o data mai moale, mai linistita si mai amenintatoare. Se apleca deasupra baiatului zâmbind:

- Îți place prajitura mea speciala cu ciocolata, Bogtrotter, nu-i așa? E consistentă și delicioasă, nu-i așa, Bogtrotter?

- Foarte bună, murmură baiatul. Îi iese din gura înainte să le poată opri.

- Ai dreptate, zise Trunchbull. Este într-adevăr foarte bună! Așa că trebuie să felicităm bucătăreasa! Când un gentleman găsește că masa a fost foarte bună, trimite complimente bucătarului sef! Tu n-ai știut asta, nu-i așa, Bogtrotter? Dar cei din subclasele umane nu apreciază bunele maniere.

Baiatul rămase în liniște.

- Bucatăre! strigă Trunchbull. Vino-ncoace, bucatăre! Bogtrotter dorește să-ți spună cât de bună a fost prajitura cu ciocolată!

Bucătarul, o femeie înaltă și ridicată, care arăta de parcă sucurile corpului i se uscaseră în cuptor cu multă vreme înainte, pași pe platforma purtând un sort alb și murdar. Intrarea îi fusese aranjată dinainte de Trunchbull.

- Acuma, Bogtrotter! bubui Trunchbull. Spune-i bucătăresei ce părere ai despre prajitura!

- Foarte bună, bombăni baiatul.

Începuse să se vada că baiatul se întreba unde avea să ducă toată povestea. Singurul lucru de care era sigur era că legea interzicea lui Trunchbull să-l lovească cu cravașa aia pe care acum și-o pleznește peste coapsă. Asta era o ușurare, dar nu cine știe ce, fiindcă Trunchbull era total imprevizibilă. Nimeni nu știa niciodată ce urma să facă în clipa următoare.

- Poftim, bucatăre! strigă Trunchbull. Lui Bogtrotter i-a plăcut prajitura ta! I-a plăcut la nebunie prajitura ta!! Nu mai ai să-ți mai dai?

- Ba da, mai am, zise bucătăreasa, de parcă învățase rolul pe dinafară.

- Atunci du-te și adu-o! Și adu și un cutit să-o tăiem!

Bucătăreasa dispărură. Dar nu după multă vreme, apăru din nou, opintindu-se sub greutatea unei enorme prajituri cu ciocolată, așezată pe un platou mare de porțelan. Prajitura avea cel puțin 40 de centimetri în diametru și o glazură de ciocolată maro închis.

- Pune-o pe masă, zise Trunchbull.

În mijlocul platformei era o masă mică cu un scaun. Bucătăreasa plasă cu grijă prajitura pe masă.

- Stai jos, Bogtrotter! Stai acolo!

Baiatul se mișcă cu grijă spre masă și se așază pe scaun. Se uita fix la prajitura enormă.

- Așa, Bogtrotter, zise Trunchbull, și din nou vocea îi deveni moale, rugătoare, chiar blândă. Toată este pentru tine! Fiecare firimitură! Fiindcă ți-a plăcut atât de mult felia aia ieri, i-am comandat bucătarului încă una, cât se poate de mare, pentru tine.

- Mulțumesc, zise baiatul, complet zăpăcit.

- Mulțumeste bucătarului, nu mie, zise Trunchbull.

- Mulțumesc, bucatăre, zise baiatul.

Bucătăreasa rămase în picioare ca un sîret de pantof uscat și scorjit, cu o atitudine implacabilă și dezaprobatoare. Arăta de parcă ar fi avut gura plină de zeamă de lămâie.

- Hai, Bogtrotter, taie-ți o bucată și încearc-o!

- Ce? Acum? zise baiatul cu teamă. Știa că era ceva la mijloc, dar nu-și dădea seama ce. N-ai putea să-o iau acasă? Întreba el.

- Asta ar fi nepoliticos, zise Trunchbull cu un rânjit bine regizat. Trebuie să-ți arăt dragalasei bucătărese, aici de față, cât ești de recunoscător pentru munca ei.

Baiatul nu schita niciun gest.

- Haide, da-i drumul, zise Trunchbull. Taie o felie și gust-o! Nu pierdem toată ziua!

Baiatul lua cutitul și era aproape să taie prajitura când se opri. Se uita la prajitura. Apoi la Trunchbull, la bucătăreasa înaltă și ațoasă, cu gura plină de zeamă de lămâie. Toți copiii din sală se uitau într-o tensiune generală, așteptând ca să se întâmple ceva. Erau siguri că trebuia să se întâmple

ceva. Trunchbull nu era persoana care sa ofere o prajitura întreaga cuiva din bunatate sufleteasca. Multi ar fi spus ca era plina cu piper sau cu ulei de castor sau cu cine stie ce altceva cu gust rau, care l-ar fi facut pe baiat imediat sa vomite violent. Putea sa fie chiar arsenic si atunci ar fi fost mort în zece secunde. Sau poate era o prajitura cu vreo bomba în ea care exploda în momentul în care era taiata si zbură în aer, cu Bogtrotter cu tot. Nimeni din scoala nu se îndoia ca Trunchbull ar putea face toate acestea.

- Nu vreau s-o mânânc, zise baiatul.

- Gusta, baiete! zise Trunchbull. Se supara bucatarul!

Galben la fata, baiatul începu sa taie o felie mica din imensa prajitura. Trase felia afara, puse cutitul jos si lua bucata lipicioasa cu degetele, începând s-o mânânce încet.

- E buna, nu-i asa? întreba Trunchbulli.

- Foarte buna, zise baiatul mestecând si înghitind. Termina felia.

- Mai ia una, zise Trunchbulli.

- Ajunge, multumesc, murmură baiatul.

- Am spus sa mai iei una, zise Trunchbulli si o nota mai ascutita se putu distinge în vocea ei.

Manânce înca o felie! Fa ce-ti spun!

- Dar nu mai vreau înca o felie, zise baiatul.

Dintr-o data, Trunchbull exploda.

- Manânce, striga ea, pleznindu-si coapsa cu cravaşa. Daca-ti spun eu sa mânânci, sa mânânci! Ai vrut prajitura! Ai furat prajitura! Acum ai prajitura. Şi-ai s-o mânânci! N-ai sa parasesti aceasta platforma si nimeni n-o sa paraseasca aceasta sala, pâna n-ai sa mânânci toata prajitura din fata ta! M-am facut înțeleasa, Bogtrotter? Ai înțeles ce-am spus?

Baiatul se uita la Trunchbull si apoi la imensa prajitura.

- Manânce! Manânce! Manânce! striga directoarea.

Foarte încet, baiatul își tăie o alta felie de prajitura și începu s-o mânânce.

Matilda se uita fascinată.

- Crezi c-o s-o poata mânca? sopti ea.

- Nu, sopti Lavender înapoi. Este imposibil. O sa i se faca rau înainte de jumatate.

Baiatul continua sa mânânce. Când termina a doua felie, se uita la Trunchbull ezitând.

- Manânce! Zise Trunchbull. Hotii lacomi carora le plac prajiturile trebuie sa mânânce prajituri! Manânce mai repede, baiete! Mai repede! Nu pierdem toata ziua! Şi nu te mai opri cum faci acum! Daca te mai opresti o data mergi direct în "Dulapul de şoc", am sa închid usa si-am sa arunc cheia în fântâna!

Baiatul tăie a treia felie de prajitura si începu s-o mânânce. O termina mai repede decât pe celelalte doua si imediat puse mâna pe cutit si tăie a patra felie. Ciudat, parca începuse sa-si intre în mâna. Matilda, privindu-l cu atentie, nu observa niciun semn de suferina. Parca începuse sa capete încredere pe masura ce mânca.

- Se descurca, sopti ea spre Lavender.

- O sa i se faca rau în curând, sopti Lavender. O sa fie oribil.

Când termina de mâncat jumatate din enorma prajitura, Bruee Bogtrotter facu o scurta pauza si aspira adânc de câteva ori. Trunchbull statea cu mâinile în şolduri si se uita la el.

- Continua, striga ea. Mânânc-o toata!

Deodata, baiatul dadu drumul unei râgâieli uriase care rasuna în sala de adunari ca un tunet.

Multi începura sa râda.

- Liniste, striga Trunchbull.

Baiatul își taie o alta felie de prajitura si începu s-o mânânce în viteza. Înca nu dadea semne de săturare, ca vrea sa renunte. În niciun caz nu te asteptai sa se opreasca si sa înceapa sa plânga: "Eu mai pot, nu mai pot sa mânânc! Îmi vine sa vomit!" Era înca în cursa, bătându-se.

În acest moment, în rândul celor 250 de copii care priveau ca spectatori, interveni o subtilă schimbare. Mai devreme, sesizaseră dezastrul de neevitat și se pregătiseră pentru o scenă neplăcută în cazul în care nenorocitul, umplut până în gât cu prajitura de ciocolată, s-ar fi predat și ar fi cerut mila, după care Trunchbull ar fi îndesat și mai multă prajitură în gura baiatului care suspina. Dar nu era deloc așa. Bruce Bogtrotter mâncase până acum trei sferturi din prajitura și încă mai continua să manânce în forță. Cineva sesizase că jocul începuse chiar să-i placă. Avusese de urcat un munte și așteptase cu inima ușoară să urce până la capăt sau să moară încercând. Mai interesant era faptul că devenise conștient de spectatorii care-l susțineau în liniște. Pentru că scena care se petrecea era, de fapt, o bătăie între el și puternica Trunchbull.

Dintr-o dată, cineva strigă:

- Haide, Bruce, ca poți!

Trunchbull se rotește în jur și striga:

- Liniște!

Audiența privea intens. Erau cu toții prinși în acest concurs. De-abia își puteau ține strigătele de încurajare, dar n-aveau curaj să facă așa ceva.

- Cred că o să reușească, șopti Matilda.

- Și eu la fel, șopti Lavender. N-ai fi crezut că există cineva pe lume care să fie în stare să manânce o prajitură întreaga de mărimea asta.

- Nici Trunchbull nu credea, șopti Matilda. Uita-te la ea. Se face tot mai roșie. O să-l omoare dacă reușește.

Baiatul încetinisese acum, nu mai era nicio îndoială, dar se străduia totuși să-și îndese prajitura în gura cu consecvența unui alergător de cursă lungă, care zărește linia de sfârșit și știe că nu se poate opri până acolo. Când ultima bucată de prajitură dispăruse, urale se ridicară din audiență și copiii începură să sară din scaune, strigând și aplaudând: "Bine, Bruce! Bravo tie! Ai medalia de aur."

Trunchbull stătea nemiscată pe platformă. Fața îi capătase culoarea lăvelei încinse și ochii îi straluceau de furie. Se uita la Bruce Bogtrotter care stătea pe scaun ca o rață grasă, umplută la refuz și adormită, incapabilă să se miste sau să vorbească. O sudoare fină îi se așeza pe frunte, dar avea un rânjel larg de triumf pe față. Dintr-o dată, Trunchbull întinse mâna și apucă farfuria mare de porțelan pe care fusese prajitura. O ridică cu un gest larg în aer... și-i dadu drumul să se spargă exact în capul lui Bruce Bogtrotter! Cioburile zburară în toate direcțiile. Baiatul era acum plin ca un sac de ciment și n-ai fi putut să-l ranesti nici cu un ciocan de fier. Își scutura capul de câteva ori și continua să rânjească.

- Du-te la dracu'! tipa Trunchbull și plecă de pe platformă însoțită îndeaproape de bucatăreasa.

Lavender

Pe la mijlocul primei săptămâni de școală a Matildei, domnișoara Honey spuse clasei:

- Am vesti importante pentru voi, așa că ascultați cu atenție! Și tu, Matilda, lasă cartea și fii atentă o clipă!

Fețe mici și nerăbdătoare ridicaseră privirile și ascultau.

- Este obiceiul directorului, continua domnișoara Honey, să preia fiecare clasă în fiecare săptămână pentru o oră. Face asta cu toate clasele din școală și fiecare clasă are o anumită zi și o anumită oră. A noastră este întotdeauna joia, la ora două, imediat după masă de prânz. Așa că mâine la ora două, domnișoara Trunchbull o să preia clasa de la mine, pentru o lecție. O să fiu și eu aici, bineînțeles, dar numai ca spectator. S-a înțeles?

- Da, domnișoara Honey, ciripira copiii.

- Va preveni însa, zise domnisoara Honey. Domnisoara directoare este foarte severa cu toate! Vedeti sa aveti hainele curate, fețele curate si mâinile curate. Raspundeti numai când sunteti întrebat. Când vi se pune o întrebare, ridicati-va în picioare înainte sa raspundeti. Nu o contraziceti! Nu-i raspundeti obraznic! Nu faceti glume! Daca nu mai ascultati, o sa se enerveze si, daca se enerveaza, e vai de capul vostru!

- Ce sa mai vorbim... murmura Lavender.

- Sunt sigura, zise domnisoara Honey, ca o sa vă testeze din ce ati învățat saptamâna asta la matematică si anume tabla înmulțirii cu doi. Asa ca va sfatuiesc s-o bagati bine în cap în seara asta! Puneti pe mama sau pe tata sa va asculte.

- Si cu ce-o sa ne mai testeze? Întrebară.

- Scrierea, zise domnisoara Honey. Încercati sa va amintiti tot ce ati învățat sa scrieti în astea câteva zile... si înca ceva. O cana cu apa si un pahar trebuie sa se afle întotdeauna pe masa când vine directoarea! Nu începe lectia fara asta. Cine raspunde de asta?

- Eu, zise Lavender imediat.

- Foarte bine, Lavender, zise domnisoara Honey. O sa fie treaba ta sa te duci la bucatarie, zise domnisoara Honey. Sunt folosite de fiecare clasa.

- N-am sa uit, zise Lavender. Promit ca n-am sa uit.

Lavender își chinuia deja mintea cu diferitele posibilitati pe care i le deschidea cana cu apa. Își dorea sa faca un gest cu adevarat eroic. O admira pe fetita mai mare, Hortensia, pentru lucurile îndraznete pe care le facuse în scoala. O admira si pe Matilda, care-i povestise, sub jurământul ca pastreaza secretul, istoria cu papagalul pe care-l adusese acasa si cu vopseaua de par pentru tatăl ei. Era rândul ei acum sa devina eroina, numai sa-i vina în minte o idee buna.

În dupa-amiaza aceea, în drum spre casa, începu sa întoarca în minte toate posibilitatile, pâna când, în cele din urma, apărui o lumina în minte, o scânteie dintr-o idee stralucita, pe care începu s-o elaboreze. Admitând desigur ca inamicul în aceasta situatie nu era Napoleon, desi nu gaseai pe nimeni la Crunchem Hall care sa admita ca directoarea era mai putin de temut ca faimosul om de arme francez.

- Va fi nevoie de multa pricepere, își spuse Lavender, si totul realizat în mare secret, daca voia sa scape cu viata din acest act eroic.

În fundul curții casei ei se afla o balta noroioasa în care traia o colonie de salamandre. Acest gen de salamandre, desi o vietuitoare comuna în baltile Angliei, nu era des vazut de oameni, pentru ca este un animal foarte timid si traieste mai mult ascuns în mâl. Având un aspect unsuros si alunecos, aceste creaturi sunt si incredibil de urâte, semănând cu un pui de crocodil, numai ca au capul mult mai scurt. De altfel, sunt cât se poate de pașnice, dar nu arata asta. Au lungimea de aproximativ 7 centimetri si sunt gelatinoase, de culoare gri-verzui pe spate si portocalii pe burta. Sunt de fapt animale amfibii, care pot trai atât pe uscat cât si în apa.

În seara aceea Lavender se duse în fundul gradinii, hotărâta sa prinda o salamandra. Salamandrele se misca foarte rapid si, de aceea, sunt foarte greu de prins. Lavender se lungi lângă balta si astepta cu rabdare o vreme îndelungata, pâna când observa câteva misunând în mâl si, folosindu-si bereta de scoala ca o plasa, prinse una cu ea. Își pregatise penarul, în care asezase cu grija apa din balta, sa primeasca mica creatura dar curând își dadu seama ca nu era deloc usor s-o puna din mâna pe penar. Se misca în toate directiile si se ondula ca un vierme, si, în plus, penarul nu era suficient de lung. Când în fine reusi s-o bage acolo, trebui sa aiba mare grija nu-i prinda coada când închise penarul. Un baietel din vecini îi spusese ca, daca tai coada unei salamandre, coada ramâne vie si din ea creste o alta salamandra de zece ori mai mare. si asta putea sa creasca la fel de mare ca un aligator. Lavender nu crezuse asta, dar acum nu era pregatita sa riste nimic. În cele din urma, reusise sa închida bine penarul si salamandra era a ei! Pe urma, dupa ce se mai gândi un timp se hotărî sa deschida doar putin penarul ca sa poata respira.

A doua zi, își lua arma secretă în ghiozdan. Fierbea de nerabdare. De-abia astepta să-i spună Matildei planul ei de batalie. De fapt, ar fi vrut să-l spună întregii clase, dar în cele din urmă se hotărî să nu spună nimanui. Era mai bine așa, pentru că nimeni, chiar supus celei mai severe torturi, nu putea să spună cine era vinovatul.

Veni vremea prânzului. Astăzi erau cârnați cu fasole, ce-i placea ei cel mai mult, dar nu putea să mănânce.

- Te simți bine astăzi, Lavender? întrebă domnișoara Honey din capul mesei.
- Am mâncat atât de mult la micul dejun, că nu mai pot să mănânc nimic, răspunse Lavender.

Imediat după masă, dădu buzna la bucatărie și lua una din faimoasele cani de apă ale directorului. Era o cană mare și burtoasă făcută din lut și vopsită în albastru. Lavender o umplu pe jumătate cu apă și o duse în clasă împreună cu un pahar, așezându-le pe masă profesorului. Clasa era încă goală. Iute ca fulgerul, Lavender scoase penarul din ghiozdan și deschise puțin capacul. Salamandra stătea nemiscată. Cu grijă, duse penarul deasupra canii, trase capacul de tot și lăsa salamandra să cadă înăuntru. Se auzi un „pleosc”, când lovi apa, goni cu viteza împrejur o vreme, după care se așeză liniștită pe fund. Ca să-o facă să se simtă cât mai în mediul ei, Lavender lua alge și le puse și pe ele în cană. Treba fusesse făcută. Totul era gata. Lavender își așeză din nou creioanele în penarul încă ud și-l așeză pe pupitrul în locul destinat penarului. Apoi plecă afară în curte și se alătură celorlalți copii pentru restul pauzei.

Testul săptămânal

La ora două fix, clasa se forma din nou împreună cu domnișoara Honey, care observa că paharul și cana se aflau pe masă și se retrase în spatele clasei rămânând în picioare. Toată lumea aștepta. Dintr-o dată, silueta uriasă a directorului în cămașă încinsă cu curea de piele peste pantalonii verzi, intra marșalind în clasă.

- Buna ziua, copii! latra ea.
- Buna ziua, domnișoara Trunchbull, ciripira copiii.

Directorul stătea în picioare în fața clasei, cu picioarele departate și mâinile în solduri, uitându-se la băieții și fetițele care stăteau emoționați în bănci.

- O priveliste nu prea frumoasă, zise ea. Expresia de pe fața ei arăta un extrem dezgust, că și cum s-ar fi uitat la ceva ce făcuse un câine în mijlocul podelei.

- Ce mai buchet de negi scârboși!

Toată lumea avu înțelepciunea să nu scoată un zgomot.

- Ma face să vomit numai gândul că trebuie să suport în școală o gramadă de gunoi ca voi pentru următorii șase ani! O să trebuiască să exmatriculez cât mai mulți din voi ca să nu-mi pierd mintile!

Se opri și respira cu zgomot de câteva ori. Facea un zgomot ciudat. Același zgomot pe care-l auzi când ești într-un grajd de cai și li se dă de mâncare.

- Presupun, continua ea, că mamele și tatii voștri vă spun că sunteți minunați. Ei bine, sunt aici să vă spun exact contrariul și-ati face bine să mă credeți pe mine. Ridicați-vă în picioare! Toată lumea!

Se sculară cu toții repede în picioare.

- Țineți-vă mâinile întinse în fața voastră! Și, când trec prin dreptul vostru, întoarceți-le, ca să vadă dacă sunt curate pe ambele părți!

Trunchbull își începu marșul lent de-a lungul rândurilor de bănci, inspectând mâinile. Totul decursese bine până ajunse în dreptul unui băiețel din rândul al doilea.

- Cum te cheamă? latra ea.
- Nigel, răspunse băiețelul.

- Nigel si mai cum?
- Nigel Hicks, raspunse baiatul.
- Nigel Hicks si mai cum? bubui Trunchbull. Vocea tuna atât de tare, încât aproape ca-l zbură pe baiat pe fereastra.
- Atât, zise Nigel. Numai doar dacă vreti si numele de la mijloc.

Era un baietel curajos. După câte se vedea, încerca sa nu se sperie de namila care trona deasupra lui.

- Nu vreau numele de la mijloc, zgaibă - bubui namila. Cum ma cheama pe mine?
- Domnisoara Trunchbull, zise Nigel.
- Atunci spune asa când mi te adresezi! Acum, hai încă o data! Cum te cheama?
- Nigel Hicks, domnisoara Trunchbull, zise Nigel.
- Asa mai merge, zise Trunchbull. Mâinile tale sunt mizerabile, Nigel! Când te-ai spalat ultima oara pe mâini?
- Mmm., sa ma gândesc, zise Nigel. E greu sa-mi amintesc exact! Ori ieri, ori alaltaieri! Tot corpul lui Trunchbull păru sa se umfle, ca si când cineva îl umfla cu pompa de bicicleta.
- Știam! urla ea. Mi-am dat seama imediat cum te-am vazut ca nu esti altceva decât o mica spurcaciune! Ce face tatal tau! ? Desfunda canale?
- Este medic, zise Nigel. Și încă unul foarte bun! Ca suntem oricum acoperiti de microbi, asa că niste mizerie în plus nu face rau nimanui.
- Bine ca nu e doctorul meu - zise Trunchbull. Și de ce, pot sa te întreb, este o boaba de fasole pe camasa ta?
- Am avut la prânz, domnisoara Trunchbull.
- Și tu, în mod obisnuit, îți pui mâncarea de la prânz pe camasa, Nigel? Asa te-a învățat faimosul doctor de taica-tau?
- Mâncarea de fasole se manâncă greu, domnisoara Trunchbull. Îmi cade mereu din furculita.
- Esti dezgustator! tuna Trunchbull. Esti o fabrica de microbi umblatoare! Nu vreau sa te mai vad astazi! Du-te sa stai la colt într-un picior cu fata la perete!
- Dar, domnisoara Trunchbull...
- Nu te târgui cu mine, baiete, dacă nu vrei sa te pun sa stai în cap! Fa ce ti s-a spus! Nigel se duse la colt.
- Ramâi unde esti si-am sa-ti testez cunostintele la scriere, sa vad dacă ai învățat ceva saptamâna asta. Și nu te întoarce când vorbești cu mine! Ține-ti mutra la perete! Asa! Acum spune-mi pe litere cuvântul
- Ce cuvânt? întreba Nigel. Ce faci cu creionul sau opusul de la „gresit”?

Era un baiat foarte inteligent si mama lui lucrase mult cu el acasa, la citit si la scris.

- Cel cu creionul, prostovane!

Nigel spuse literele în ordinea corecta, ceea ce o surprinsese pe Trunchbull. Credea ca termenul este greu pentru el, un cuvânt pe care nu-l învățase până atunci, si faptul ca baiatul reusise o iritase. Apoi se auzi vocea lui Nigel, încă balanganindu-se într-un picior cu fata la perete:

- Domnisoara Honey ne-a învățat cum se scrie un cuvânt nou, foarte lung, ieri.
- Și ce cuvânt a fost? întreba Trunchbull aproape în soapta.

Cu cât era mai slaba vocea ei, cu atât era mai mare pericolul, dar Nigel nu stia asta.

- Dificultate, zise Nigel. Toata lumea stie acum sa scrie „dificultate”.
- Ce prostie, zise Trunchbull. Nu trebuie sa stii sa scrii cuvinte din astea până la vârsta de 8-9 ani. Și nu-mi spune mie ca toata lumea din clasa asta stie sa scrie cuvântul asta! Nu minti, Nigel!
- Întrebat pe cineva, zise Nigel, încercându-si foarte tare norocul. Întrebat pe oricine!

Ochii sclipitori si periculosti ai lui Trunchbull se rotira deasupra clasei.

- Tu, zise ea, arătând cu degetul spre o fata mica si cam natafleata pe care o chema Prudence.

Și, surprinzător, Prudence spuse corect cuvântul pe litere și fără nicio ezitare.

Trunchbull fu de data asta destul de dezorientată.

- Probabil că domnișoara Honey a pierdut toată ora ca să va învețe un singur cuvânt.

- Nu, n-a pierdut-o, zise Nigel. Domnișoara Honey ne-a învățat asta în trei minute în așa fel ca să nu uităm niciodată. Ne învăța multe cuvinte așa, în trei minute.

- Și care este metoda asta magică, domnișoara Honey? întrebă domnișoara directoare.

- Va arată eu, suiera curajosul Nigel din nou venind în ajutorul domnișoarei Honey. Pot să stau în două picioare și să mă întorc cât va arată, va rog!?!

- Nu, i-o rețea Trunchbull. Stai și arată-mi!

- Bine, zise Nigel clatinându-se în nestire într-un picior. Domnișoara Honey ne învăța câte un cântecel despre fiecare cuvânt, îl cântam cu toții și învățam cum se scrie imediat. Vreți să auziți cântecul despre „dificultate”?

- Trebuie să fie fascinant, zise Trunchbull coborând vocea cu sarcasm.

- E așa, zise Nigel: D-na B, d-na I, d-na FI, D-na CUL, d-na TA, d-na TE. Așa se scrie „dificultate”.

- Ce extraordinar de ridicol! sforăi Trunchbull. De ce sunt toate aceste femei maritate? Și oricum nu trebuie să predai poezie când predai scrierea. Nu mai face asta în viitor, domnișoara Honey!

- Dar copiii învață foarte bine așa să scrie cuvintele grele, murmură domnișoara Honey.

- Nu te tocmi cu mine. domnișoara Honey! zise directoarea. Fa ce ți se cere! Acum am să vă testez la tabla înmulțirii, să vadă dacă domnișoara Honey v-a învățat ceva la disciplina asta!

Trunchbull se întoarse la locul ei în fața clasei și misca privirea ei diabolică încet de-a lungul rândurilor micilor elevi.

- Tu, latra ea, arătând cu degetul la Rupert, un baietel din primul rând. Cât fac 2×7 ?

- Șaisprezece, zise Rupert, cu un fel de abandonare prostească.

Trunchbull începu să avanseze cu pași mari spre el, așa cum face un tigru când se îndreaptă cu sărituri mari spre un pui de caprioară. Rupert dintr-o dată realiză pericolul și făcu o altă încercare:

- Optsprezece! striga el. $2 \times 7 = 18$, nu 16.

- Vierme ignorant, bubui Trunchbull. Buruiana fără minte! Cap sec de sobolan! Ai clei în cap în loc de creier.

Se opri acum exact în spatele lui Rupert și, dintr-o dată, întinse o palmă de mărimea unei rachete de tenis și-l apucă pe Rupert de par. Acesta avea o claie de păr auriu. Mamei lui îi placea mult parul lui și avea mare grijă de el, lăsându-i-l să crească puțin mai lung. Trunchbull avea o ură pe părul lung la baieti, așa cum avea pe codite la fete și acum era pe punctul de a și-o arăta. Strânse cu putere în mână ei uriașă şuvițele aurii ale lui Rupert, și, ridicând-o, îl ridica pe Rupert deasupra scaunului și-l ținu așa atârnat. Eupert zbiera. Se sucea și se rasucea în aer, dând din picioare și zbierând ca un porc înjunghiat, în timp ce Trunchbull tuna:

- $2 \times 7 = 14$, $2 \times 7 = 14$! Nu te las până nu spui și tu!

Din spatele clasei domnișoara Honey striga:

- Domnișoara Trunchbull! Va rog! Lasă-l jos, îl doare! O să-i rupeti parul!

- Așa o să se întâmple dacă nu se oprește din zvârcoleala! Astâmpara-te, vierme!

Era un spectacol neobisnuit să vezi uriasa directoare ținând un copil suspendat în aer și baiatul balanganindu-se și rasucindu-se ca un obiect la capatul unei sfori, cu capul strâns lângă umeri.

- Spune, tuna Trunchbull. Spune $2 \times 7 = 14$! Hai, spune... ca dacă nu, am să încep să te scutur, de sigur o să rămâi fără par, de-am să am suficient să umplu o canapea! Dă-i drumul și zi: $2 \times 7 = 14$ și-ți dau drumul!

- $2 \times 7 = 14$, suspina Rupert.

Trunchbull, tinându-se într-adevar de cuvânt, îi dadu literalmente drumul. Era o distanta destul de mare de la pamânt, asa ca plana întâi, lovi apoi podeaua si sari de la pamânt ca o minge de fotbal.

- Scoala-te si nu mai miorlai! latra Trunchbull. Rupert se scula si se duse înapoi la locul lui, masându-si capul cu amândoua mâinile.

Trunchbull se întoarse în fata clasei. Copiii stateau ca hipnotizati. Niciunul dintre ei nu mai vazuse ceva asemanator vreodata. Era un spectacol. Mai frumos ca la teatru, dar cu o diferenta. În camera aceea se afla o bomba umana imensa, care putea sa explodeze si sa-l faca pe careva praf în câteva momente. Ochii copiilor erau pironiti la directoare.

- Nu-mi plac copiii mici, zicea ea. Copiii mici n-ar trebui lasati la vedere. Ar trebui pastrati în cutii ca agrafele si nasturii. Nu pot sa înțeleg în ruptul capului ce le trebuie atât sa creasca. Cred c-o fac special!

Un alt baietel extrem de curajos din primul rând vorbi:

- Dar sigur ca si dumneavoastra ati fost un copil ca noi cândva, nu-i asa, domnisoara Trunchbull?

- N-am fost niciodata copil mic, i-o reteza ea. Am fost mare toata viata mea si nu pot sa înțeleg de ce nu sunt toti la fel.

- Dar trebuie sa fi fost si dumneavoastra un bebelus la început, zise baiatul.

- Eu, un bebelus?! striga Trunchbull. Cum îndraznesti sa sugerezi asa ceva? Ce obraznicie! Ce insolenta infernala! Cum te cheama, baiete? Și ridica-te-n picioare când vorbești cu mine!

Baiatul se ridica.

- Ma numesc Eric Ink, domnisoara Trunchbull, zise el.

- Eric si mai cum?

- Ink*, zise baiatul.

- Nu te prosti! Nu exista un nume ca asta!

- Uitati-va în cartea de telefon! O sa gasiti numele tatalui meu la Ink.

- Foarte bine, zise Trunchbull. Te-o chema pe tine Ink, dar sa-ti spun ceva: nu esti invizibil, dar o sa te sterg de pe fata pamântului daca mai faci pe desteptul cu mine ! Spune-mi cum se scrie cuvântul „ce”.

- „C”, „i”, „e”, zise Eric raspunzând mult prea repede.

Urma o tacere ca de gheata.

- Îți mai dau o sansa, zise Trunchbull fara sa se miste.

- A, da, stiu, zise Eric. Are un „i”. „C”, „e”. Din doi pasi largi, Trunchbull fu în spatele bancii lui Eric si ramase acolo ca un stâlp de telegraf lângă baiatul neajutorat. Eric arunca o privire în spate, peste umar la monstru.

- Am spus bine, nu? murmura el cu teama.

- Ai spus aiurea! latra Trunchbull. De mi-ai sarit în ochi de la început ca un furuncul molipsit care întotdeauna este aiurea! Stai jos aiurea! Arati aiurea. Vorbesti aiurea! Tot esti aiurea! Îți dau încă o sansa sa spui bine. Spune pe litere „ce”.

Eric ezita. Pe urma, zise foarte încet:

- Nu este „c». "»», "»» nu este > "

dP urPr! de urechirPr!^ «P^i 1UÎ EriG'

Trunchbull îl lua tare cu o mana de fiecare ureche, apucându-le între degetul mare si aratator.

- Au! plânse Eric. Au! Ma doare!

- N-am început încă, zise Trunchbull.

Ca Rupert înaintea lui, Eric urla sa sparga geamurile. Din spatele clasei, domnisoara Honey se vaicarea:

- Domnisoara Trunchbull! Nu! Va rog, lasati-l! O să-i rupeti urechile!

- Nu se rup ele, striga Trunchbull. Știu din lunga mea experienta, domnisoara Honey, ca urechile baietilor sunt lipite bine de cap.

- Lasati-l, domnisoara Trunchbull, va rog! Sa nu se i întâmple ceva! Sa nu-i faceti vreun rau! Îl puteti face praf!

- Urechile nu se rup, striga Trunchbull. Se întind minunat, asa cum se întind astea acum, dar nu se rup!

Eric urla mai tare ca pâna acum si pedala tare din picioare.

Matilda nu vazuse niciun baiat, de fapt pe nimeni pâna atunci, atârând de urechi în aer. Ca si domnisoara Honey, era convinsa ca se puteau rupe în orice moment sub greutatea pe care o tineau.

Trunchbull urla:

- Cuvântul „ce”, se scrie „c”, „e”. Spune si tu acum, neg scârbos!

Eric nu ezita. Învatase uitându-se la Rupert cu câteva minute mai devreme: cu cât spuneai mai repede, cu atât ti se dadea drumul mai repede.

- „C”, „e”, guita el.

Înca tinându-l de urechi, Trunchbull îl lasa pe scaunul din spatele pupitrului. Apoi marsalui înapoi în fata clasei stergându-si mâinile, ca o persoană care umblase cu ceva murdar.

- Asa trebuie sa-i faci sa învete, domnisoara Honey, zise ea. Învata de la mine, nu ajunge sa le spui; trebuie sa le bagi în cap cu forta! Nu e nimic mai bun ca păruiala si urecheala, ca sa-i încurajezi sa învete. Îi fac sa se concentreze minunat!

- Puteti sa le faceti vreun rau, de sa nu-si mai revina niciodata la normal! izbucni domnisoara Honey.

- Le-am facut, sunt sigura ca le-am facut, zise Trunchbull rânjind. Urechile lui Eric s-au întins considerabil în ultimele doua minute! Sunt mult mai lungi acum! Dar nu-i nimic rau în asta, domnisoara Honey. O sa-i dea o alura interesanta tot restul vietii.

- Dar, domnisoara Trunchbull...

- O, taca-ti gura, domnisoara Honey! Esti la fel de slaba ca ei! Daca nu faci față aici, n-ai decât sa te duci la o scoala de vara, particulara, pentru zgaibe cu bani! Când vei fi predat atât cât am predat eu, o sa-ti dai seama ca nu faci nimic daca te porti frumos cu copiii. Citeste „Nicholas Nickleby”, domnisoara, de domnul Dickens. Citeste despre Wookford Squeers, admirabilul director al scolii **Dollieboys Hall**. El stia cum sa se descurce cu brute de-astea mici! Știa sa foloseasca bățul! Le facea fundurile atât de fierbinti, de puteai sa prăjesti oua pe ele! Asta carte! Dar presupun ca niciunul dintre imbecilii astia n-o sa învete niciodata sa citeasca!

- Ea am citit-o, zise Matilda încet. Trunchbull se întoarse si se uita cu atentie la fetita cu păr negru si ochii caprui din rândul al doilea.

- Ce-ai spus? întreba ea cu asprime.

- Am spus ca am citit-o, domnisoara Trunchbull, zise Matilda.

- Ce-ai citit?

- „Nicholas Nickleby”, domnisoara Trunchbull.

- Minti, domnisoara, striga Trunchbull uitându-se la Matilda. Ma îndoiesc ca exista vreun copil în toata scoala, care sa fi citit cartea asta, si tu, un crevete care n-a iesit înca din ou, în clasa cea mai mica, sa-mi spui mie o minciuna gogonata ca asta! De ce ma minti? Mă iei de fraiera? Ma iei tu pe mine de fraiera, domnisoara?

- Nu... zise Matilda si ezita. I-ar fi placut sa zica „Da, exact asta fac”, dar asta ar fi însemnat sinucidere curata. Nuuu... facu ea din nou, înca ezitând, înca neputând sa zica răspicat „Nu”.

Trunchbull sesiza ca fata se gândea si asta nu-i placu.

- Ridica-te în picioare când vorbesti cu mine, zise ea cu furie. Cum te cheama?

Matilda se ridica în picioare si zise:

- Ma numesc Matilda Worwood, domnisoara Trunchbull.

- Worwood, da? În cazul asta, trebuie sa fii fiica celui care are atelierul „Worwood Motors”.
- Da, domnisoara Trunchbull.
- Este un ticalos! urla Trunchbull. Acum o saptamâna mi-a vândut o masina de mâna a doua si zicea ca e aproape noua. La început am crezut ca e un tip de treaba. Dar azi dimineata când conducea masina prin sat, motorul mi-a cazut cu totul în strada! Era plin de rumegus! Taica-tu este un hoț și-un bandit! O sa fac cârnati din pielea lui, ai sa vezi daca nu!
- Este priceput în ceea ce face, zise Matilda.
- Priceput, pe dracu' - striga Trunchbull. Domnisoara Honey îmi spunea ca tu ai fi desteapta. Ei bine, Mățșoara, mie nu-mi plac oamenii destepti! Toti sunt niste ticalosi! În mod sigur si tu esti o ticaloasa! Înainte sa-mi dau seama de ce-i poate pielea, taica-tu mi-a povestit câteva din proastele obiceiuri pe care le ai acasa! Ai face bine sa nu încerci nimic din toate astea la scoala! O sa te urmaresc de-acum înainte! Stai jos si tine-ti gura!

Primul miracol

Matilda se aseza în banca. Trunchbull se aseza și ea la catedra. Era pentru prima data când se asezase de la începutul orei. Întinse mâna si apuca cana cu apa. Ținând cana de toarta fara sa o ridice înca, zise:

- N-am putut niciodata sa înțeleg de ce copiii mici sunt asa de scârboși. Îmi otravesc viata, ca niste insecte. Trebuie sa scapi de ei cât de repede poti. De muste scapi dând cu spray sau punând hârtie de prins muste. M-am gândit de multe ori ca ar trebui sa se inventeze un spray pentru copii. Ce nemaipomenit ar fi sa pot sa intru în clasa cu o pompă uriașă de spray si sa pulverizez din ea. Sau si mai bine sa am niste fâșii lungi de hârtie cu lipici. As agata-o în jurul scolii, v-ati lipi de ea si acolo v-ar fi sfârșitul. N-ar fi o idee buna, domnisoara Honey?

- Daca asta este o gluma, domnisoara Trunchbull, nu-mi vine sa râd, zise domnisoara Honey din fundul clasei.

- Nu-ti vine sa râzi, nu? zise Trunchbull. Dar asta nu este o gluma, domnisoara Honey! Idealul meu de scoala este una care sa nu aiba copii deloc! O să fac eu odata o scoala din asta si cred ca o sa aiba mare succes.

„Femeia asta e nebuna, își zise domnisoara Honey. E plecata cu sorcova! De ea ar trebui sa scapam!”

Trunchbull ridica acum cana mare de porțelan albastru si turna putina apa în pahar. Și dintr-o data, odata cu apa, cazu în pahar si salamandra lunga și alunecoasa! Pleosc! Trunchbull lasa sa-i scape un tipat si sari de pe scaun, de parca ar fi explodat sub el o pocnitoare. Toți copiii vazura acum creatura lunga si alunecoasa cu burta galbena ca de sopârla, sucindu-se si învârtindu-se-n pahar si începura si ei sa se raseasca si sa sară în sus.

- Ce-i aia? Ce scârboasa e! E un sarpe! E un pui de crocodil! E un aligator!

- Fiti atenta, domnisoara Trunchbull, precis ca mușcă! facu Lavender.

Trunchbull, aceasta femeie uriașă, statea acolo în picioare tremurând ca o piftie. Era nervoasa si la gândul ca o facuse ceva sa sara si sa se vaicareasca asa, fiindca era, de fapt, foarte mândra de barbatia ei. Fixa privirea la creatura care se învârtea în pahar. Nu mai vazuse pâna atunci o salamandra. Știintele naturii nu fusesera niciodata materia ei preferata si n-avea nicio idee de ce-ar putea fi aceasta aratare. În mod sigur arata foarte neplacut. Se aseza încet la catedra. Arata în acest moment si mai înspaimântator ca pâna atunci. Din ochii negri îi sareau scânteii de ură si de furie.

- Matilda! striga ea. Scoala-te-n picioare!

- Cine, eu? zise Matilda. Dar ce-am facut?

- Scoala-te-n picioare, gândac puturos!

- Dar n-am facut nimic, domnisoara Trunchbull. Pe cuvânt ca nu! N-am vazut în viata mea asa ceva!

- Scoala-te imediat, rămă murdară!

Cu greu Matilda se ridica în picioare. Statea în rândul al doilea. Lavender era în spatele ei și se simtea vinovată ca-si bagase prietena la apa. Dar nu-i venea deloc sa se predea.

- Esti o bruta nemernica, respingatoare si răutacioasa! striga Trunchbull. Nu meriti sa fii în scoala asta! Ar trebui sa stai dupa gratii, acolo ti-e locul! Am sa te dau afara din scoala cu un scandal îngrozitor! Am sa pun politia sa te alerge pe coridoare si sa te dea afara pe usa cu crosele de hochei! Am sa pun sa fii dusa acasa cu escorta înarmata! Și pe urmă am sa aranjez în asa fel, sa fii trimisa la scoala de corecție pentru fete pentru cel puțin 40 de ani!

Trunchbull era într-o asa criza, ca fata i se colorase de parca-ar fi fost fiarta, iar colturile gurii facuse gramajoare de spuma. Dar nu numai ea se pierduse cu firea. Matilda începuse si ea sa vada rosu în fata ochilor. Nu i-ar fi pasat nici cât negru sub unghie sa fie acuzata de ceva ce facuse. Ar fi fost drept. Dar era pentru ea o experienta cu totul noua sa fie acuzata de ceva ce nu facuse. Ea n-avea nimic de-a-face cu creatura scârboasa din pahar. „Sub nicio formă, gândi Matilda, n-o s-o las pe scorpia asta de Trunchbull sa puna asta pe seama mea!”

- N-am facut eu asta, striga Matilda.

- Ba da, tu ai facut-o, mugi Trunchbull. Nimeni altcineva nu s-ar fi gândit la asa ceva! Taica-tu m-a avertizat bine!

Părea sa-si fi pierdut cu totul controlul de sine. Urla în continuare ca o maniaca.

- Ai terminat cu scoala asta, domnisoara! Ai terminat-o cu toate scolile! Am sa ma ocup eu personal să fii închisa într-un loc, în care nici macar corbii n-o sa-si lase gainatul pe tine! N-o sa mai vezi niciodata lumina zilei!

- V-am spus ca n-am facut eu asta, urla Matilda. N-am vazut în viata mea o creatura ca asta.

- Ai pus un... un... un crocodil în paharul cu apă, urla Trunchbull. Nu exista pe lume un lucru mai grav de facut unei directoare! Acum stai jos si sa nu-ti mai aud gura! Jos! Stai jos imediat!

- Dar sa va spun... zise Matilda refuzând sa se așeze.

- Eu îți spun sa taci din gura, racni aceasta. Daca nu stai jos în momentul asta, am sa-ti trag câteva cu cureaua, cu capatul cu catarama!

Încet Matilda se așeza. Ce porcarie! Ce nedreptate! Cum s-o exmatriculeze pentru ceva ce nu facuse! Matilda se simtea din ce în ce mai furioasa... si mai furioasa... atât de furioasa, încât simtea ca o sa explodeze înăuntrul ei dintr-o clipa în alta. Salamandra se rasucea încă în paharul înalt de apa, nu se simtea deloc bine acolo. Paharul era prea îngust Matilda se uita la Trunchbull. O ura. Se uita apoi la paharul cu salamandra în el. Îsi dorea sa se repeada, sa ia paharul si sa-i toarne continutul cu salamandra cu tot în cap. Se îngrozea sa se gândeasca ce i-ar face Trunchbull daca ar fi facut asta.

Trunchbull statea la catedra si se holba cu fascinatie si oroare la salamandra care se rasucea în pahar. Ochii Matildei erau fixati la pahar. Și încet, încet, Matilda începu sa simta ceva ciudat. Ceva parca în ochi. Un val de electricitate care se concentra parca înăuntrul lor. Se aduna un fel de energie, un fel de putere, care se contura adânc în ochii ei.

Dar era si o alta senzatie, complet diferita, dar pe care n-o putea înțelege. Erau parca niste sclipiri ca de fulger. Și într-adevar, mici unde ca niste sclipiri de fulger pareau sa-i iasa din ochi si ochii-i clocoteau de parca o energie imensa se acumulase acolo. Era o senzatie nemaipomenita! Nu-si miscase ochii de pe pahar si acum energia se concentrase în doua puncte mici, devenind tot mai puternica. Simtea parca milioane de arme invizibile cu mâini pe ele, care trageau afara prin ochii ei în paharul la care se uita.

- Varsa-l! sopti Matilda. Varsa-l!

Vazu paharul clatinându-se. De fapt se înclina vreo doi centimetri, dupa care revenise la loc. Continua să împinga cu milioane de arme si mâini invizibile, simtind energia iesindu-i din ochi prin niste puncte negre din centrul pupilei.

- Varsa-l! sopti din nou. Varsa-l!

Din nou paharul se clatina. Încearca si mai mult dorindu-si ca ochii ei sa arunce afara si mai multa energie. Încet, foarte, foarte încet - se vedea clar ce se întâmpla - paharul începu sa se încline înapoi, mai mult si mai mult, pâna ramase în echilibru într-un punct. Ramase asa câteva clipe si se varsa cu un clinchet pe catedra. Apa si salamandra ajunsera dintr-o stropitura pe bustul enorm al domnisoarei Trunchbull. Directoarea dadu din nou drumul unui tipat care facu sa zornaie toate geamurile din cladire pentru a doua oara în ultimele cinci minute si din nou sari ca o racheta de pe scaun. Salamandra se agăță cu disperare, cu picioarele ei ca niste cleștișori, de camasa de bumbac care acoperea pieptul urias. Trunchbull se uita în jos si începu sa urle si mai tare, dupa care, cu o miscare a mâinii o mătură, trimițând-o zburând în clasă. Ateriza pe podea în dreptul bancii lui Lavender, care se apleca iute, o culese si baga înapoi în penar. „O salamandra, gândi ea, este oricând folositoare s-o ai la îndemână”.

Trunchbull, cu fata aratând mai mult ca niciodata ca un jambon fiert, statea în fata clasei tremurând de furie. Bustul ei urias se misca înauntru si în afara. Apa din pahar desenase pe bluza un petic închis de culoare care o udase probabil pâna la piele.

- Cine a facut asta? urla ea. Haide, scoala-te-n picioare! Iesi în fata! N-o sa-mi scapi de data asta! Cine a împins paharul?

Nu raspunse nimeni. Clasa ramase în liniste ca un cavou.

- Matilda, urlă ea. Tu ai facut-o! Știu ca tu ai fost!

Matilda, din rândul al doilea, ramase nemiscata si nu scoase un sunet. Un ciudat sentiment de liniste si de încredere o cuprinse și, dintr-o data, își dadu seama ca nu-i mai era frica de nimeni pe lume. Cu energia din ochii ei putuse sa verse paharul pe oribila directoare si cine putea sa faca asta era în stare de orice.

- Vorbește, cameleon închegat, urla Trunchbull. Recunoaste ca tu ai fost!

Matilda se uita drept în ochii scăpărători al acestei femei uriașe si raspunse cu un calm desavârsit:

- Nu m-am miscat din banca, domnisoara Trunchbull, de când a început ora. Nu pot sa va spun nimic mai mult.

Dintr-o data, toata clasa începu sa se revolte împotriva directoarei.

- Nu s-a miscat, strigau ei. Nimeni nu s-a miscat! Probabil ca dumneavoastra l-ati rasturnat.

- În mod sigur nu l-am rasturnat eu, mugi Trunchbull. Cum îndrazniti sa sugerati asa ceva orbeste, domnisoara Honey! Dumneata trebuie sa fi vazut totul! Cine mi-a rasturnat paharul?

- Niciunul dintre copii, domnisoara Trunchbull, raspunse ea. Pot sa va spun cu siguranta ca niciunul din copii nu s-a miscat din bancă, exceptându-l pe Nigel, care a ramas nemiscat în coltul lui.

Domnisoara Trunchbull se uita la domnisoara Honey. Domnisoara Honey îi întoarse privirea fara ezitare.

- Va spun adevarul, domnisoara directoare, zise ea. Probabil ca l-ati rasturnat fara sa va dati seama. Se întâmpla foarte des...

- Sunt satula pâna-n gât de banda dumitale de mici netrebnici. Nu-mi mai pierd nicio clipa din timpul meu pretios aici!

Și cu asta își începu marșul spre usa si trânti usa în urma ei.

În linistea împietrita care urma, domnisoara Honey pasi în fata clasei si se aseza la catedra.

- Pfiuu, facu ea. Cred ca am învățat destul pentru astazi, nu-i asa? Sunteti liberi! Va puteti duce în curte sa-i asteptati pe parinti sa va ia acasa.

Al doilea miracol

Matilda nu se alatura celorlalti copii in graba lor sa iasa din clasa. Dupa ce toti ceilalti iesira, ea ramase în banca singura si gânditoare. Simtea ca trebuie sa spuna cuiva ce se întâmplase cu

paharul. Nu putea sa pastreze secretul acesta imens în ea. Avea nevoie doar de o persoana adulta, înțeleaptă și înțelegătoare care să o ajute să priceapă cum de fusese posibil așa ceva. Nici mama, nici tatăl ei n-ar fi fost de niciun folos. Dacă ar fi crezut povestea ei, dar se îndoia de asta, în mod sigur n-ar fi realizat cât de surprinzător fusese ceea ce se petrecuse în clasă în după-amiaza aceea. Într-o fracțiune de secundă, Matilda hotărî că persoana careia i-ar fi plăcut să se confeseze era domnișoara Honey. Matilda și domnișoara Honey erau acum singurele rămase în clasă.

Domnișoara Honey care stătea la catedră și frunzărirea niste hârtii, ridică privirea și zise:

- Matilda, tu nu te duci cu ceilalți afară?
- Va rog, zise Matilda, pot să vorbesc cu dumneavoastră pentru o clipă?
- Sigur, ce te supara!
- Mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat, domnișoara Honey.

Domnișoara Honey intra instantaneu în alertă. De când avusese cele două dezastruoase întâlniri în legătură cu Matilda, una cu directoarea, cealaltă cu îngrozitorii domnul și doamna Worwood, se gândise mult la acest copil, întrebându-se cum putea să-l ajute. Matilda se afla acum în fața ei cu o imagine de curiozitate și exaltare pe figură, întrebând-o dacă pot avea o discuție. Domnișoara Honey n-o văzuse niciodată până atunci în așa o stare. Avea ochii largiți și o privire ciudată.

- Da, Matilda, spune-mi ce ti s-a întâmplat așa de ciudat.
- N-o să mă exmatriculeze domnișoara Trunchbull, nu-i așa? Fiindcă n-am pus eu creatura aceea în paharul cu apă. Va jur că n-am pus-o eu!
- Știu, zise domnișoara Honey.
- O să mă exmatriculeze?
- Nu cred, zise domnișoara Honey. Domnișoara Trunchbull s-a enervat mai tare ca de obicei, asta-i tot.
- Bine, zise Matilda. Dar nu despre asta vroiam să vă vorbesc.
- Dar despre ce vroiai să vorbim, Matilda?
- Vroiam să vă spun despre paharul cu apă cu creatura în el, zise Matilda. L-ați văzut rasturnându-se peste domnișoara Trunchbull, nu-i așa?
- L-am văzut, bineînțeles.
- Domnișoara Honey, eu nu l-am atins. Nu m-am apropiat de el.
- Știu că nu. M-ai auzit spunându-i directoarei că nu este posibil să fi fost tu.
- Da, dar eu am fost, domnișoara Honey, zise Matilda. Despre asta vreau de fapt să vă vorbesc.

Domnișoara Honey făcu o pauză și o privi atent pe Matilda.

- Nu cred că înțeleg, zise ea.
- Am fost atât de revoltată că am fost acuzată pe nedrept, încât am făcut să se întâmple asta.
- Ai făcut să se întâmple ce, Matilda?
- Am făcut paharul să se rastoarne.
- Tot nu înțeleg ce vrei să spui, zise cu blândete domnișoara Honey.
- Cu ochii, zise Matilda. M-am uitat atent la el, dorindu-mi să se rastoarne. Și pe urma ochii mi s-au încălzit și simteam ceva în ei, pe urma un fel de energie ciudată a ieșit din ei și a rasturnat paharul.

Domnișoara Honey continua să se uite la Matilda prin ramele de oțel ale ochelarilor și Matilda se uita la domnișoara Honey la fel de nemiscată.

- Tot nu înțeleg. Vrei să spui că ai făcut să se rastoarne paharul dorindu-ți lucrul asta!
- Da, zise Matilda. Cu ochii.

Domnișoara Honey rămase în tăcere pentru un moment. Nu credea că Matilda voia să spună o minciună. Mai degrabă credea că imaginația ei înfierbântată i-o luase pe dinainte.

- Vrei sa spui ca stateai unde stai acum si i-ai comandat paharului sa se rastoarne si s-a rasturnat?

- Cam asa, domnisoara Honey, da.

- Daca ai facut asta inseamna ca s-a petrecut cel mai mare miracol care a existat vreodata de la Iisus încoace.

- Da, domnisoară Honey.

„Este extraordinar, gândi domnisoara Honey, cum pot avea copiii evadari din astea în lumea imaginatiei lor". Se hotarî sa puna cu cât mai multa blândete capat acestei conversatii.

- Poti sa faci asta înca o data? întreaba ea cu bunatate în glas.

- Nu stiu, zise Matilda. S-ar putea.

Domnisoara Honey muta paharul gol spre mijlocul mesei, usor.

- Sa pun apa în el? întreaba ea.

- Nu cred ca are vreo importanta, zise Matilda.

- Foarte bine atunci. Haide, rastoarna-l!

- S-ar putea sa dureze.

- Nu te grabi, zise domnisoara Honey.

Matilda, stând în rândul al doilea, cam la trei metri departare de domnisoara Honey, își puse coatele pe banca, își prinse fata în palme si, de data asta, comanda chiar de la început: „Rastoarna-te! Rastoarna-te!". Dar buzele nu i se miscara si nu facu niciun zgomot. Strigase aceste cuvinte în gând. Își concentra toata mintea, tot creierul, toata vointa în priviri si din nou, dar mult mai repede ca prima data, simti electricitatea adunându-i-se în ochi. Energia începu sa clocoteasca, fierbinteala începu sa-i cuprinda ochii si, în cele din urma, acele milioane de fire invizibile cu mâini pe ele începura sa traga paharul. Fara sa scoata un sunet, striga tot în gând paharului sa se rastoarne. Îl vazuu întâi clătinându-se, apoi miscându-se pe loc, dupa care se rasturna si cazu cu un clinchet pe catedra la nu mai mult de treizeci de centimetri departare de bratele îndoite ale domnisoarei Honey.

Bărbia domnisoarei Honey cazu în jos, deschizându-i gura, iar ochii i se măriră atât de mult încât îi puteai vedea partea alba de jur-împrejur. Nu scotea niciun cuvânt. Nu putea. Șocul de a vedea cu ochii ei petrecându-se un miracol o prostise. Se holba la pahar tinându-se departe de el ca si cum ar fi fost un obiect periculos. Pe urma ridica încet capul sa se uite spre Matilda. Vazu fetița alba la față ca o coala de hârtie si tremurând din toate madularele, cu ochii atintiti înainte fara sa vada nimic. Fața îi era transfigurata cu ochii rotunzi si stralucitori si statea fara sa scoata o vorba, înfrumusetata parca de linistea misterioasa. Domnisoara Honey astepta, tremurând si ea un pic, privind la fetita care intra încet în starea normala. Și, dintr-o data, fața Matildei își schimba brusc imaginea cu una de o liniste si un calm îngeresc.

- Sunt bine, zise ea si zâmbi. Ma simt bine, domnisoara Honey, nu va alarmati.

- Erati asa departe, sopti domnisoara Honey înca foarte socata.

- Da, eram. Zburam dincolo de stele cu aripi de argint. A fost minunat!

Domnisoara Honey se uita înca la copil într-o absoluta minunare, de parca ar fi fost Nasterea sau Începutul lumii sau Prima Dimineata.

- A mers mai repede de data asta, zise Matilda.

- Nu este posibil! suspina domnisoara Honey. Nu pot sa cred!

Închise ochii si-i lasa închisi o vreme si când, în sfârșit, îi deschise, păru ca era din nou stăpână pe ea.

- Ti-ar plăcea sa vii cu mine sa luam ceaiul împreuna în cabana mea? întreba ea.

- Mi-ar plăcea grozav, zise Matilda.

- Bine. Adună-ți lucrurile și ne întâlnim afară peste câteva minute.

- N-am sa spun la nimeni despre... despre ce am facut. Doriti sa spuneti, domnisoara Honey?

- Nici nu ma gândesc, zise domnisoara Honey.

Cabana domnisoarei Honey

Domnisoara Honey o întâlnește pe Matilda în afara școlii și mersera împreună în tăcere de-a lungul străzii principale a satului. Trecu pe lângă magazinul de fructe cu vitrinele pline cu mere și portocale și pe lângă măcelăria cu bucăți de carne proaspătă și cu pui golași agățați în vitrină, pe lângă mica bancă și pe lângă magazinul de aparate electrice și ajunseră de cealaltă parte a satului, pe un drum îngust de țară, unde nu se mai vedeau trecători, iar mașinile erau foarte rare.

Și acum, fiindcă erau singure, Matilda deveni dintr-o dată vioaie de parcă i s-ar fi rupt o valvă undeva înăuntrul ei și o mare cantitate de energie ar fi fost brusc eliberată. Pășea pe lângă domnisoara Honey topăind din când în când și degetele îi zburau în toate partile în timp ce cuvintele îi ieseau din gură ca focurile de artificii. Facea cam așa: „Domnisoara Honey una, domnisoara Honey alta, și domnisoara Honey pe cuvântul meu că simt că pot să mișc orice pe lumea asta, nu doar un pahar cu apă și lucruri mici ca asta... Simt că pot să întorc mese și scaune chiar cu oameni pe ele, simt că pot să-i rastorn și pe ei și chiar și lucruri și mai mari, mult mai mari ca mesele și scaunele... Trebuie, numai să stau puțin și să-mi fac putere în ochi și pe urmă pot să împing puterea afară spre orice, atâtea timp cât mă concentrez suficient de tare... Trebuie să mă concentrez foarte tare, foarte, foarte tare, domnisoara Honey, și pe urmă încep să simt cum se formează ceva înăuntrul ochilor, dar nu mă deranjează câtuși de puțin, domnisoara Honey...”

- Linisteste-te, copile, linisteste-te, zise domnisoara Honey. Hai să nu ne ambalam așa de tare la începutul treburilor.

- Dar dumneavoastră credeți că e interesant, nu-i așa, domnisoara Honey?

- De interesant, este interesant, zise domnisoara Honey. Mai mult decât atât. Dar trebuie să acționez cu mare grijă de acum înainte, Matilda.

- Trebuie să acționez cu grijă?

- Da, pentru că ne jucăm cu forțe misterioase despre care nu știm nimic. Nu cred că este ceva rău. Poate să fie bine. Poate că sunt niște forțe divine. Dar fie că sunt, fie că nu, trebuie să avem grijă cum le folosim.

Erau niște cuvinte înțelepte din partea unei persoane înțelepte, dar Matilda era prea agitată ca să-și dea seama de asta:

- Nu-mi dau seama de ce trebuie să fim așa de grijulii, zise ea topăind.

- Încercam să-ți explic că avem de-a face cu necunoscutul. Este ceva inexplicabil. Cuvântul cel mai potrivit este „fenomen”. Este un fenomen.

- Eu sunt un fenomen? întreba Matilda.

- Este foarte posibil să fii, zise domnisoara Honey. Dar mi-ar plăcea să nu te gândești la tine ca la ceva iese din comun deodată. Ce cred că putem face este să explorăm acest fenomen mai mult, numai noi amândouă, dar cu mare grijă de data asta.

- Vreți să mai fac, domnisoara Honey?

- Cam asta aș vrea, zise domnisoara Honey cu retenție.

- Foarte bine, zise Matilda.

- Eu probabil că sunt și mai răvășită decât tine de ce-ai făcut și încerc să găsesc o explicație rezonabilă.

- Ca de exemplu? întreba Matilda.

- Ca de exemplu, dacă asta are legătura cu faptul că tu ești extraordinar de precoce.

- Chiar sunt într-adevăr? întreba Matilda.

- Bineînțeles că ești. Trebuie să-ți dai seama de asta. Felul cum poți să citești, să lucrezi la matematică. ...

- Probabil ca aveti dreptate, zise Matilda. Domnisoara Honey se mira de lipsa de apreciere a propriei valori la Matilda si a constiintei de sine.

- Nu pot sa nu ma întreb, zise ea, daca aceasta capacitate de a misca lucrurile din loc pe care ti-ai descoperit-o are de-a face cu puterea creierului tau.

- Vreti sa spuneti ca nu mai e loc la mine în cap de atâta creier si ceva trebuie împins afara?

- Nu este asta exact ceea ce vreau sa spun, zise domnisoara Honey zâmbind. Dar orice-ar fi, repet, trebuie sa actionam cu mare grija de acum încolo. Nu pot sa uit felul ciudat în care ti s-a luminat fata dupa ce ai rasturnat paharul ultima data. Erai parca transportata în alta lume.

- Vreti sa spuneti ca făcând asta poate sa mi se întâmple ceva rau? Asta vreti sa spuneti, domnisoara Honey?

- Te simteai ciudat, nu-i asa?

- Ma simteam minunat, zise Matilda. Pentru o clipa am zburat dincolo de stele cu aripi de argint. V-am spus asta. Și va mai spun ceva: a doua oara a fost mai usor ca prima data. Mult mai usor. Cred ca este la fel ca si cu orice altceva. Cu cât exersezi mai mult, cu atât e mai usor.

Domnisoara Honey mergea încet, astfel încât Matilda sa se poata tine dupa ea fara sa alerge. Era foarte liniste pe drumul îngust de tara, acum când satul ramasese în urma. Era una din acele minunate dupa-amieze de toamna aurie. Lângă drum cresteau tufe de mure si alte fructe salbatice care erau mâncate de pasarele iarna, care acum începeau sa se coaca capatând o culoare rosiatica. Din loc în loc cresteau copaci înalti: stejari, fagi si un castan dulce.

Domnisoara Honey, vrând sa schimbe subiectul pentru o clipa, îi spuse cum se numeste fiecare copac si o învăta cum sa-i recunoasca dupa forma frunzelor si după modelul de pe scoarta. Matilda asculta cu atentie si depozita totul în minte. În cele din urma, ajunsera la o gaura dintr-un gard viu pe partea stânga a drumului, unde se afla o poarta cu cinci bare metalice.

- Pe aici, zise domnisoara Honey deschizând-o si conducând-o pe Matilda inauntru, dupa care închise poarta la loc. Mergeau acum pe o poteca îngusta, care nu era altceva decât urma unor roti de caruta. De o parte si de alta cresteau tufe de alun si se puteau vedea buchete de alune maronii în îmbracamintea lor verde.

- Veveritele or sa le culeaga de acum si or sa le depoziteze cu grija pentru lunile triste care urmeaza.

- Dar dumneavoastra aici locuiti? întreba Matilda.

- Da, raspunse domnisoara Honey si nu mai dadu alta explicatie.

Matilda nu se întrebase niciodata unde putea locui domnisoara Honey. Se gândise la ea numai ca la o profesoara, o profesoara care aparea de cine stie unde, preda la scoala, si pe urma disparea iar.

„Se întreaba oare vreunii dintre copii unde se duc profesorii nostri când se termina scoala? gândi Matilda. S-o întreba careva daca-i asteapta si pe ei cineva acasa, vreo mama, vreo sora sau vreun soț?

- Locuiti singura, domnisoara Honey? întreba ea.

- Da, chiar foarte singura.

Mergeau pe urmele de roti în noroiul uscat de soare si păseau cu atentie ca sa nu-si scrânteasca gleznele. Erau câteva pasarele în ramuri si în rest - pustiu.

- Este o casuta taraneasca, zise domnisoara Honey, nu astepta prea mult. Aproape am ajuns.

Ajunsera la o portita mica, pe jumatate îngropata în gardul viu în partea dreapta si aproape ascunsa de ramurile de alun care cadeau peste ea. Domnisoara se opri cu o mâna pe poarta si zise:

- Aici este. Aici locuiesc.

Matilda vazua o poteca prafuita care ducea la o casuta mica din caramida rosie. Era atât de mica, încât semana mai mult cu o casa de păpuși decât cu un lăcaș omenesc. Caramizile din care era construita erau fărâmițate și de culoare palid rosiatica. Avea un acoperis cenusiu de tigla ca un cos de

fum si doua ferestre mici în fata. Fiecare fereastră nu era mai mare decât un ziar de format mic. Nu avea etaj. De o parte si de alta a potecii cresteau buruieni, ramuri tepoase de mure si smocuri lungi de iarba maronie. Un stejar urias umplea casuta. Crengile lui massive se întindeau, învelind-o si acoperind-o, ascunzând-o parca de restul lumii. Domnisoara Honey cu o mâna încă pe poarta pe care n-o deschisese înca, zise:

- Un poet pe nume Dylan Thomas a scris niste versuri la care ma gândesc de fiecare data când pășesc pe aceasta carare. Matilda astepta si domnisoara Honey încet, cu o voce minunata, începu sa recite :

Niciodata, vreodata, copila ratacitoare,
Prin povestile spuse la gura sobei si vrajite în somn,
Nu te speria si nu crede ca lupul în blana alba de oaie
O sa sara din viziuna-i urlând si râzând,
Prin frunzele catifelate din roua vremii,
Sa-ti manânce inima in casuta din padure cu trandafiri.

Urma un moment de liniste si Matilda, care nu auzise pâna atunci o poezie romantica atât de frumoasa recitata cu voce tare, fu profund miscata:

- Este ca o muzica, sopti ea.
- Chiar este muzica, zise domnisoara Honey.

Apoi, ca si cum s-ar fi rusinat ca lasase sa se vada o asa secreta parte a sufletului ei, împinse repede poarta si păși înăuntru. Matilda o urma. Era parca putin sperziata de acest loc. Părea atât de ireal, atât de nesigur, de fantastic si de nepământesc. Era ca o ilustratie din cărțile de povesti ale fratilor Grimm sau ale lui Hans Christian Andersen. Părea casa unde traiau padurarul, Hansel si Gretel, casa unde traia bunicuta Scufitei Roșii sau casa celor sapte pitici.

- Vino, draga mea, o chema domnisoara Honey si Matilda o urma pe poteca.

Usa de la intrare era acoperita de vopsea verde scorojita si nu avea gaura cheii. Domnisoara Honey, pur si simplu, apasa pe clanta si intra înăuntru. Desi nu era o femeie înalta trebui sa se aplece ca sa intre. Matilda o urma si ajunse într-o încăpere care semana cu un tunel lung si întunecos.

- Vino cu mine în bucatarie sa ma ajuti sa fac ceaiul, zise domnisoara Honey si o conduse pe Matilda prin tunel în bucatarie, daca puteai sa-i spui asa. Nu era mai mare decât un dulap de haine si avea o fereastră mica în peretele din spate cu o chiuveta dedesubt, dar fara robinete deasupra chiuvetei. Pe un alt perete era o etajera pentru pregatit mâncarea si un dulap deasupra ei. Pe etajera era un primus (=o lampa de camping care se umple cu parafina si se aprinde deasupra, pompând, ca sa creeze presiune pentru flacara), o craticioara si o sticla cu lapte pe jumătate plina.

- Poti sa-mi aduci putina apa pâna aprind primusul! zise domnisoara Honey. Fântâna este afara în spate. Ia galeata. Uite-o. O sa gasesti o frânghie în fântâna. Leaga galeata cu un capat si las-o jos, dar ai grija sa nu cazi înăuntru!

Matilda, răvășită si mai tare ca pâna acum, lua galeata si se duse în fundul gradinii. Fântâna avea un mic acoperis de lemn deasupra, o manivela simpla si o frânghie atârând în jos în groapa întunecata. Matilda trase afara sfoara si o lega de mânerul galetii. Apoi îi dadu drumul înăuntru pâna auzi zgomotul apei si frânghia i se îndoi în mâna. O trase din nou uitându-se înăuntru. Era apa în galeata.

- E de ajuns? întreaba ea când ajunse în casa.
- Da, zise domnisoara Honey. Presupun ca n-ai mai facut asa ceva niciodata.
- Nu, zise Matilda. Mi-a placut. Dar cum puteti sa faceti baie?
- Nu fac baie, zise domnisoara Honey. Ma spal stând în picioare. Aduc o galeata plina cu apa, o încălesc pe lampa asta si ma spal cu ea peste tot.
- Chiar asa faceti? întreba Matilda.

- Bineînțeles, zise domnisoara Honey. Toti oamenii saraci din tara asta asa se spalau pâna nu demult. Și n-aveau saracii nici primus. Încalzeau apa pe foc facut în pamânt.

- Sunteti saraca, domnisoara Honey?

- Da, zise ea. Foarte. Dar asta este un primus bun, nu?

Primusul vâjâia cu o flacara mare albastruie si deja apa din craticioara începuse sa fiarba. Domnisoara Honey scoase un ceainic din dulap si puse câteva frunze de ceai în el. Scoase si o pâine mica si neagra. Taie pâinea în felii subtiri si scoase dintr-un container de plastic niste margarina pe care o întinse de pâine. „Margarina, gândi Matilda. Chiar ca trebuie sa fie foarte saraca”. Domnisoara Honey lua o tava si pe ea puse doua cani, ceainicul, jumătate de sticla de lapte si o farfurie cu doua felii de pâine.

- N-am niciun pic de zahar, zise ea. Nu folosesc zahar.

- N-are nimic, zise Matilda, care cu înțelepciunea ei parea sa fi înțeles delicatetea situatiei si se ferea sa faca vreun comentariu care sa o faca sa se simta jenata.

- Vino sa bem ceaiul în camera de zi, zise domnisoara Honey, luând tava si conducând-o pe Matilda afara din bucatarie, de-a lungul coridorului mic si întunecos, în camera din față. Matilda o urma, dar, chiar în usa a ceea ce se chema „camera de zi”, se opri si se uita în jur într-o uimire absoluta. Camera era mica, patrata si pustie ca o celula de închisoare. Lumina palida a zilei venea printr-o fereastră mica în peretele din fata, care n-avea perdele. Singurele obiecte din camera erau doua cutii de lemn întoarse cu fundul în sus care serveau drept scaune si o a treia cutie între ele care serveau drept masa. Asta era tot. Nu erau tablouri pe pereti, nici covor pe jos, numai niste scânduri grosolane si nelustruite, cu spatii între ele, unde se adunase praful. Plafonul era atât de jos încât cu o saritura Matilda putea sa-l atinga cu vârful degetelor. Peretii erau albi, dar nu era vopsea. Matilda freca palma de unul dintre ei si un praf ca de creta se lua pe piele. Era var, acel material ieftin care se foloseste la grajdurile vacilor si la cotețele de gaini.

Matilda era descumpanita. Acesta era locul unde locuia delicata ei profesoara? Aici venea ea acasa dupa o zi întreaga de munca? Dar de ce? Trebuia sa fie ceva foarte ciudat sub toate astea, în mod sigur.

Domnisoara Honey aseza tava pe una din cutiile întoarse.

- Așază-te, draga mea, zise ea, stai jos si sa bem o ceasca fierbinte de ceai. Servește-te cu pâine. Amândoua feliile sunt pentru tine. Nu mănânc niciodata când ajung acasa. Manânc bine la scoala la prânz si-mi ajunge pâna a doua zi dimineata.

Matilda se aseza cu grija pe cutia întoarsa si mai mult de politete lua o felie de pâine cu margarina si începu sa manânce. Acasa ar fi avut pâine prajita cu gem de capsuni si probabil o feliuta de chec. Dar parca totusi acum avea mai mult farmec. Era un mister ascuns în casa asta, un mare mister, n-avea niciun dubiu si de-abia astepta sa vada care era.

Domnisoara Honey turna ceaiul si adauga putin lapte în ambele cani. Nu parea deloc incomodata de faptul ca statea pe niste cutii întoarse sau ca bea ceai dintr-o cana pe care o tineau cu mâna pe unul din genunchi.

- M-am gândit foarte mult la ceea ce ai facut cu paharul. Ai fost înzestrata cu o putere exceptionala. Esti constienta de asta, nu?

- Da, domnisoara Honey, sunt, zise Matilda mestecându-si felia de pâine cu margarina.

- Dupa câte stii, niciun om vreodata în istoria omenirii, n-a reusit sa faca un obiect sa se miste fara sa-l atinga sau sa sufle sau fara sa foloseasca un ajutor din afara.

Matilda încuviință fără să zica nimic.

- Lucrul cel mai fascinant, zise ea, ar fi sa gasim care este limita acestor puteri ale tale. O, tu zici ca poti sa misti orice, dar eu am dubii cu asta.

- Mi-ar plăcea sa încerc cu ceva imens de mare, zise Matilda.

- Trebuie întotdeauna să te afli aproape de ceea ce misti?

- Nu stiu, zise Matilda, dar mi-ar plăcea sa descopar.

Povestea domnisoarei Honey

- Nu trebuie sa ne grabim cu asta, zise domnisoara Honey. Hai sa mai bem o ceasca cu ceai. Și, te rog, manâncă si cealalta felie de pâine, trebuie sa-ti fie foame.

Matilda lua si cealalta felie de pâine si începu s-o manânce încet. Margarina nu era rea. Se întreba daca si-ar fi dat seama ca nu era unt, daca n-ar fi stiut dinainte.

- Domnisoara Honey, zise ea dintr-o data, va platesc atât de prost la scoala?

Domnisoara Honey îi arunca o privire ascutita.

- Nu prea rau, zise ea. Sunt platita la fel cu ceilalti.

- Dar trebuie sa fie extrem de puțin daca sunteti atât de saraca, zise Matilda. Toti profesorii traiesc asa, fara mobila, fara aragaz si fara baie?

- Nu, nu traiesc asa, zise domnisoara Honey puțin încordata. Eu sunt o exceptie.

- Probabil ca va place sa traiti foarte simplu, zise Matilda explorând mai departe. Este mult mai usor sa faci curatenie daca n-ai mobila de lustruit sau acele mici ornamente caraghioase care trebuie curatate de praf tot mereu. Și daca n-aveti frigider nu trebuie nici sa va duceti la magazin sa cumparati tot felul de lucruri ca oua, maioneza si înghetata, ca sa-l umpleti. Nu va mai pierdeti timpul făcând cumparaturi.

În acest moment, vazu ca fața domnisoarei Honey devenise încordata si stranie. Întreg corpul îi devenise rigid. Umerii i se ridicasera, buzele îi erau apasate strânse una de alta si stătea strângându-si cana de ceai cu amândoua mâinile. Se uita parca în interiorul ei ca sa caute raspuns la aceste întrebări nu tocmai inocente. Urma o tacere lunga si neplacuta. În numai treizeci de secunde atmosfera se schimbase complet si acum vibra de ciudatenie si de secrete.

- Îmi pare rau ca am întrebat toate astea, zise Matilda. De fapt, nu este deloc treaba mea.

La asta domnisoara Honey începu sa-si revina. Scutura din umeri si aseza din nou cana pe tava.

- De ce sa nu fi întrebat? zise ea. Oricum ai fi întrebat pâna la urma. Esti prea inteligenta ca sa nu-ti pui întrebări. Poate de asta te-am si invitat aici, în definitiv. De fapt, esti primul musafir pe care-l am de când m-am mutat aici de doi ani de zile.

Matilda nu zise nimic. Simțea tensiunea crescând, mai mult și mai mult.

- Esti mult mai înțeleapta decât vârsta pe care o ai, draga mea, continua ea, si asta ma nedumerește. Desi arati ca un copil, nu esti de fapt copil deloc, pentru ca mintea ta, în rezonanta cu puterile tale, pare sa fie foarte matură. Asa ca, presupun ca esti un copil adult, daca înțelegi ce vreau sa spun.

Matilda ramase mai departe în tacere. Astepta ce avea sa urmeze.

- Pâna acum, continua ea, n-am gasit pe nimeni cu care sa pot vorbi despre problemele mele. Nu puteam sa-mi dezvalui umilinta si, oricum, îmi lipsea curajul. Tot curajul mi-a fost închis în mine când eram copil. Dar acum, dintr-o data, am dorinta disperata de a ma destainui cuiva. Știu ca esti numai o fetita mica, dar este ceva magic înăuntrul tau undeva. Am vazut asta cu ochii mei.

Matilda intra în alerta. Vocea pe care o auzea ascundea un strigat de ajutor. Asta trebuia sa fie. Precis ca asta era.

Vocea continua:

- Sa mai bem un ceai. Cred ca mai este puțin. Matilda încuviinta din cap. Domnisoara Honey turna din nou ceai în ambele cani si adauga puțin lapte. Din nou își prinse cana cu amândoua mâinile si începu sa soarba încet. Urma o liniste îndelungata, dupa care zise:

- Pot sa-ti spun o poveste?

- Bineînțeles, spuse Matilda.

- Am 23 de ani, zise domnisoara Honey, si când m-am nascut tatal meu era doctor în acest sat. Aveam o casa veche si frumoasa, destul de mare, de caramida rosie. Este ascunsa de padure dupa dealuri. Nu cred c-o stii.

Matilda nu raspunse.

- Acolo m-am nascut si, pe urma, s-a întâmplat prima tragedie: mama a murit când aveam doi ani. Tatal meu era foarte ocupat ca doctor, asa ca a trebuit sa gaseasca pe cineva sa aiba grija de casa si de mine. Asa ca a chemat-o pe sora mamei mele care nu era casatorita, matusa mea, sa vina sa stea cu noi. A fost de acord si a venit.

Matilda asculta cu atentie.

- Câti ani avea matusa dumneavoastra când a venit? întreba ea.

- Nu prea în vârsta. Vreo 30 de ani, as zice. Dar am urât-o chiar din prima clipa. Îmi era tare greu, căci matusa mea nu era o femeie blândă. Tatal meu n-avea cum sa stie bine asta, fiindca n-o cunoscuse bine înainte si, când se întâlneau, ea se purta altfel decât firea ei, ca sa-i faca impresie buna. Domnisoara Honey facu o pauza si sorbi din ceai.

- Nu pot sa-mi explic deloc de ce-ti spun toate acestea, zise ea, deloc în apele ei.

- Continuati, zise Matilda. Va rog!

- Ei bine, zise ea, pe urma se întâmpla a doua tragedie. Când aveam 5 ani, tatal meu a murit pe neasteptate: azi era acolo si mâine nu mai era. Asa ca am ramas sa traiesc numai cu matusa mea, care a devenit tutorele meu legal. Avea toata puterea unui parinte asupra mea. Și, într-un fel sau altul, ea a devenit proprietarul casei.

- Dar cum a murit tatal dumneavoastra? întreba Matilda.

- Este foarte interesant ca întrebii asta, zise ea. Eu nu mi-am pus întrebarea pe vremea aceea, dar am aflat mai târziu ca exista o mare parte de mister în moartea lui.

- Nu si-au dat seama de ce a muri? întreba Matilda.

- Nu, nu chiar asa, zise domnisoara Honey meditănd. Vezi tu, nimeni n-ar fi crezut ca el ar fi putut sa faca asta. Era un barbat foarte sanatos la minte si înțelept.

- Ce să faca? întreba Matilda.

- Sa se sinucida.

Matilda ramase împietrita.

- S-a sinucis? suspina Matilda.

- Asa a parut, zise domnisoara Honey. Dar cine stie?

Se strecura si întoarse capul sa priveasca pe fereastra.

- Cred ca stiu, zise Matilda. Credeti ca matusa l-a omorât si a facut sa pară că s-a sinucis.

- Nu cred nimic, zise domnisoara Honey. Nimeni nu poate gândi sau crede astfel de lucruri fara dovezi.

Mica odaie ramase în liniste. Matilda observa ca mâinile care strângeau cana, acum tremurau usor.

- Dar ce s-a întâmplat mai departe? întreba ea. Ce s-a întâmplat când ati ramas singura cu matusa? A fost buna cu dumneavoastra?

- Buna? zise domnisoara Honey. A fost un diavol. Imediat ce tata nu i-a mai stat în cale, a devenit o teroare! Viata mea a devenit un cosmar.

- Dar ce va facea? întreba Matilda.

- Nu vreau sa vorbesc despre asta, zise domnisoara Honey. Este prea socant. Spre sfârșit începusem sa fiu atât de sperata de ea, ca începeam sa tremur numai când intra în camera. Trebuie sa înțelegi ca nu am avut niciodata o fire puternica, asa ca tine. Eram timida si dadeam mereu înapoi.

- Dar n-aveati nicio alta ruda? întreba Matilda. Alte matusi sau unchi sau bunici care sa vina sa va vada?

- Pe nimeni, după câte știu, zise domnișoara Honey. Toti murisera sau plecasera în Australia. Și așa este și astăzi.

- Deci ați crescut singura cu matusa, zise Matilda. Ba precis că ați mers la școală.

- Sigur, zise domnișoara Honey. Am fost la aceeași școală la care mergi și tu acum. Dar stateam acasă atunci.

Domnișoara Honey se opri și-și fixa privirea în fundul crinii.

- Ce încerc să-ți spun este, continua ea, că de-a lungul anilor am devenit atât de dominată și de călcată în picioare de acest monstru de matusă, încât, când îmi spunea să fac ceva, orice m-ar fi pus să fac, mă supuneam fără să crâcnesc. Se poate întâmpla așa ceva, să știi. Pe la 10 ani devenisem sclava ei. Faceam toată treaba în casă, îi faceam patul, spalam și calcam pentru ea, gateam. Învătasem să le fac pe toate.

- Dar ați fi putut să vă plângeți cuiva, nu?

- Cui? zise domnișoara Honey. Și, oricum, eram prea terorizată de frică ca să mă plâng. Ți-am spus, eram sclava ei.

- Va batea?

- Să nu intrăm în detalii, zise domnișoara Honey.

- Absolut îngrozitor, zise Matilda. Plângeați tot timpul?

- Numai când eram sigură, zise domnișoara Honey. Nu-mi dădea voie să plâng cu ea de fată.

Traiam într-o frică continuă.

- Ce s-a întâmplat când ați terminat școala? întrebă Matilda.

- Am fost inteligentă ca elevă. Aș fi putut să merg la universitate. Dar nici nu s-a pus vreodată problema.

- De ce? întrebă Matilda.

- Pentru că avea nevoie de mine să fac treaba acasă.

- Și cum ați devenit profesoară? întrebă Matilda.

- Există un colegiu care pregătește profesori la Reading, zise domnișoara Honey. Este la numai 40 de minute de mers cu autobuzul de aici. Mi-a dat voie să mă duc acolo, cu condiția să vin acasă în fiecare după-amiază, să spal și să calc, să fac curat și să pregătesc cina.

- Câți ani aveți atunci? întrebă Matilda.

- Când am plecat la colegiu aveam 18 ani, zise domnișoara Honey.

- Puteați să vă faceți bagajul și să plecați de acasă, zise Matilda.

- Nu înainte să am un serviciu, zise domnișoara Honey. Și nu uita, eram la vârsta respectivă atât de dominată de matusa mea, încât n-aș fi îndrăznit. Nu-ți poți imagina cum este să fii complet sub controlul unei personalități puternice. Te transformi într-o pelte. Așa este. Așa este povestea tristă a vieții mele. Acum ți-am spus destul.

- Va rog, nu vă opriți, zise Matilda. Nu mi-ați terminat-o. Cum ați reușit să plecați și cum ați ajuns să trăiți în casuta asta ciudată?

- Ah, asta a fost ce-a fost... zise domnișoara Honey. Am fost foarte mândră de mine.

- Povestiti-mi, zise Matilda.

- Ei bine, zise domnișoara Honey, când în sfârșit mi-am găsit serviciu, matusa mi-a spus că-i dau bani mulți. Am întrebat-o de ce. Mi-a răspuns „Pentru că ți-am dat de mâncare toți anii astia, ți-am cumpărat îmbrăcăminte și încălțăminte.” Mi-a spus că se adunaseră mii și că trebuie să-i plătesc, dându-i salariu pe următorii zece ani. „O să-ți dau o liră pe săptămână bani de buzunar”, a zis. A mers până acolo, încât a aranjat cu școala ca salariul meu să meargă direct la banca ei. M-a făcut să semnez o hârtie.

- Nu trebuia să faceți asta, zise Matilda. Salariul era sansa dumneavoastră de libertate.

- Știu, știu, zise domnișoara Honey. Dar până atunci fusesem sclava ei toată viața și n-am avut curajul să spun „nu”. Eram încă terorizată de ea. Putea încă să-mi facă rău.

- Și cum ati reusit sa scapati? întreba Matilda.
- Ah, zise domnisoara Honey, zâmbind pentru prima data. Asta a fost acum doi ani. A fost cel mai triumf al meu.

- Va rog, spuneti-mi, zise Matilda.
- Obisnuiam sa ma scol foarte devreme si sa ies afara sa ma plimb în timp ce matusa mea înca mai dormea. Și, într-o zi, am gasit casuta asta ciudata. Era goala. Am aflat a cui era. Era a unui taran. M-am dus la el. Țaranii si ei se trezesc foarte devreme. Mulgea vacile. L-am întrebat daca pot s-o închiriez. „Nu poti sa traiesti acolo, a zis. N-are conditii, n-are apa curenta, n-are nimic.” „Dar vreau sa ma mut acolo, am zis. Sunt romantica si m-am îndragostit de ea. Va rog sa mi-o închiriat!” „Nu esti sanatoasa la minte, mi-a zis. Dar daca vrei, n-ai decât! Chiria este 10 pence pe saptamâna.” „Uite chiria pe o luna înainte, i-am zis si i-am dat 40 de pence. Va multumesc foarte mult!”

- Extraordinar! zise Matilda. Și dintr-o data ati avut o casa a dumneavoastra! Dar cum de-ati avut curajul sa-i spuneti matusii?

- Asta a fost greu, zise domnisoara Honey. Dar m-am fortat pe mine însami s-o fac. Într-o seara, dupa ce i-am pregatit cina, m-am dus sus si mi-am împachetat câteva lucruri care-mi apartineau într-o cutie de carton, am coborât si i-am spus ca plec. „Mi-am închiriat o casa”, i-am spus. A explodat! „Ai închiriat o casa! a urlat. Cum poti sa-ti închiriezi o casa când ai numai o lira pe saptamâna?” „Am închiriat o casa”, i-am raspuns. „Și cum o sa faci ca sa ai bani de mâncare?” „Ma descurc”, i-am raspuns si am iesit pe usa.

- Oh, foarte bine, zise Matilda. Asa ca sunteti libera!
- Sunt libera, zise domnisoara Honey. Nu pot sa-ti spun ce fericita am fost!
- Dar chiar v-ati descurcat sa traiti numai cu o lira pe saptamâna timp de doi ani? întreba Matilda.

- Bineînțeles, zise domnisoara Honey. Platesc 10 pence la chirie si de rest cumpar parafina pentru primus si pentru lampa, lapte, ceai, pâine si margarina. Nu-mi trebuie altceva. Ți-am spus ca manânc foarte bine la scoala la prânz.

Matilda o privea fix. Ce lucru curajos facuse! Dintr-o data, devenise eroina în fata Matildei.

- Dar nu este îngrozitor de frig iarna? întreba ea.
- Am lampa cu parafina, zise domnisoara Honey. Nu-ti poti închipui ce placut pot sa ma simt aici iarna cu ea.

- Aveti pat, domnisoara Honey?
- Nu tocmai, zise ea zâmbind din nou. Dar se spune ca este foarte sanatos sa dormi pe o suprafata tare.

În acel moment, Matilda vazua toata situatia cu o absoluta claritate. Domnisoara Honey avea nevoie de ajutor, nu putea sa reziste asa la infinit.

- V-ar fi mult mai bine, domnisoara Honeyj daca v-ati lasa slujba si ati trai din ajutor de somaj.

- N-as face asta niciodata. Îmi place meseria mea.
- Și matusa asta groaznica, zise Matilda, presupun ca traieste în casa aceea veche si frumoasa.
- Sigur, zise domnisoara Honey. Are numai vreo 50 de ani si mai are multi înainte.
- Și credeti ca tatal dumneavoastra chiar a avut în minte sa-i lase ei casa pentru totdeauna?
- Sunt sigura ca nu, zise domnisoara Honey. Parintii dau, de obicei, casa tutorelui pentru o anumita perioada de timp, dar întotdeauna revine copilului, devenind proprietatea acestuia la maturitate.

- Atunci este cu siguranta proprietatea dumneavoastra?
- Testamentul tatalui meu nu a fost gasit niciodata, zise domnisoara Honey. S-ar parea ca l-a distrus cineva.

- Nu-i greu de ghicit cine, zise Matilda.
 - Da, zise domnisoara Honey.
 - Dar daca nu exista testament, domnisoara Honey, atunci în mod sigur casa va revine dumneavoastra, fiindca sunteti ruda cea mai apropiata.
 - Da, dar matusa mea a produs o bucatie de hârtie – chipurile - scrisa de tatal meu, în care se spune ca lasa casa cumnatei lui în schimbul grijii de a ma creste. Sunt sigura ca este plagiatura, dar nu poate nimeni dovedi asta.
 - Dar n-ati fi putut sa încercati? întreba Matilda. N-ati fi putut sa va angajati un avocat bun care sa încerce?
 - N-am bani pentru asa ceva, zise domnisoara Honey. Și nu uita ca matusa asta a mea este o persoana foarte respectata în societate. Are foarte multe relatii.
 - Cine este? întreba Matilda.
- Domnisoara Honey ezita un moment. Apoi spuse cu o voce slaba:
- Domnisoara Trunchbull.

Numele

- Domnisoara Trunchbull! striga Matilda sarind cu un picior ridicat în aer. Vreti sa spuneti ca ea este matusa dumneavoastra? Ea v-a crescut?
 - Da, zise domnisoara Honey.
 - Nu-i de mirare ca erati terorizata! striga Matilda. Ieri am vazut luând o fetita de codite si aruncând-o peste gardul scolii.
 - Asta nu-i nimic, zise domnisoara Honey. Dupa ce tatal meu a murit, când aveam numai cinci ani si jumătate, ma lasa sa fac baie singura. Și daca venea la mine si vedea ca nu m-am spalat bine ma baga cu capul la fund si ma tineva acolo. Dar nu ma face sa încep cu povesti din astea, fiindca astea n-o sa ne ajute deloc.
 - Da, asa este, zise Matilda.
 - Dar am venit aici sa vorbim despre tine, zise ea, si tot ce-am facut pâna acum a fost sa vorbim numai despre mine. Ma simt îngrozitor. De fapt, sunt mult mai interesata sa vad ce poti tu sa faci cu ochii tai nemaipomeniti.
 - Pot sa mut lucruri, zise Matilda. stiu ca pot. Pot sa le rastorn.
 - Ce-ai spune tu, zise domnisoara Honey, daca am face niste experiente, cu foarte multa prudenta, ca sa vedem cât de mult poti sa împingi lucrurile.
- În mod surprinzator, Matilda raspunse:
- Daca nu va separati, domnisoara Honey, as prefera sa nu mai fac nimic acum. Vreau sa ma duc aga sa si sa ma gândesc la tot ce-am auzit în dupa amiaza aceasta.
- Domnisoara Honey se ridica imediat în picioare.
- Sigur, zise ea. Te-am tinut prea mult. Mama ta trebuie sa fie îngrijorata.
 - Nu este niciodata îngrijorata, zise Matilda zâmbind. Dar as vrea sa plec acasa acum, va rog, daca nu va separati.
 - Hai sa mergem atunci, zise domnisoara Honey. Îmi pare rau ca ti-am servit o gustare atât de saracacioasa.
 - Deloc, zise Matilda, mi-a placut.
- Mersera împreuna tot drumul pâna la casa Matildei, în totala tacere. Domnisoara Honey își daud seama ca asta era dorinta Matildei. Copilul parea atât de absorbit de gânduri. încât nu vedea pe unde pasea. Când ajunsera în dreptul portii casei Matildei domnisoara Honey zise :
- Ar fi mai bine sa uiti ce-am vorbit în dupa-amiaza asta.

- Nu pot sa va promit asta, dar va promit ca n-am sa vorbesc cu nimeni despre asta, nici macar cu dumneavoastra.

- Este foarte înțelept sa faci asta, zise domnisoara Honey.

- Dar nu va promit ca n-o sa ma gândesc la asta domnisoara Honey. M-am gândit în continuu tot drumul si cred ca am un crâmpei de idee.

- Nu, zise domnisoara Honey. Te rog, uita tot!

- As vrea sa va întreb numai trei lucruri înainte de a nu mai discuta subiectul, zise Matilda.

Va rog, o sa-mi raspundeti, domnisoara Honey?

Domnisoara Honey zâmbi. „Este extraordinar, îsi spuse, cum acest năpârstoc de fetiță ia imediat în grija ei toate problemele mele, si cu o asa autoritate”.

- Ei, asta depinde de ce ma întrebi, zise ea.

- În primul rând, zise Matilda, cum îi spunea domnisoara Trunchbull tatalui dumneavoastra când locuiau împreuna?

- Sunt sigura ca-i spunea Magnus, zise domnisoara Honey. Țsta era prenumele lui.

- Și cum îi spunea tatal dumneavoastra domnisoarei Trunchbull?

- O chema Agatha, zise domnisoara Honey. Asa îi spunea.

- Și ultima, zise Matilda, cum va spunea tatal dumneavoastra si domnisoara Trunchbull acasa?

- Îmi spuneau Jenny, zise domnisoara Honey.

Matilda pusese fiecare întrebare cu grija.

- Lasati-ma sa vad daca am retinut bine, zise ea. Acasa la dumneavoastra, tatal dumneavoastra era Magnus, domnisoara Trunchbull era Agatha si dumneavoastra erati Jenny. E corect?

- Da, zise domnisoara Honey.

- Multumesc, zise Matilda. N-o sa mai aduc vorba despre asta.

Domnisoara Honey se întreba ce putea sa fie în mintea acestui copil.

- Sa nu faci vreo prostie, zise ea.

Matilda râse si plecă, alergând pe poteca care ducea la usa casei strigând pe când se îndeparta:

- La revedere, domnisoara Honey! Va multumesc mult pentru ceai!

Exercitiul

Matilda gasi casa pustie ca de obicei. Tatal ei nu se întorsese înca de la lucru, mama nu se întorsese de la bingo, iar fratele putea fi oriunde. Merse direct în camera de zi si deschise un sertar unde stia ca tatal ei pastra o cutie de tigari de foi. Lua una, o duse la ea în dormitor si încuie usa. „Acum exercitiul, îsi spuse ea. O sa fie greu, dar sunt hotărâtă sa reusesc.”

Planul de cum avea s-o ajute pe domnisoara Honey începuse sa se contureze frumos în mintea ei. Avea acum aproape toate detaliile, dar în cele din urma totul depindea de puterea ei de a face un anumit lucru cu ochii. Știa ca n-o sa poata de la început, dar se simtea în stare dupa mult efort si exercitiu sa reuseasca. Țigara de foi era esentiala. Era mai groasa decât i-ar fi trebuit, dar greutatea era exact cea care-i trebuia. Era buna pentru exercitiu. În camera Matildei era o masuta mica de toaleta pe care se afla o perie de par, un pieptene si doua carti de la biblioteca. Matilda le dadu pe toate la o parte si puse tigara în mijlocul masutei de toaleta. Pe urma, se duse sa se aseze la capatul patului. Se aseza, începu sa se concentreze si, foarte repede de data asta, simti electricitatea, începând să i se formeze în cap si sa se strângă în spatele ochilor. Ochii i se încălzira si milioane de mâini mici si invizibile începura sa împuste afara scânteii mici înspre tigara.

- Misca! sopiti ea si, spre marea ei surpriza, aproape instantaneu, tigara cu banda de hârtie roșie cu auriu la mijloc se rasuci de-a lungul mesei de toaleta si cazu pe covor.

Matildei îi placuse grozav sa faca asta. Fusesse nemaipomenit! Simtise parca scântei umblându-i prin cap si apoi sarindu-i afara din ochi. Avusese un sentiment de putere, aproape nepamântesc. Și de repede mersese de data asta! Și ce usor! Se îndrepta spre locul unde cazuse tigara, o ridica si o puse înapoi pe masa. „Acum, partea mai dificila”, gândi ea. Daca avea puterea sa împinga, atunci, în mod sigur, avea puterea să și ridice!? Era neaparat necesar sa poata sa si ridice. „Trebuie sa pot s-o ridic în aer si s-o tin acolo. Nu e un lucru atât de greu, o tigara.” Se aseza din nou pe marginea patului si încerca iarasi. Era usor acum sa-si strânga puterea în spatele ochilor. Era ca si cum ar fi apasat pe un tragaci acolo în creier. „Ridica-te - sopti ea. Ridica-te! Ridica-te!” La început tigara începu sa se rostogoleasca. Dar, când Matilda începu să se concentreze cât putea de tare, un capat al țigării începu încet sa se ridice vreo trei centimetri de la suprafata mesei. Cu un efort colosal, reusi s-o țină asa zece secunde dupa care cazu înapoi pe masa.

- Pfiu, sufla ea. O sa mearga! O sa mearga! O ora întreaga continua sa exerseze si, în cele din urma, reusi numai cu puterea ochilor sa ridice toata tigara de pe masa la 30 de centimetri înaltime si s-o tina acolo aproximativ un minut.

Dupa asta, Matilda se simti dintr-o data atât de obosita, încât cazu pe pat si adormi imediat. Și asa o găsira parintii ceva mai târziu.

- Ce se întâmpla cu tine? o întreba mama trezind-o din somn. Esti bolnava?

- Aoleu, zise Matilda, trezindu-se si uitându-se în jur. Nu. Ma simt bine. Am fost putin obosita, atâtă tot.

De atunci, în fiecare zi dupa scoala, Matilda se încuia în camera ei si exersa cu tigara. Nu dupa multa vreme începu sa mearga toata treaba minunat. Sase zile mai târziu, urmatoarea miercuri seara, nu numai ca putea sa ridice tigara sus în aer, dar putea s-o si miste în jur cum vroia. Era minunat. „Pot, striga ea. Pot sa ridic tigara în aer cu puterea din ochi, s-o împing sau s-o trag în aer cum vreau!” Ce avea de facut acum era sa si puna în aplicare marele plan.

Al treilea miracol

A doua zi era joi si joia, asa cum stiau toti copiii din clasa domnisoarei Honey, era ziua când directoarea tinea prima ora de dupa masa de prânz.

Dimineata devreme, domnisoara Honey le spuse:

- Câtorva dintre voi nu le-a prea placut când domnisoara directoare a tinut lectia ultima data, asa ca hai sa încercam astazi sa avem cât se poate de multa grija si sa fim cât se poate de atenti. Cum fti sunt urechile, Eric, dupa ultima întâlnire cu domnisoara Trunchbull?

- Mi le-a întins, zise Eric. Mama spune ca e sigura ca sunt mai mari decât erau înainte.

- Rupert, zise domnisoara Honey, ma bucur ca nu ti-a cazut parul dupa ce-ai patit joia trecuta.

- Ce m-a mai durut dupa aia... zise Rupert.

- Și tu, Nigel, zise domnisoara Honey, încearca - te rog - sa nu mai faci pe desteptul cu domnisoara directoare astazi. Ai fost destul de obraznic saptamâna trecuta.

- Nu pot s-o sufar, zise Nigel.

- Încearca sa nu arati, zise domnisoara Honey. N-ai nimic de câstigat. Este o femeie foarte puternica. Are muschii ca niste funii de otel.

- Ce bine-ar fi sa fii om mare, zise Nigel. As lasa-o la pamânt.

- Ma îndoiesc, zise domnisoara Honey. Nimeni n-a învins-o pâna acum.

- Iarasi o sa puna întrebări? întreba o fetita maruntica.

- În mod sigur, tabla înmultirii cu 3. Asta se presupune ca ati învățat în ultima saptamâna. Faceti în asa fel încât sa nu va prinda cu ceva nestiut.

Pauza de prânz veni și trecu. După prânz, clasa se întâlnește din nou. Doamna Honey stătea la o margine de clasă și toți copiii stăteau în liniște în bănci, așteptând cu încredere. Și, dintr-o dată, ca un urias care venea parca pentru Judecata de Apoi, Trunchbull intra în clasă în pantalonii ei verzi și cu cămașa de bumbac. Se duse direct la cana cu apă, o ridică de toartă și se uita înăuntru.

- Ma bucur să constat, zise ea, că nu am niciun fel de târâtoare în apa mea de băut de data asta. Dacă ar fi fost, atunci ceva excepțional de neplăcut i s-ar fi întâmplat fiecărui membru al acestei clase. Și asta te include și pe dumneata, doamna Honey.

Clasa rămase în liniște, dar foarte încordată. Știa acum câte ceva despre această tigroaică și nimeni nu vroia să riste nimic.

- Foarte bine, bubui Trunchbull. Hai să vedem cât de bine știi tabla înmulțirii cu trei. Sau, altfel spus, hai să vedem cât de prost v-a învățat doamna Honey tabla înmulțirii cu trei.

Trunchbull stătea în fața clasei cu picioarele departate și mâinile pe solduri, încruntându-se amenințator la doamna Honey care stătea nemiscată de o parte a clasei. Matilda, stând și ea nemiscată în banca ei din rândul al doilea, observa totul cu mare atenție.

- Tu, striga Trunchbull, îndreptând un deget ca un făcăleț spre un băiețel pe care-l chema Wilfred. Wilfred stătea pe partea dreaptă în rândul din față.

- Ridică-te-n picioare, striga ea.

Wilfred se ridică în picioare.

- Spune tabla înmulțirii cu trei înapoi, latra Trunchbull.

- Înapoi? zise Wilfred. Dar n-am învățat-o înapoi.

- Poftim, striga Trunchbull triumfând. Nu v-a învățat nimic! Doamna Honey, de ce nu i-ai învățat absolut nimic în ultima săptămână?

- Nu este adevărat, doamna directoare, zise doamna Honey. Totuși știu tabla înmulțirii cu trei. Dar nu înțeleg de ce ar fi trebuit să-i învăț s-o spună și invers. Nu văd ce importantă poate să aibă să o știe și invers. Cursul normal al lucrurilor este mereu înainte; îndrăznesc să vă întreb dacă dumneavoastră, doamna Trunchbull, puteți să spuneți pe litere înapoi un cuvânt simplu ca, de exemplu, „gresit” instantaneu. Ma îndoiesc că puteți.

- Nu fii impertinentă cu mine, doamna Honey! i-o reteza Trunchbull și se întoarse spre nefericitul Wilfred. Foarte bine, băiete! zise în continuare. Răspunde-mi la întrebarea asta: Am șapte mere, șapte portocale și șapte banane. Câte bucati de fructe am cu toate la un loc? Repede! Dă-i drumul! Răspunde!

- Asta este adunare, se plânse Wilfred. Asta nu este tabla înmulțirii cu trei.

- Prost făcut gramada, striga Trunchbull. Tu, buboi infectat! Tu, ciuperca mâncată de purici! Asta este tabla înmulțirii cu trei! Ai trei gramezi separate de fructe și fiecare are șapte bucati. $3 \times 7 = 21$! Tu nu poți să vezi asta cu creierul tău imputit că o balta statuta! Ți mai dau o șansă: Am opt nuci de cocos, opt nuci și opt capete de nuci seci ca al tău. Câte nuci am cu toate la un loc? Hai, răspunde repede!

Bietul Wilfred era complet pierdut.

- Stai puțin, plânse el. Vă rog să stați puțin! Trebuie să adunăm opt nuci de cocos, opt nuci ... începu să adune pe degete.

- Furuncul plesnit! urla Trunchbull. Vierme mâncat de molii! Nu este adunare! Este înmulțire! Răspunsul este 3×8 ! Sau poate 8×3 ? Răspunde repede la asta, cârnat deformat, și fă bine și nu mă lăsa să aștept!

De acum, Wilfred era mult prea speriat și ravasit ca să mai poată macar să vorbească. Din două alunecări, Trunchbull fu lângă el și, cu o uimitoare figură de gimnastică sau mai degrabă o figură de judo sau karate, lovi spatele picioarelor lui Wilfred cu unul din picioarele ei, în așa fel încât Wilfred sări de la pământ și făcu un salt în aer. Dar la jumătatea saltului îl prinse de gamba și-l lăsa să se balangane cu capul în jos ca un pui atârnat în vitrina unui magazin de carne.

- 8x3, striga Trunchbull balanganindu-l pe Wilfred lateral, tinându-l de gamba. 8x3 este la fel ca 3x8 si 3x8 fac 24! Repeta asta!

În acel moment, Nigel, din celalalt capat al camerei, sari în picioare si începu sa arate cu degetul spre tabla, strigând exaltat:

- Creta! Creta! Uitati-va la creta! Se misca singura!

Atât de isteric si atât de ascutit fusese strigatul lui Nigel, încât toti din clasa, inclusiv Trunchbull, se uitara la tabla. Și acolo toti putura sa vada o bucata de creta noua care se misca pe suprafata neagra-gri a tablei.

- Scrie ceva! tipa ascutit Nigel. Creta scrie ceva!

Și era adevarat... A-ga-tha...

- Ce naiba e asta? striga Trunchbull.

Era impresionata sa-si vada numele mic scris pe tabla cu o mâna invizibila. Îi dadu drumul lui Wilfred la podea, dupa care începu sa strige în gol:

- Cine face asta? Cine scrie?

Creta continua sa scrie: Agatha, sunt Magnus. Sunt Magnus.

Cu totii putura sa auda suspinul care iese din gâtul lui Trunchbull.

- Nu! striga ea. Nu poate fi Magnus! Nu se poate! Nu poate fi Magnus!

- Sunt Magnus. Fa bine si crede.

Domnisoara Honey de la marginea clasei îi arunca o privire scurta Matildei. Fetita statea dreapta la pupitru, cu capul drept în aer, cu gura strânsa si cu ochii sclipindu-i ca doua stele.

- Agatha, da-i lui Jenny a mea casa înapoi.

Pentru un motiv oarecare toata clasa acum o privea pe Trunchbull. Fata femeii capatase culoarea alba ca zapada si gura i se deschidea si i se închidea ca a unui peste scos din apa scotând o serie de suspine.

-Da-i lui Jenny a mea salariile. Da-i lui Jenny a mea casa. Pleaca. Daca nu, o sa vin sa-ti fac de petrecanie. O sa-ti fac de petrecanie cum mi-ai facut tu mie. Te urmaresc, Agatha!

Creta se opri din scris. Se mai misca câteva clipe, dupa care cazu pe jos cu un clinchet si se sparse în doua. Wilfred, care ajunsese acum la el în banca, striga:

- Domnisoara Trunchbull a cazut! Domnisoara Trunchbull e pe jos!

Asta fusese vestea cea mai senzationala si toti copiii sarira din banci sa se uite mai bine. Silueta uriasa a lui Trunchbull era într-adevar acolo, întinsa cât era de mare pe spate la podea, fara cunostinta. Domnisoara Honey alerga si îngenunche lângă uriasul întins la pamânt.

- A lesinat! striga ea. E rece! Duceti-va careva si aduceti-o pe asistenta!

Trei copii iesira alergând din clasa. Nigel, gata întotdeauna sa acționeze, sari si lua cana cu apa.

- Total meu zise ca apa e cea mai buna ca sa trezesti pe cineva din lesin.

Și cu asta, turna întreg continutul canii în capul lui Trunchbull. Nimeni, nici macar domnisoara Honey nu protesta.

Cât despre Matilda, ea ramase mai departe nemiscata la locul ei. Se simtea în mod curios foarte usoara. Se simtea de parca ar fi atins ceva ce nu apartine acestei lumi: al noualea cer sau cea mai înalta stea. Simtise într-un mod minunat energia strângându-i-se în spatele ochilor, cuprinzându-i ca un lichid cald, ochii devenindu-i fierbinti, mai fierbinti decât îi fusesera vreodata. Apoi scânteile îi iesira din orbite si, în cele din urma, creta se ridicase singura si începuse sa scrie. Se simtea de parca nu facuse nimic. Totul fusese atât de usor...

Asistenta medicala a scolii urmata de cinci profesori, trei femei si doi barbati, intrara grabiti în clasa.

- În sfârșit, cineva a pus-o la pamânt, zise unul din barbati râzând. Felicitari, domnisoara Honey!

- Cine a aruncat cu apa pe ea? întrebă asistenta.
- Eu, striga Nigel cu mândrie.
- Bravo tie! zise un alt profesor. Sa mai aducem?
- Opriti-va, zise asistenta. Trebuie s-o caram la infirmerie.

Fu nevoie de toti cei cinci profesori si de asistenta ca imensa femeie sa fie ridicata si carata afara.

- Cred ca ar fi mai bine sa va duceti cu totii afara în curte si sa va jucati pâna la lectia urmatoare, zise domnisoara Honey clasei.

Pe urma, se întoarse la tabla si sterse cu grija tot ce fusese scris.

Copiii se strânseseră în fata usii ca sa iasa. Matilda se duse si ea, dar trecând pe lângă domnisoara Honey se opri. Ochii ei stralucitori îi întâlneau pe cei ai domnisoarei Honey care, alergând spre Matilda, o îmbratasa si o saruta.

Casa cea noua

Mai târziu, în aceeași zi se raspândi vestea ca domnisoara directoare își revenise si plecase de la scoala cu fata alba si buzele strânse. În dimineata urmatoare, nu veni la scoala. La prânz, domnul Trilby, profesorul cu functia cea mai înalta după domnisoara Trunchbull, îi telefona s-o întrebe cum se simte, dar nu raspunse nimeni. După ore, domnul Trilby decise sa investigheze mai departe, asa ca se duse acasa la domnisoara Trunchbull, care locuia într-o casa mica si frumoasa din caramida rosie. Casa se afla la marginea satului, ascunsa după padure printre dealuri; era construita în stil georgian si era cunoscuta sub numele de „Casa Rosie”.

Suna la usa. Ciocani tare. Nu raspunse nimeni. Striga tare: „E cineva acasa?” Nu raspunse nimeni. Încearca usa si, spre marea lui surpriza, o gasi deschisa. Intra. Era liniste si nu era nimeni acasa. Toata mobila era la locul ei. Domnul Trilby se duse mai sus în dormitorul principal. Acolo la fel, totul paru normal pâna când începu sa deschida sertarele si usile de la dulap. Nu erau haine, nici lenjerie, nici pantofi. Toate disparusera.

- A zburat, își zise domnul Trilby si se duse sa informeze administratia scolii ca directoarea parea sa fi disparut.

A doua zi dimineata, domnisoara Honey primi înregistrat prin posta de la firma de avocati din localitate o scrisoare prin care era informata ca testamentul tatalui ei, doctorul Honey, a aparut în mod misterios. Documentul dezvalua ca, de la moartea tatalui ei, domnisoara Honey fusese de fapt proprietarul de drept al casei de la marginea satului cunoscuta sub numele de „Casa Rosie”, care până recent fusese ocupata de domnisoara Agatha Trunchbull. Testamentul preciza, de asemenea, ca toate economiile tatalui ei, care înca se mai aflau neatinsse în banca, fusesera de asemenea lasate ei. În scrisoare, avocatul mai adauga ca domnisoara Honey era rugata sa treaca pe la biroul firmei cât de curând posibil ca sa i se transfere proprietatea si banii pe numele ei. Domnisoara Honey se conforma si în doua saptamâni se muta în Casa Rosie, locul în care se nascuse, unde din fericire toata mobila si toate tablourile se aflau intacte la locul lor. De atunci, Matilda deveni un oaspete bine primit în Casa Rosie, în fiecare după-amiaza, după scoala, si o prietenie strânsa începu sa se înfiripeze între profesoara și fetita.

La scoala se petrecusera de asemenea schimbari mari. Imediat ce devenise clar ca domnisoara Trunchbull disparuse, domnul Trilby fu numit director. Foarte curând, Matilda fu mutata în clasa cea mai mare, unde domnisoara Plimsoll descoperi imediat ca Matilda era stralucitoare la minte, exact asa cum o descriesese domnisoara Honey.

Într-o seara, câteva saptamâni mai târziu, Matilda servea ceaiul cu domnisoara Honey ca de obicei în bucataria din Casa Rosie, când Matilda dintr-o data spusese:

- Mi s-a întâmplat ceva ciudat, domnisoara Honey.

- Spune-mi, despre ce e vorba? întreba domnisoara Honey.

- Azi dimineata, zise Matilda, am încercat sa ma joc si sa împing ceva cu privirea si n-am reusit. Nu s-a miscat deloc. N-am simtit nici macar caldura aceea în spatele ochilor. Mi-am pierdut complet puterea.

Domnisoara Honey unse cu grija o felie de pâine cu unt si puse pe ea putin gem de capsuni.

- Ma asteptam sa se întâmple asa, zise ea.

- Da? De ce? întreba Matilda.

- N-am de unde sa stiu sigur, dar uite ce cred: când erai la mine în clasa n-aveai nimic de facut, nimic care sa-ti puna probleme. Mintea ta atât de capabila era frustrata. Clocotea în gol la tine în cap. Era o energie imensa închisa acolo care n-avea pe ce sa fie consumata si, într-un fel sau altul, ai gasit o cale sa o scoti de acolo prin ochi si sa faci obiectele sa se miste. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Esti acum în clasa cea mai mare, cu copii de doua ori mai mari ca tine si toata energia mintii tale este folosita în clasa. Creierul tau este solicitat pentru prima data, ceea ce este minunat. Este numai o explicatie a mea; poate fi naiva, dar are un sens, cumva.

- Ma bucur ca s-a întâmplat asa, zise Matilda. N-as fi vrut sa traiesc toata viata ca un magician.

- Ai facut destul, zise domnisoara Honey. Înca am momente când, cu greu, îmi vine sa cred ca ai facut toate astea pentru mine.

Matilda, cocotata pe un scaun înalt la masa de la bucatarie, își mânca pâinea cu unt si dulceata încet. Îi placeau foarte mult aceste dupa-amieze cu domnisoara Honey. Se simteau foarte confortabil una în prezenta celeilalte si își vorbeau mai mult sau mai puțin de la egal la egal.

- Știati, zise Matilda, ca inima unui soarece bate cu 650 de batai pe minut?

- Nu stiam, zise domnisoara Honey si zâmbi. Ce fascinant! Unde ai citit asta?

- Într-o carte de la biblioteca, zise Matilda. Și asta înseamna ca bate atât de repede, ca nu poti auzi bataile separat. Trebuie sa sune ca un bâzâit.

- Probabil, zise domnisoara Honey.

- Cât de repede credeti ca bate inima unui arici? întreba Matilda.

- Spune-mi tu, zise domnisoara Honey zâmbind din nou.

- Nu asa repede ca a unui soarece, zise Matilda. 300 de batai pe minut. Dar chiar si asa, nu te-ai fi gândit ca poate sa bata atat de repede într-o fiinta care se misca atât de încet, nu-i asa, domnisoara Honey?

- Sigur nu, zise domnisoara Honey. Mai spune-mi înca unul.

- Calul, zise Matilda. Este foarte lent la cal. Numai 40 de batai pe minut.

„Copilul asta, își zise domnisoara Honey, pare sa fie interesat de orice. Când esti cu ea e imposibil sa te plictisesti.” Cele doua ramasera în bucatarie de vorba vreo ora. Pe la sase, Matilda spuse „noapte buna” si se îndrepta spre casa parintilor ei, care se afla la o distanta de 6 minute de mers pe jos. Când ajunse, vazu un Mercedes mare negru parcat în fata casei ei, dar nu îi dadu prea multa atentie. Deseori gasea masini ciudate parcate în fata casei ei, dar când intra în casa fu confuntata cu o scena de haos.

Tatal si mama ei se aflau amândoi în hol, îndesând cu furie diferite obiecte în valize.

- Ce se întâmpla? Ce faceti, taticule?

- Plecam, zise domnul Worwood fara sa ridice privirea. Plecam la aeroport în jumatate de ora, asa ca du-te si fa-ti bagajele. Fratele tau este deja sus, gata de plecare. Haide! Misca-te, domnisoara!

- Plecam? zise Matilda. Unde?

- În Spania, zise tatal. Este o clima mai buna decât în tara asta nenorocita.

- În Spania!? plânse Matilda. Nu vreau sa merg în Spania! Îmi place aici! Îmi place scoala mea!

- Fa ce ti se spune si nu te mai rățoi la mine! i-o reteza tatal. Am destule probleme si fara sa-mi faci tu!

- Dar, taticule... începu Matilda.
- Taca-ti gura, striga tatal. Plecam în 30 de minute. N-am de gând sa pierd avionul asta!
- Dar pentru câta vreme, taticule? plânse Matilda. Când ne întoarcem?
- Nu ne mai întoarcem, zise tatal. Acum cara-te. Sunt grabit!

Matilda se întoarse cu spatele si iesi prin usa deschisa. Când ajunse în strada începu sa alerge. Se îndrepta direct spre casa domnisoarei Honey si ajunse acolo în mai puțin de 4 minute. Zbura pe aleea de la intrare si o vazu pe domnisoara Honey în mijlocul unui rond de trandafiri, făcând ceva cu o foarfeca. Domnisoara Honey, care auzi zgomotul pasilor Matildei alergând pe alee, se ridica, se întoarse si iesi din rondul de trandafiri.

- Vai de mine! zise ea. Ce s-a întâmplat?

Matilda se opri în fata ei, gâfâind de oboseala, cu fata ei mica rosie de efort.

- Pleaca! striga ea. Au înnebunit cu totii! Își fac bagajele sa plece în Spania într-o jumatate de ora!

- Cine? întreba domnisoara Honey în soapta.
- Mamica, taticul si fratele meu, Mike. Zic ca trebuie sa ma duc si eu cu ei!
- În vacanta? întreba domnisoara Honey.
- De tot! striga Matilda. Taticu' a spus ca nu ne mai întoarcem niciodata!

Urma o scurta liniste, dupa care domnisoara Honey zise:

- Nu ma surprinde.
- Vreti sa spuneti ca stiati ca pleaca? întreba Matilda. De ce nu mi-ati spus?
- Nu, draga mea, zise domnisoara Honey. Nu stiam ca pleaca. Dar nu m-a surprins vestea.
- De ce? plânse Matilda. Va rog, spuneti-mi de ce!

Înca gâfâia de efort si de suparare.

- Din cauza ca tatal tau, zise domnisoara Honey, este într-o banda de escroci. Toata lumea din sat stie lucrul asta. Ceea ce cred eu este ca primeste masini furate din toata tara. Cred ca e urmarit.

Matilda se uita la domnisoara Honey cu gura cascata.

- Se aduceau masini furate în atelierul tatalui tau, unde el le schimba numerele, culoarea si altele ca sa nu mai poata fi identificate. Acum poate ca cineva l-a dat de gol, îl urmareste politia si el face ceea ce fac toti în situatia lui: pleaca în Spania unde nu-l pot prinde. Probabil ca-si trimitea banii acolo de multa vreme.

Stateau pe gazonul din fata frumoasei casute din caramida rosie cu tigle vechi, decolorate si cosuri înalte, si domnisoara Honey înca mai tinea în mâna o pereche de foarfeci de gradina. Era o seara aurie si calda si o cotofana se auzea cântând undeva prin apropiere.

- Nu vreau sa ma duc cu ei, striga Matilda. Nu vreau sa ma duc cu ei!
- Mi-e teama ca n-ai de ales, zise domnisoara Honey.
- Vreau sa stau aici cu dumneavoastra, zise ea dintr-o data. Va rog, lasati-ma sa stau cu dumneavoastra!

- Mi-as dori sa pot, zise domnisoara Honey, dar mi-e teama ca nu este posibil. Nu poti sa-ti parasesti parintii, numai pentru ca asa vrei tu. Au dreptul sa te ia si pe tine cu ei.

- Dar daca sunt de acord? zise Matilda precipitat. Daca spun „da”, pot sa vin sa locuiesc cu dumneavoastra? Ma primiti sa stau cu dumneavoastra daca ei sunt de acord?

- Da, ar fi nemaipomenit, zise domnisoara Honey, încet.
- Cred ca s-ar putea sa ma lase! De fapt, nu le pasa de mine nici cât negru sub unghie.
- Stai mai încet, zise domnisoara Honey.

- Trebuie sa ne grabim, striga Matilda. Pleaca în orice moment! Haideti cu mine! zise Matilda strângând cu putere mâna domnisoarei Honey. Va rog, veniti cu mine sa le cerem voie! Dar trebuie sa ne grabim! Trebuie sa fugim!

În clipa urmatoare, alergau pe alee amândoua si apoi afara pe strada. Matilda era înainte, tragând-o pe domnisoara Honey de mâna dupa ea, într-o goana nebuna de-a lungul drumului de tara si prin sat, spre casa unde locuiau parintii Matildei. Mercedesul mare si negru era înca în fata casei; portbagajul și usile erau acum deschise. Domnul si doamna Worwood, dar si fratele Matildei misunau în jurul masinii ca niste furnici îngrămadind bagajele, când Matilda si domnisoara Honey aparura în goana mare.

- Mamico si taticule! exploda Matilda tragându-si sufletul. Nu vreau sa merg cu voi, vreau sa stau aici cu domnisoara Honey si dânsa zice ca pot, dar numai cu permisiunea voastra. Va rog sa fiti de accord. Va rog, ziceti „da"! Hai, spune „da", taticule! Hai, spune „da", mamico!

Tatal se întoarse si o privi pe domnisoara Honey.

- Sunteti profesoara care a venit la noi într-o seara, nu?

Dupa care continua sa aranjeze valizele în portbagaj.

- Asta o sa trebuiasca s-o punem pe bancheta din spate, zise mama. Nu mai încape în portbagaj.

- As fi foarte fericita sa am grija de Matilda, zise domnisoara Honey. Am sa am grija de ea cu multa dragoste, domnule Worwood si eu am sa platesc pentru întreținerea ei. N-o sa va coste nimic. Dar n-a fost ideea mea. A fost a Matildei. Și n-am sa fiu de acord sa ramâna fara consimțământul dumneavoastra.

- Haide, Harry, zise doamna Worwood împingând o valiza pe bancheta din spate. Hai s-o lasam sa ramâna, daca asta vrea. O sa fie unul mai puțin de îngrijit!

- Ma grabesc, zise tatal. Am de prins avionul. Daca vrea sa ramâna, sa ramâna. Nu ma opun.

Matilda sari în bratele domnisoarei Honey, o îmbratisa si domnisoara Honey o îmbratisa la rândul ei. Tatal, mama si fratele Matildei urcara în masina si masina pleca cu un scârțait ascutit de roti. Fratele îi facu cu mâna pe fereastra din spate, dar ceilalti nici macar nu se uitara înapoi. Domnisoara Honey înca o mai tinea îmbratisata pe Matilda si niciuna nu scoasera un cuvânt uitându-se la masina mare si neagra disparând la capatul drumului dupa colt, pentru totdeauna.